

DATED
NEWS
DELIVER BY
SATURDAY
FEBRUARY 27

LAIKS

WEEKLY NEWS
PERIODICAL
POSTAGE PAID
ST PETERSBURG, FL
AND ADDITIONAL
MAILING OFFICE
(USPS 301-500)
ISSN 1089-8832

«LAIKS» IS PUBLISHED SINCE 1949 // «LAIKS» IZNĀK NO 1949. GADA
Published 48 times per year except the first week in January, the first week of May, the last week in June, the last week in December
Published weekly by: Latvian Newspaper «Laiks», Inc., 6145 SUN BLVD Apt. 203, ST PETERSBURG, FL 33715
POSTMASTER: Send address change to: «Laiks», 50 Sternberger Ave Unit 5, Long Branch, NJ 07740
E-mail: LaiksDSR@aol.com

Lasiet tīmeklī!
www.laiks.us

Volume LXXII Nr. 8 (5993)

2021. gada 27. februāris – 5. marts

Amerikas Latviešu apvienībai – 70

1950. gada 15. aprīlī Vašingtonā D.C., pēc Latvijas sūtņa ASV Jūlija Feldmaņa iniciatīvas tika sasaukta latviešu organizāciju konference, kuŗā lēma par Amerikas Latviešu apvienības (ALA) dibināšanu.

Pēc gada, 1951. gada 24. februārī, notika ALA dibināšanas kongress. Kopš savas dibināšanas dienas mūsu apvienība par savu galveno mērķi izvirzīja cīņu par Latvijas neatkarības atjaunošanu. Jau 30 gadus Latvija turpina demokrātiskas attīstības ceļu, un pateicība par to pienākas arī

Amerikas latviešiem, kuŗi daudzu gadu gaŗumā ar apbrīnojamu neatlaidību turpināja pasaulei atgādināt par dzimtenei atņemto brīvību un uzturēja latviešu kultūru ārpus Latvijas.

Šodien ALA kopā ar latviešu organizācijām ASV turpina atbalstīt brīvu, neatkarīgu, ilgtspējīgu Latviju un kopt latviskumu nākamajās Amerikas latviešu paaudzēs. Mūs apvieno uzticība, mīlestība pret tēvzemi un vēlme nodot šo mīlestību nākamajām paaudzēm. Mēs varam būt daļa no Latvijas un piedalīties tās likteņa veidošanā, kā to esam darījuši 70 gadus.

Svinēsim kopā!

Jūsu Amerikas Latviešu apvienība.

Minsteres Latviešu ģimnazijas dibināšanas 75. gadskārta

No Latvijas vēstnieces Vācijā **Ingas Skujiņas** apsveikuma: "Vakardiena ir vēsture šodien. Šodiena būs vēsture rīt. Mīļie minsterieši, lūdzu, runājiet, stāstiet un rakstiet par savu skolu! Es no sirds pateicos Latviešu centram Minsterē, Latviešu kopībai Vācijā, katram un ikvienam personīgi par darbu, ko veicat, lai Minsteres Latviešu ģimnazijas vārds arī turpmāk ir zināms pasaulē un Latvijā."

Karmena Kurzemniece

Kā ozols zaļoksnējs

Minsteres Latviešu ģimnazijai 50. gadskārtā

*Kā ozols zaļoksnējs,
kas kaŗa vētrās plaucis
un saknes dziļi laidis
svešas zemes augsnē,
ir koks šis diŗenais,
ir koks šis brīnumjaukais,
kur putniem brīvi nolaisties ir ļauts
no visiem četriem debess vējiem
un dainu žūŗās klausīties
par gaismas pili grimuŗo,
par bārenīti un par sveŗo māti...
Skan putnu dziesmas pazarēs,
skan bērnu jauŗrās čalas –
viss lauks ir zelta zilēm sēts,
no kuŗām jauni asni augs
un skanēs allaŗ jaunas dziesmas,
kas gāju putņus kopā sauks...*

Numura
intervijā – ALA's
priekŗsēdis
Pēteris
Blumbers
3. un 5. lpp.

Andri Ritmani
atceroties
4. un 5. lpp.

Okupācijas
mūzeja biedrības
jaunā priekŗsēde –
Dzintra Bungs
9. lpp.

Latvieŗi spēlē
Rothko in Jazz
12. lpp.

Par
Indras Gubiņas
literāro
mantojumu
13. un 14. lpp.

Jaunumi
no PBLA
16. lpp.

In Memoriam.
Jānis Krēŗliņŗ, sen.
18. lpp.

Latvian newspaper
LAIKS

Frequency: WKLY EXC 1ST WK - JAN, 1ST WK - MAY,
LAST WK - JUN; LAST WK - DEC

Latviešu nedēļas laikraksts

Iznāk sestdienās, 48 reizes gadā
Abonēšanas maksa ASV dolāros:
3 mēn. US \$ 50.00
6 mēn. US \$ 100.00

Redakcija Rīgā, Ģertrūdes ielā 27, Rīga, LV-1011, Latvija.
Tālr.: +371 67326761, fakss: +371 67326784
e-pasts - redakcija@laiks.us
mājaslapa - www.laiks.us

Redaktore: Ligita Kovtuna
mob. tālr.: +371 29439423. e-pasts: ligita@laiks.us

Par REKLĀMU un SLUDINĀJUMIEM, kas iesniegti LATVIJĀ, maksājumi notiek EURO.

Neizlietotus manuskriptus un fotoattēlus redakcija neuzglabā.
Redakcijai ir tiesības iesūtītos materiālus izmantot arī saīsinātus.

Laikrakstā iespiestajos, ar autora vārdu vai iniciāļiem
parakstītajos rakstos izteiktās domas ar redakcijas viedokli
par pašu jautājumu var arī nesaskanēt.

Par reklāmas vai sludinājuma saturu atbild reklāmdevējs.

Sarīkojumu un dievkalpojumu ziņas sūtīt Inesei Zaķis
e-pasts: rigaven@aol.com

Par REKLĀMU un SLUDINĀJUMIEM, kas iesniegti ASV, maksājumi notiek ASV dolāros.

Sēru sludinājumus un adrešu maiņas sūtiet pēc adreses
50 Sternberger Ave Unit 5, Long Branch, NJ 07740
e-pasts: LaiksDSR@aol.com

Ja vēlaties saņemt vairāk informācijas par avīzi,
lūdzu, zvaniet LAIKA ASV tālr.: 727 385-4256

SANDRA
MILEVSKA

Šoreiz jāpamet malā iemīļotie parastie temati, jo 4.-5. martā konferenci rīko Igaunijā, Tērbatā esošā Baltijas Aizsardzības kolledža, jau septīto gadu pēc kārtas un vienmēr ar vienu un to pašu smagumpunktu – Krieviju.

Gandrīz vai jāpaldies pandēmijai, ka šogad jebkurš var apmeklēt konferenci, kas parasti notiek tikai ar ielūgumiem. Galveno ievadrunu teiks bijušais Igaunijas prezidents Dr. Tomass Hendriks Ilvess, kas savu gaŗo karjeru politikā, kuŗā iekļauta gan Eiropas Padome, gan vēstniecība Vašingtonā, iesāka, būdams kā pētnieks *Radio Brīvā Eiropa*. Viņš, kas agrāk noklausījušies Ilvesu (piemēram, Filadelfijas 2016. gada AABS konferencē), labi atcerēsies, ka viņš nekautrējas saukt lietas istajos vārdos un vērst savus dzēļigos

novērojumus pret tiem, kas tos pelnījuši.

Pēc Ilvesa ievadrunas sekos konferences koppanelis, kuŗā atkal piedalīsies pašreizējais kolledžas viesprofesors Ilvess; Dr. Lūkass Milevskis (Leidenas universitāte) un pārstāvis no Krievijas Dr. Ivans Timofejevs (Krievijas Starptautisko attiecību padome). Temats – Krievijas alternatīvā pasaules iekārta: ideoloģija vai maskēšanās?

Divu dienu tecējumā seko virkne plenāru un speciālizētu sesiju. Vai pastāv globāla anti-Krievija? Pienākums aizsargāt kā pamatojums Krievijai iejaukties? Ungārijas, Polijas, un Itālijas politika attiecībā uz Krieviju. Vai būt eiroseptiķim nozīmē būt rusofilam? Medijot Krievijas naidīgos naratīvus. Baltijas Aizsardzības kolledžas panelis par

Krievijas stratēģiskajiem nolūkiem iepretī liberālajām demokrātiskajām vērtībām.

Konferenci piektdien noslēdz sesija *Chatham House* padomnieka Keira Džailsa (*Keir Giles*) vadībā, par ļoti aktuālo tematu „Krievija, *COVID-19* un Rietumi”.

Redzēt programmu,
visus runātājus,
reģistrēties ZOOM
sesijai šeit: <https://www.baltdefcol.org/conferences/russia/>

Rikotāji lūdz pieteikties laikus, vēlams nedēļu iepriekš. Konferenci ierakstīs, bet neliks internetā bez aicināto runātāju piekrišanas. Lūdzu ievērot sesiju laikus, kas Ziemeļamerikā var sākties agrā rīta stundā!

Akadēmiskā Dzīve – vienā numurā par veco trimdu un jauno diasporu

AINĀRS DIMANTS,
galvenais redaktors lu.lv/adz

Latvijas grāmatnīcās nonācis Latvijas Universitātes žurnāla *Akadēmiskā Dzīve* jaunākais, 56. numurs, kas šoreiz veltīts galvenokārt ārzemju latviešiem: vecajai trimdai un jaunajai diasporai Rietumeiropā.

LU ekonometrijas profesors Michails Hazans tajā sniedz fundamentālu ieskatu par Latvijas diasporas un remigrācijas novērtējumu. Diasporas tiklošanās prakse un piesaistes faktoros mūsdienās izvērsti aplūko LU Migrācijas un diasporas pētījumu centra direktore socioloģe Inta Mieriņa. Viņas kolēģe no LU Filozofijas un socioloģijas institūta Ilze Koroļeva atbild uz jautājumu par piederības izjūtu un atgriešanās plāniem: kas mainījies Latvijas diasporā? Par valodas situācijas dinamiku pamatoti norūpējusies lietišķās valodniecības doktorante Daina Grosa. Sabiedrības veselības speciāliste Ieva Reine raksta par veselības aprūpi Latvijā un transnacionālu dzīvesveidu. Kā tilts uz trimdas tematiku ir LU FSI

doktorantes Maijas Krūmiņas pētījums par atgriešanos zaudētajā paradīzē: trimdas latviešu dzimtenes apciemojumiem. Baltistikas speciāliste Stokholmas Universitātē Lilita Zaļkalne sniedz padziļinātu ieskatu nozīmīgā LSDSP Ārzemju komitejas izdevuma *Brīvība* pirmajos gados (1948–1954). Vēsturnieks Kārlis Kangeris iztirzā Vācijas valdības izveidotā Biroja no dzimtenes padzītajiem ārzemniekiem (*Büro für Heimatvertriebene Ausländer*) darbību latviešu bēgļu vidū Rietumvācijā. Bijušais Eiropas Latviešu Jaunatnes apvienības (ELJA) valdes priekšsēdis Ģirts Zēgners – par šīs organizācijas slavenajām gaitām 1954.–1995. gadā. Ojārs J. Rozītis atminas Minsteres Latviešu ģimnazijas laiku. LU vēstures doktorante Kristīne Beķere pievēršas Baltijas miera un brīvības kuģim (1985) kā vienai no nozīmīgākajām latviešu trimdas politikajām akcijām.

Tematisko numuru papildina Rīgas Stradiņa universitātes ko-

munikācijas teorijas profesora Sergeja Kruka analīze par Nacionālā attīstības plāna (2021–2027) valodu, kuŗa norāda uz tā veidotāju (ne)izpratni par sadarbību. Pazīstamais politiķis Einārs Cilinskis kopā ar kollegām raksturo Latvijas klimata un enerģētikas politikas problēmas. Patiesības lomu plašsaziņas medijos postpatiesības apstākļos apskata RSU sociālais filozofs Vents Silis. Galveno rakstu virkni noslēdz jaunais LU doktorants Rūdolfs Reinis Vitoliņš ar antikās vēstures tēmu – etiopiešu maltīti kā sakrālās ainavas veidošanas līdzekli Hērodota *Vēsturē*.

Ne mazāk daudzveidīgas, krāšņas un intelektuāli mundras lasāmvielas piedāvā deviņi žurnāla apskatu daļas raksti, apliecinot, ka *Akadēmiskā Dzīve* kopš 1958. gada (līdz 2006. gadam ASV) arvien ir latviešu valodā vienīgais nopietna rakstura žurnāls akadēmiskajai saimei un visiem zinātkārajiem par Tēvzemi nozīmīgiem zinātnes, kultūras un sabiedriskiem jautājumiem.

Mums ir jābūt informētiem un zinošiem par notikumiem un norisēm Tēvzemē un diasporā. Turpināsim sekmēt iespējami vārda uzturēšanu latviešu valodā caur presi! AKADĒMISKĀ DZĪVES 56. numuru var pasūtīt pie Jāņa J. Dimanta, Jr., M.D., 2330 Innsbruck Parkway, Minneapolis, Minnesota 55421-2068 USA – cena, sākot ar ziedojumu no \$ 20.00 – norādot – “Akadēmiskā Dzīve”.

Rakstus, lūdzu, sūtīt tieši uz Latviju *Akadēmiskās Dzīves* redakcijai: Ģertrūdes iela 123, Rīga, LV-1009, Latvija, e-pasts: akademiskadzive@austrums.lv

Nedēļas teikums

“Šajā laikā pat esam piedzīvojuši uzplaukumu, interese par ALAs pasākumiem ir tāda pati kā citos gados, ALAi nekad nav bijis labāks finansiālais stāvoklis, un mēs tiešām varam darboties kā Amerikas latviešu sabiedrības garants.”

Pēteris Blumbergs, ALAs priekšsēdis

Nedēļas gudrība

“Viens cilvēks kā viena nots nevar izspēlēt laikmeta partitūru. Bet mūziku sabojāt var – sev, citiem, un vesela laikmeta mūziku.”

Ojārs Vācietis, dzejnieks

LAIKS

50 Sternberger Ave Unit 5,
Long Branch, NJ 07740
laiksdsr@aol.com
www.laiks.us

Lūdzu, maksāt ASV dolāros uz «Laiks» Inc. vārda
Abonējiet laikrakstu LAIKS, neizejot no mājām – lietojiet
[www.laiks.us!](http://www.laiks.us)

«LAIKA» abonements maksā: 3 mēnešiem ASV \$50.00
6 mēnešiem ASV \$100.00

FLORIDAS IEDZĪVOTĀJU IEVĒRĪBAI! Lūdzu pievienojiet
7% Floridas nodokli par laikraksta abonēšanu!

Laiks pa gaisa pastu Amerikā 3 mēneši \$69.00
6 mēneši \$138.00

Laiks pa gaisa pastu Latvijā 3 mēneši \$69.00
6 mēneši \$138.00

Laiks pa gaisa pastu Kanadā 3 mēneši \$75.00
6 mēneši \$150.00

Laiks pa gaisa pastu citur ārzemēs 3 mēneši \$93.00
6 mēneši \$186.00

Ārpus ASV LAIKU var pasūtīt tikai pa gaisa pastu.

Uzvārds, vārds: _____

Adrese: _____

zip: _____

Kad atkal satiksīsimies un ieskatīsīsimies viens otram acīs, viss būs labi!

Amerikas latviešu apvienības priekšsēdis Pēteris Blumbergs par ALAs 70. jubilejas gadu, šodienas latviešu sabiedrību un nākotnes plāniem sarunā ar Tairu Zoldneri

Man ir liels prieks tevi sveikt ALAs 70. gadu jubilejā! Pēdējais gads mums nevienam nav bijis viegls, un arī Amerikas latviešu organizācijas izjūt gan pandēmijas, gan politiskās spriedzes ietekmi. Ko mums šodien nozīmē ALAs, Amerikas latviešu "jumta" organizācijas, 70. dzimšanas diena?

Apaļās jubilejas vienmēr ir vērts svinēt, lai atzīmētu aizgājušos gadus, atcerētos mūsu panākumus, un arī lai izmantotu šo jubileju kā ceļa zīmi, kur apstāties, padomāt un plānot nākotni. ALAs jubileja ir nozīmīga vispirms tāpēc, ka varam atzīmēt un svinēt to, ka Amerikas latviešu organizācija ir izdzīvojuši septiņdesmit gadus ārzemēs. Var teikt, ka šajā laikā pat esam piedzīvojuši uzplaukumu, interese par ALAs pasākumiem ir tāda pati kā citos gados, ALAi nekad nav bijis labāks finansiālais stāvoklis, un mēs tiešām varam darboties kā Amerikas latviešu sabiedrības garants. Mums arī nekad nav bijis vieglāk ieinteresēt talantīgus cilvēkus, lai palīdzētu mūsu darbā. Tātad ir daudz, ko svinēt.

Kā šajos sarežģītajos apstākļos paredzēts izcelt ALAs jubilejas gadu?

Par jubileju sākām runāt jau pirms pāris gadiem, tūlīt pēc tam, kad bijām nosvinējuši Latvijas Simtgadi. Tāpat kā Simtgades gadā bijām plānojuši sarīkot lielāku koncertturneju Amerikas latviešu centros – kā dāvanu latviešu sabiedrībai. 2018. gadā izdevām ALAs vēstures grāmatu, bet šogad gribējām uzņemt dokumentālo filmu par ALA un Amerikas latviešiem. Protams, cerējām arī sarīkot īpašu ALAs jubilejas kongresu ar goda viesiem no Latvijas. Pandēmija ir krietni vien sarežģījusi un aizkavējusi mūsu plānus. Pagājušā gada virtuālie pasākumi bija pārsteidzoši labi apmeklēti un efektīgi, ieskaitot gan ALAs 69. kongresu, gan vairākus virtuālos koncertus. Tomēr mēs joprojām gribētu gan koncertus, gan kongresu sarīkot klātienē nevis virtuāli. Arī es gribētu atkal satikt cilvēkus, un ceru, ka varbūt rudenī būs pietiekami droša

situācija, lai mēs atkal varētu tikties un svinēt kopā!

Pa šo laiku mēs turpinām mūsu tiešsaistes pasākumus ALAs 70. gadu jubilejas pasākumu ciklā, kurā paredzētas gan virtuālās tikšanās, gan koncerti. Pirmais no tiem notika nupat, 14. februārī, kad Tanja Vītiņa intervēja vairākus latviešu sabiedrisko darbiniekus, februāra beigās aicināsim uz diskusiju par Baltijas Aizstāvības nedēļu, bet martā notiks Andreja Osokina klavierkoncerts.

Šim laikam raksturīga arī sarežģīta un pretrunīgi vērtēta politisko notikumu vide. Kaut arī ALA nenostājas atsevišķu politisko spēku pusē, tomēr, pārstāvot Latvijas intereses, ALA ir vērsusies ar dažādiem aicinājumiem gan pie ASV, gan Latvijas valdībām. Kāda ir ALAs nostāja mūsdienā sarežģītajos politiskajos apstākļos?

Vienu lietu gribu teikt par latviešiem – mēs "protam tikt galā" ar visādiem režīmiem un visādām valdībām, mēs esam elastīgi. Esmu bijis patīkami pārsteigts, cik labi Latvijas valdība un Ārlietu ministrija spēja sadarboties ar bijušā prezidenta D. Trampa administrāciju, kā arī ar B. Obamas administrāciju iepriekš. Viņi ir varējuši atrast labas sadarbības atslēgas un tiltus. Piemēram, D. Trampa valdības laikā tika sperti lieli soļi aizsardzības laukā gan Baltijā, gan Ukrainā. Jaunais "Trīs jūru" projekts, kas palīdzēs Austrumu un Centrālajai Eiropai būvēt jaunu infrastruktūru, arī ir radies, pateicoties šai administrācijai. Nešaubos, ka Latvijas Ārlietu ministrijai būs laba sadarbība ar pašreizējā ASV prezidenta Džo Baidena valdību, jo Baidens vairākkārt ir uzsvēris atbalstu transatlantisko attiecību attīstībai un NATO. Domāju arī, ka viņš būs stingrāks pret V. Putina režīmu.

Kā šī brīža politiskās pretrunas ietekmē Amerikas latviešu kopienu? Vai latviešu sabiedrībai nedraud šķelšanās politiskās nesaprašanās sakarā?

2020. gada vēlēšanās šo nesaprašanos es jutu vairāk nekā 2016. gada vēlēšanās. Varbūt arī

tāpēc, ka cilvēki pēdējos gados ir kļuvuši atklātāki un drosmīgāk izsakās par saviem viedokļiem. Iespējams, pateicoties iepriekšējam prezidentam D. Trampam, kas nekautrējās teikt, kas viņam "ir uz sirds". Politisko šķelšanos veicinājusi arī pandēmija, jo visi sēž mājās, lasa sociālos medijus

latviešu skolēniem datorus, kas bija nepieciešami tālmācībām. Savukārt, no Latvijas mums ir svarīgi saņemt palīdzību mūsu latviešu skolām. Piemēram, saņemam ievērojamu atbalstu no Latvijas Valsts valodas aģentūras. Tāpat mums ir svarīgs atbalsts no Kultūras ministrijas, lai palī-

laiks, jo Latvija tajā laikā centās kļūt par NATO dalībvalsti, un es strādāju pie ALAs atbalsta Latvijai šajā jautājumā. Mēs rīkojām vēstulju kampaņas, pasākumus pie ASV kongresa un arī vietējā sabiedrībā, lai cilvēkus par šo ideju gan informētu, gan rastu atbalstu. Tā man jau no sākuma bija interesanta pieredze, un var teikt, ka es "uzaugu" ALAs Informācijas nozarē. Kad 2015. gadā sāku darbu kā priekšsēdis, mans lielākais izaicinājums bija kļūt vispusīgākam, un saprast visu ALAs nozaļu darbu. Esmu centies vairāk iedziļināties visu nozaļu vajadzībās, un esmu ļoti lepns par to, ko šis ALA darba nozares ir panākušas.

Viena no svarīgākajām lietām, vadot jebkuru organizāciju, ir izvēlēties istos cilvēkus darbam. Līdzīgi kā manā pamata darba vietā, kur strādāju par advokātu, mēs arī ALA esam pavadījuši daudz laika, sarunājoties un meklējot istos darbiniekus, un mums tas ir izdevies. Varu teikt, ka mūsu nozaru vadītāji ir vieni no talantīgākajiem cilvēkiem Amerikas latviešu sabiedrībā. To pašu varu teikt par ALAs biroju. Kad iesāku darboties ALA pirms divdesmit gadiem, bija liels birojs ar četriem darbiniekiem un vēl daži, kas strādāja nepilnu laiku, un tajā laikā tas varbūt bija vajadzīgs. Tomēr tagad mēs ar diviem darbiniekiem tiekam galā ļoti labi, pateicoties ALAs ģenerālsēdētārei Marisai Gudrajai un Baibai Dolinskai, kas vada mūsu finanses.

Par savu darbu ALA varu vēl piebilst, ka man patīk satikt citus latviešus, piedalīties sabiedrībai svarīgos projektos, un es izjūtu arī atbildību uzturēt un turpināt tās iestrādnes, ko uzbūvējuši mūsu priekšteči. Lepnums un gandarījums, ka mēs spējam šo darbu turpināt un būvēt klāt daudzas jaunas lietas tam pamatam, ko viņi ielika savā laikā. Es arī, būdams advokāts, sekoju savas profesijas devīzei, kas mūs aicina ziedot savu laiku *pro bono* darbam bezpeļņas organizācijās. Cilvēks pats daudz iegūst no labprātīgā darba, jo nākas nodarboties un lemt par jautājumiem, ar kuriem ikdienā mēs nenodarbojamies. Es gribētu šo iespēju uzsvērt, jo ceru, ka latviešu jaunieši turpinās piedalīties ALAs darbā. Es gribētu, lai jaunieši saprot, ka darbs ALA nav tikai tas, ko viņi dod citiem, bet viņi arī daudz saņem pretī kā pieredzi.

Sabiedrība mainās un attīstās, vai arī ALA ir mainījusies pa šiem gadiem?

Varu teikt vienu – neviens nekad nevarēja paredzēt, kas notiks pēc Latvijas neatkarības atgūšanas. Laikā, kad mēs cīnījāmies par NATO, neviens neiedomājās, ka radīsies "otrā diaspora" un mums nāks klāt jauni, enerģiski, darbīgi latvieši, kas palīdzēs veidoties mūsu sabiedrībai.

(Turpināts 5. lpp.)

R. Blumbergs: "Reizēm ar saviem vienaudžiem pārrunājam to, ka mūsu vecākiem, kas bija ieradušies kā bēgļi no Eiropas, vēl nebija īstas izpratnes par to, kā darbojas Amerikas valsts aparāts. Mēs, mana paaudze, to tagad saprotam jau daudz labāk, un varam ar savu pieredzi mūsu bērniem vairāk palīdzēt, lai viņi nokļūtu ASV politikas veidotāju pirmajās rindās."

No kreisās: Latvijas vēstnieks ASV Māris Selga un ALA priekšsēdis P. Blumbergs ALAs valdes sēdē 2020. gadā pirms pandēmijas

un tikai sadusmojas. Bet es tiešām ticu, ka tad, kad mēs viens otru atkal satiksīsim un ieskatīsīsimies viens otram acīs, mēs būsim gan iecietīgi, gan pieklājīgi, un viss būs labi!

Varu tikai piekrist, jo mūsu galvenā lieta ir aizstāvēt un uzturēt latvietību Amerikā, un šis mūsu uzdevums nemainās dažādu valdību un prezidentu laikos. Kā pēdējos gados turpinājusies un attīstījusies sadarbība ar Latvijas valdību?

Amerikas latviešiem un ALAi sadarbība ar Latviju ir attīstījusies kā ceļš divos virzienos. ALA un Amerikas latviešu mecenāti ir sūtījuši un sūta uz Latviju ievērojamas summas, lai sniegtu atbalstu trūcīgām ģimenēm, bāreņiem, slimiem bērniem, kā arī sadarbībā ar Vitolu fondu esam atbalstījuši studentus ar stipendijām. Pagājušajā gadā, tieši pandēmijas sakarā, ALA nosūtīja

dzētu dažos projektos, kas ir īpaši dārgi, kā, piemēram, Minesotas Dziesmu svētki 2022. gadā. Kas varētu notikt nākotnē? Latvija diezgan daudz naudas iegūlta Eiropā, kur ir plaša latviešu diaspora, un kurai ir lielākas vajadzības. Tomēr domāju, ka arī mums Amerikā varētu pieņākt laiks, kad šo palīdzību no Latvijas vajadzēs vairāk.

ALA tu vadi jau sesto gadu, bet es tevi atceros arī kā priekšsēdi ALAs kongresos, kuŗus tu vienmēr izvadīji cauri visiem šķēršļiem ar optimismu un labu humora devu. Kā sākās tavs darbs Amerikas latviešu sabiedrībā un kāda ir bijusi tava pieredze ALAs priekšsēža amatā?

Es sāku darboties ALA pirms vairāk nekā divdesmit gadiem – vispirms Revīzijas komisijā, pēc tam biju Informācijas nozares vadītājs. Tas bija ļoti interesants

LASĪTĀJAS BALSS

Un kā domājat jūs?

Lasot redakcijas atbildi manai vēstulei (*Laiks*, nr.2) nāca prātā teiciens - "Dažkārt esot izdevīgāk atrast labu grēkazi, nekā pašam uzņemties atbildību."

Redakcijas „grēkzīsi” ir trimdas rakstnieki, kuŗi vairs nerakstot, un tāpēc Ziemsvētku izdevums ir izpalicis. Kas kavēja redakciju publicēt Latvijas rakstnieku stāstus par Ziemsvētkiem, šiem senajiem, skaistajiem lat-

viešu svētkiem?

Atceros tos laikus, kad tika izsūtītas aptaujas, lai uzzinātu lasītāju domas, ko viņi vēlas/nevēlas redzēt mūsu *Laikā*. Es uzdrošinos teikt „mūsu”, jo, ja nebūs lasītāju, nebūs arī *Laika*.

Izskatās, ka *Laiks* zāgē zaru, uz kuŗa pats sēd.

AINA VĪTIŅŠ-KALNS,
Plainfield, IL

“baudīt ar prieku un smaidu / šo īso, vienreizējo dzīvi”

Ārstam, literātam un sabiedriskam darbiniekam

Andrim Ritmanim būtu 95!

INGUNA
DAUKSTE-
SILASPROĢE

Andris Ritmanis (1926–2018) – ārsts, sabiedriska darbinieks un literāts piedzima Rīgā. Līdz septiņu gadu vecumam Ritmaņu ģimene dzīvoja Matīsa un Marijas ielu stūrī, “kur pa akmeņiem kalto ielu klabēdami ripoja autobusi un grabēdami uz Vidzemes tirgus pusi devās laucinieku rati. Man patika no ceturta stāva loga lidināt papīra lidmašīnas un un vērot, kā tās nokrita uz galvas vai aizslidēja gar degunu kādai dāmiņai vai kundziņam.”

1933. gadā Ritmaņu ģimene pārcēlās uz Mežaparku, par ko sākumā Andris Ritmanis nemaz nebija tik priecīgs, jo “nu ar visiem Rīgas priekiem “bija cauri”. Matīsa ielas draugi skuma, skumu es.” Vespirms gandrīz divus gadus viņi dzīvoja īres namā Stokholmas ielā, bet, kad uz iepirkta zemesgabala uzcelta māja, Meža prospektā 4. Dzīve Mežaparkā tomēr sniedza arī daudz iespēju, tostarp iespēju sportot. Andris Ritmanis spēlēja futbolu Rīgas futbola klubā, mazpulkos basketbolu, slēpoja un nodarbojās ar ūdenspolo.

Pēc daudziem gadiem Andris dzīvi skaistajā vietā – Mežaparkā salīdzināja ar Ameriku – “To šodien domās salīdzinu ar Losandželasas Beverlihilu (*Beverly Hills*) skaisto rajonu. Elegantas mājas, plašums, kopti dārzi, košas puķu dobes. Viss labi sakopts. Tā arī toreiz bija Mežaparkā. Rīgas “Beverlihilā”, manuprāt, bija vēl daudz skaistāk nekā Losandželasā. Mūsu Mežaparkam pie sāniem kuploja skaists priežu mežs un tā vienā sūnā mirdzēja Ķīšezera ūdeņi. Līdz Rīgas centram ar gludi slidošo tramvaju tikai divdesmit minūšu brauciens! Ko gan var vairāk vēlēties? [...] Mežaparkā varēju aizvadīt neaizmirstamus bērnības un agrās jaunības gadus.”

Andris Ritmanis mācījās Rīgas Valsts paraugskolā vienā klasē ar vēlāk pasaulē pazīstamo arhitektu Gunaru Birkertu. No 1941. līdz 1944. gadam mācījās Rīgas pilsētas Pirmajā ģimnazijā.

1941. gadā Andris Ritmanis iepazinās ar skaisto ģimnazisti Asju (Magitu) Melķi, kuŗa arī tolaik dzīvoja Mežaparkā un tramvajā allaž iekāpa Visbijas prospekta pieturā. 1944. gadā Andri Ritmani iesauca Latviešu leģionā, viņš bija sanitārs.

“1944. gada augusta pirmajās dienās kāds vācu kuģis lēnam attālinājās no Rīgas un slidēja pa Daugavu projām uz svešu zemi. Uz kuģa klāja pie margām stāvēja liels bars latviešu zēnu, kuŗus piespiedu kārtā aizveda no viņu dzimtajās zemes. Nebija kauns no asarām, kas nevaldāmi plūda pār jauno zēnu vaigiem. Starp šiem zēniem bija arī 18 gadus vecais Andris Ritmanis, tikko pabeidzis Rīgas Pirmo ģimnaziju. Krastā Andrim palika meitene – Asja,

daudz nepiepildītu sapņu un cerību...”

Vai kādreiz vēl redzēšu viņu, vai kādreiz vēl redzēšu savu dzimto zemi?” vēlākos gados rakstīja Andris Ritmanis.

Asja 1944. gada pirmajās oktobra dienās viena pati nonāca Polijā – Dancigā, kuŗa burzmā abiem laimējās uz brīdi satikties, un 1944. gada 29. novembrī Dancigā Andris Ritmanis un Magita apprecējās. Kuŗš gan viņus atkal izšķīra. Viņi satikās

ļoti pieticīgi dzīves apstākļi jaunajai ģimenei pēckaŗa Vācijā bija par smagu, 1947. gadā jauno studentu ģimenē piedzima meitiņa Brigita.

1949. gadā jaunā ģimene ar krusttēva, daktera Lietuvieša finansiālu atbalstu izceļoja uz Ameriku. Ritmaņi nonāca Salemā, Oregonā. Pirmais laiks jaunajai ģimenei bija pārbaudījumu pilns, jo izrādījās, ka Eiropā tikpat kā jau iegūtais ārsta diploms Amerikā nebija

numu un Leiputrijas vietā mūs Amerikā sagaidīja smags, grūts darbs. Nonācām tālajos rietumos Oregonas štatā, kur piedzīvojām pirmo, nepatīkamo pārsteigumu. Šeit toreiz neatzina nevienu ārzemēs (arī Kanadā) apgūto medicīnas priekšmetu. Dažos citos štatos noteikumi nebija tik bargi, taču, tikko atbraukuši ar mazu bērnu un māti, negribējām citur laimi meklēt. Sākām abi ar Asju strādāt garā vājo slimnīcā. Atalgojums mazs, stundas gaŗas – piecas dienas nedēļā pa 12 stundām dienā. 1950. gadā pasaulē ieradās mazs puisītis – Alberts, kuŗš atnesa daudz prieka, taču mūsu ikdienas dzīve nekļuva vieglāka. Kad jaunā māmiņa bija kaut cik atkopusies, tad bez darba slimnīcā, divās brīvajās dienās mēģinājām piepelnīties vēl klāt, lai kaut kā sakrātu naudiņu manu medicīnas studiju turpināšanai. Asjai no tālākas studēšanas uz kādu laiku diemžēl bija jāatsakās. Skolas Amerikā bija un ir ļoti dārgas. Atceros aukstos rītus no regulārā darba brīvajās dienās, kad ar abiem mazajiem bērniem devāmies uz farmām, lai lasītu pupas, gurķus vai ko citu. Mazos iesēdinājām vagu galā, paši tupus rūpūs pildījām kurvjus. Darba dienu nobeidzot, pa abiem nereti nopelnījām 20–30 dolarus, kas toreiz bija liela nauda. Kur nu vēl māju krāsošana, tītaru plūksana, veselības apdrošināšanas pārdošana u. c. darbi...

Kad 1951. gada rudenī iesniedzu lūgumu mani uzņemt Oregonas medicīnas fakultātē, piedzīvoju otru nepatīkamu pārsteigumu. Visi saraksti jau bija noslēgti pavasarī. Bez tam tajā

gadū sekmīgi jāstūde, lai iegūtu diplomu un BA gradu bioloģijā.

Tā kā laimējās būt sekmīgam, 1952. gadā mani kā pirmo ārzemnieku uzņēma Oregonas medicīnas fakultātē. Taču viss bija jāsāk no sākuma – četri gaŗi gadi..., plūs prakses gads. Priekš tomēr bija liels. Pateicoties manas otras pusēs pašāizliedzībai, manas māmiņas piepalīdzēšanai un manam maizes darbam vakaros un naktīs, izkūlos ar godu cauri šiem četriem grūtajiem gadiem. Trīs gadus pat saņēmu studiju naudai valsts stipendiju.

[...] Ja tu neieradies uz lekcijām vai praktiskajiem darbiem un ja tev atzīmes nebija pietiekoši labas – tad tevi ātri vien izsvieda no skolas. No manas klases 50 iesācējiem beidzām 36. Es biju pirmais ārzemnieks Oregonas medicīnas fakultātes vēsturē. [...] Tā kā šīs tas man tomēr bija “iesēdies smadzenēs” no studijām Vācijā, tad man iesākumā bija vieglāk nekā citiem studentiem. Tāpēc arī biju vienīgais savā klasē, kuŗš pirmos divus gadus, medicīnu studējot, pa vakariem un naktīm strādāja. Biju arī asistents histoloģijas nozarē, kur mācīju savus kolēģus.”

1962. gadā piedzima meita Lolita, kuŗa nu ir pazīstama komponiste Amerikā, un, pateicoties viņas talantam un mūzikai Dzintara Dreiberģa spēlfilmam “Dvēseļu putenis”, Latvijas vārds izskan prominentā filmu nozares vidē Amerikā un citviet pasaulē.

Andris Ritmanis līdzās ārsta privātpraksei (1958–1990) rosīgi darbojās latviešu trimdas sabiedriskajā un kultūras dzīvē Oregonā, kopš 2007. gada arī Kalifornijā, Losandželosā. Sākot ar otrajiem Rietumkrasta Dziesmu svētkiem Portlandē 1965. gadā, viņš bija galvenais organizators Rietumkrasta Dziesmu svētku rīkošanā. 1969. un 1979. gadā rīkojis 2x2 nometnes, 1965. un 1982. gadā – latviešu Dziesmu svētkus Portlandē. No 1971. līdz 1975. gadam bija Oregonas latviešu biedrības priekšsēdis, ilggadīgs Rietumkrasta dziesmu svētku Rīcības komitejas loceklis, kassieris, jaunatnes lietu pārzinis u. tml.

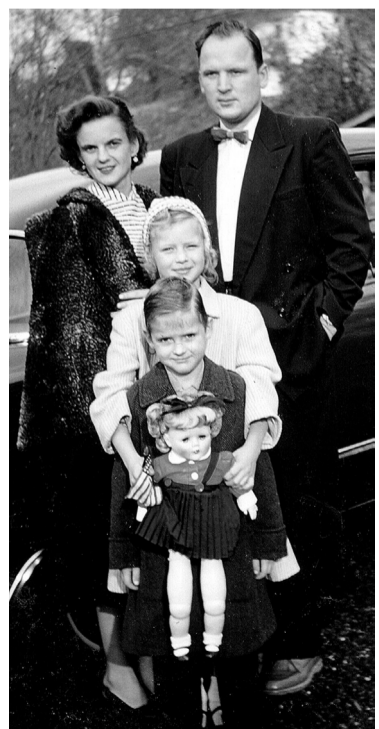
Andris Ritmanis ir četru grāmatu autors – “Dzīves drumstaliņas” (Goppera fonda balva, 2001), “Dzīves drumstaliņas Amerikā” (2003), par kuŗu saņēma PBLA Kultūras fonda Krišjāņa Barona prēmiju, “No Rīgas plašajā pasaulē” (2006), “Ar sapni pagalvi” – dzeju izlase (2011), par kuŗu saņēma Ģenerāļa K. Goppera gada balvu. Ilgus gadus viņš rakstījis Ziemsvētku stāstus avīzēm, galvenokārt *Laikam*, kā arī dažāda satūra rakstus presē, īslugas “Saticšanās” un “Portlandes Dzintara” vēstures apraksta autors.

(Turpināts 5.lpp.)

no jauna 1945. gada augustā. Vienu semestri Andris Ritmanis studēja medicīnu Baltijas Universitātē Hamburgā, bet pēc tam, saņēmis stipendiju,

nekādā vērtē. Un medicīnas studijas bija jāsāk no jauna. Lūk, ko Andris Ritmanis par šo jaunās dzīves sākumu jaunajā zemē stāsta pats:

Asja un Andris ar bērniem Brigitu un Albertu Amerikā 1954. gadā // FOTO: Ritmaņu ģimenes arhīvs

medicīnas studijas turpināja Getingenas Universitātē, Magita studēja zobārstniecību, tomēr trūcīgi un reizēm pat

Asja un Andris ar bērniem Albertu, Brigitu un Lolitu // FOTO: Ritmaņu ģimenes arhīvs

“Tā nu 1949. gada vasarā, ar mazo Brigitu pie rokas, izceļojām uz “brīnumu zemi” Ameriku, kur “viss pats viegli iekrīt klēpī”... Tā vēl šodien domā viens otrs paziņa Latvijā. Bri-

skolā vēl neviens ārzemnieks nebija uzņemts... Turpinot regulāro darbu, pa naktīm un svētdienām, iestājos Universitātē, kur manus noliktos priekšmetus atzina, taču bija vienu

Kad atkal satiksimies un ieskatīsimies viens otram acīs, viss būs labi!

Amerikas latviešu apvienības priekšsēdis Pēteris Blumbergs par ALAs 70. jubilejas gadu, šodienas latviešu sabiedrību un nākotnes plāniem sarunā ar Tairu Zoldneri.

(Turpināts no 3. lpp.)

Iespējams, ka tajā laikā jau sākām domāt, vai mums nevajadzēs drīzumā pāriet uz angļu valodu mūsu sabiedriskajā laukā. Otrā diaspora ir devusi mums jaunu enerģiju, un arī uzlabojusi gan mūsu latvietību, gan latviešu valodas līmeni. Domāju, ka tieši latviešu valoda piešķir jēgu daudzām organizācijām, un ir svarīgi turpināt mūsu darbu latviešu valodā. Gribu atzīmēt, ka mūsu "māsu organizācijas" – igauņu un lietuviešu biedrības, jau sen ir pārgājušas uz angļu valodu kā savu vadības valodu. Latvieši turas pie savas valodas, un tas ir viens no iemesliem, kāpēc mūsu organizācija ir tik spēcīga!

ALAs loma un vieta Amerikas latviešu sabiedrībā nākotnes skatījumā. Kāda ir tava vizija par ALAs darbu nākotnē?

Mēs sākām šo sarunu, runājot par pandēmiju, un es domāju, ka pandēmija un šī brīža situācija iespaido arī manu viziju par ALAs nākotni. Vispirms, nākošajā gadā mums būs jāreaģē uz pēc-pandēmijas pasauli, un grūti pateikt, ko mēs varam sagaidīt. Daži domā, ka sabiedrība ir noilgojusies atkal satikties un visi sarīkojumi būs īpaši labi apmeklēti, bet, iespējams, ka daudziem cilvēkiem ir mainījušās prioritātes. Daļa cilvēku varbūt būs sapratuši, ka latviešu pasākumu viņiem nemaz tik ļoti nepietrūkst, un pēc pandēmijas varbūt nemaz neatgriezīsies latviešu sabiedrībā. Tas pats attiecas uz latviešu skolām – vai skolēni tajās atgriezīsies? ALA būs gatava palīdzēt gan ar padomu un idejām, gan ar finansiālo atbalstu, lai turpinātu un uzturētu interesi par latviešu sabiedrību. Mēs jau 2020. gada septembrī

piešķirām lielākas summas latviešu skolām un nometnēm, un arī šogad, iespējams, par to būs jādomā.

Par vispārējo vīziju runājot, gribu minēt divas lietas. Viens, mums jāturpina mūsu izcilo darbu mūsu "galvenās misijas" nozarēs: izglītībā, kultūrā un sabiedrisko attiecību nozarē, kas seko politisko notikumu attī-

tībai. Šie ir mūsu prioritārie virzieni, un tie nemainīsies. Otrā prioritāte būs turpināt attīstīt un veidot attiecības ar Latvijas valdību, kur ir liels atbalsts diasporas interesēm, un mūsu sadarbību vienmēr var attīstīt, veicināt un uzlabot.

Pēdējos gados ALA pievērsusies arī Latvijas un ASV savstarpējo ekonomisko saka-

ru veicināšanai. Vai ir plāni arī nākotnē pievērsties tautsaimniecības jautājumiem?

Vispirms ar Latvijas tautsaimniecības atbalstu sāka nodarboties Pasaules brīvo latviešu apvienība (PBLA), kas pirms desmit gadiem sarīkoja pirmo Pasaules latviešu ekonomikas un inovāciju forumu (PLEIF) Rīgā. ALA piedalījās pirmā Latvijas biznesa

forma sarīkošanā 2017. gada oktobrī Čikāgā, un mēs to nosaucām par *Spotlight Latvia*. Viens no nozīmīgākajiem rezultātiem šai konferencijai bija tas, ka tika nodibināta Latvijas – Amerikas tirdzniecības palāta (LATP) vai *Latvian American Chamber of Commerce* (LACC). Mēs, ALA, jūtamies mazliet kā krusttēvs šai organizācijai, jo palīdzējām sarīkot konferenci *Spotlight Latvia* un turpinām sadarboties ar LATP. Latvijas Amerikas tirdzniecības palāta "darba" valoda galvenokārt ir angļu, un man īpašs prieks, ka cilvēki ar latviešu saknēm, kuriem latviešu valoda varbūt nav tik stipra, labi un droši jūtas šajā biznesa vidē. Viņi ir laimīgi, ka caur šo organizāciju var izjust piederību latviskajai videi.

Latvijas vēstnieks ASV Māris Selga pagājušā gada ALAs kongresā izteica cerību, ka ASV politiķu un kongresmeņu vidū mēs kādreiz redzēsim cilvēkus ar latviskām saknēm. Vai tu domā, ka latviešu jaunajai paaudzei būtu potenciāls un interese piedalīties ASV politiskajā dzīvē?

(Pēteris smejas.) Amerikas latviešu jaunieši jau ir paveikuši kaut ko vēl iespaidīgāku nekā tikt ievēlētām kongresā! Viens no viņiem, Niks Keizers (*Nick Keizer*) nupat piedalījās šā gada *Super Bowl* spēlē. Tomēr, jā – reizēm ar saviem vienaudžiem pārrunājam to, ka mūsu vecākiem, kas bija ieradušies kā bēgļi no Eiropas, vēl nebija īstas izpratnes par to, kā darbojas Amerikas valsts aparāts. Mēs, mana paaudze, to tagad saprotam jau daudz labāk, un varam ar savu pieredzi mūsu bērniem vairāk palīdzēt, lai viņi nokļūtu ASV politikas veidotāju pirmajās rindās.

Pēdējā kopējā ALAs valdes sēde pirms pandēmijas 2020. gada martā. O. Kalpaka balle

“baudīt ar prieku un smaigu / šo īso, vienreizējo dzīvi”

Ārstam, literātam un sabiedriskam darbiniekam

Andrim Ritmanim būtu 95!

(Turpināts no 4. lpp.)

Tas ir viņa devums latviešu literatūrā, īpaši autobiografiskajā dokumentālā žanrā.

Kopā ar meitām Brigitu un Lolitu un Albertu Legzdiņu tapis leģendārais mūzikls “Eslingena”.

Andra Ritmaņa mūžs nodzīvots, domās par Latviju, kuŗu viņš pirmoreiz pēc gaŗiem gadiem apciemoja 1962. gadā, tad 1964., 1968. un 1972., pēc tam kopš 1989. gada visai rēgulāri. Savu lirisko būtību Andris Ritmanis ierakstījis savu dzeju rindās, mūziklu libretu tekstos un savā ziņā arī dokumentējis pats savu dzīvi, atklājot gan savas dzīves notikumus, epizodes, vidi, iespaidus, domas un pārdomas, Rīgu un Mežaparku, vēlāk kaŗa gaitas, Vācijas bēgļu posmu, alkas pēc izglītības un gaŗo ceļu uz to piepildījumu, beidzot iegūstot

ārsta diplomu un uzsākot savu privātprakti Amerikas Rietumkrastā. Savu autobiografisko grāmatu lappusēs viņš ir ierakstījis arī savas paaudzes drāmatismu, traģismu – atstātās mājas, iesaukumu svešās armijās, pārtrauktās ieceres un dzīvi svešumā. Un arī neatlaidību.

“Visus šos gadus Amerikā esam palikuši latvieši. Ļoti aktīvi esam darbojušies, lai palīdzētu mūsu Tēvzemei un latvietības saglabāšanai šeit. Brigita un Lolita ir mūziķes – komponistes. Viņas ir vadījušas latviskos mūzikas ansambļus, diriģējušas korus latviešu dziesmu svētkos. Komponējušas daudz dziesmu, lielāko daļu ar manis sacerētiem vārdiem,” intervijā Mārai Cellei 2007. gadā teicis Andris Ritmanis.

Andra Ritmaņa mūžs, kas noslēdzās 2018. gada 17. au-

gustā, bija piepildīts, viņa un Magitas dotās vērtības, kas ie-

tveŗ arī latvisko un Latviju, dzīvo viņa bērnos, mazbērnos un

mazmazbērnos. Tas atklājas arī dzejas rindās “Es mīlu Latviju!”.

Laikā, kad Latvija vēl nebija atguvusi valstisko neatkarību, 1976. gadā tapa Brigitas Ritmanes-Jameson dziesma ar Andra Ritmaņa vārdiem – “Manai tautai”, tā Atmosfēras laikā dziedātājas Ievas Akurateres izpildījumā kļuva par tautas lūgšanu.

Andra Ritmaņa darbs ir novērtēts ar atzinībām un godalgām, arī ar Triju Zvaigžņu ordeni (2003), bet tikpat nozīmīgi ir ne vien godināt, bet arī atcerēties, un, kamēr skandziesmas ar Andra Ritmaņa vārdiem, viņa mūžs turpinās, viņš netieši tomēr ir klāt. Gaišās domās viņu pieminēja plašā ģimene vairākās paaudzēs, gaišās domas ir daudziem latviešiem Rietumkrastā un Latvijā. Tātad mūža gājums bijis piepildīts.

2003. gadā Triju Zvaigžņu ordeni saņemot // FOTO: Ritmaņa ģimenes arhīvs

VECMĀMIŅ, PALASĪSIM LATVISKI!

KĀRLIS ŅEZBERS

(Turpināts no nr.7)

Viņi esot tagad pa draugam ar visiem dzīvniekiem, atmetuši gaļas ēšanas netikumumu, pārtiekot tikai no ogām un sēnēm. It sevišķi svarīgi tiem esot sadraudzēties ar bagātajām, skaistajām un gudrajām cūkām, teicis vēstnesis, solījies vēlreiz atnākt un aizejot vēl no pakalna ilgi mājis ar ķepu ardievu sveicienus. Orkšķis toreiz teica, ka vilkiem nevarot ticēt, bet liela daļa vepreniešu domā citādi. Viņi saka, ka draudzību slēgt ar vilkiem būtu gudra lieta un varētu ietaupīt naudu. Jo tad nebūtu vajadzīgs atjaunot sētu un arī sargs pie vārtiem paliktu mājās.

Nonākuši līdz sapulču namam, rūķi redz, ka tur valda liela rosība. Cūkas nāk un iet, stiedz ziņneši, nes ziņojumu lapas. Sapulču nojume pilna cūkām, un rūķi vēro, ka tas ir diezgan nekārtīgs bars. Vairāki runā reizē, citi rukšķ un šņac, atkal citi grauž kukurūzas vāļītes. Uz paaugstinājuma zviln milzīga cūka – ciema vecākais Orkšķis. Viņš skatās te uz vienu, te otru pusi, piesvempjas kājās un saniknots iekvēcās:

“Mieru!”

Zāle aplust. Orkšķis par ciema vecāko ir jau daudzus gadus.

Jāklausa.

“Nupat dzirdēju domas,” nikni šņac Orkšķis, “ka ar vilkiem jāslēdz draudzības līgums un vārti pa nakti jāatstāj vaļā, lai vilki neapvainotos, ka tiem neuzticamies. Bet ja pa nakti viņi iebrūk un mūs apēd, ko tad?”

Zālē izceļas kņada. Katrai cūkai ir sava doma, kā no šī stāvokļa izklūt. Visi runā reizē, pārliecināti, ka viņu doma ir vienīgā pareizā. Kviec, urkšķ, rukšķ, šņac un krāc. Kaut kur nojumes stūrī viena cūka nosaukusi otru neparastu vārdu, un tūdaļ izceļas kaušanās. Ciema vecākais Orkšķis ir mierīgas dabas un tāpēc nojumi stiedz atstāt. Pie nojumes viņš satiek trīs rūķus.

“Nesam sveicienus no suņa Kranča,” saka Māris. “Ko dara mans uzticamais draugs?”

“Pavada dienas dikdienībā, jo trūkstot darba...”

“Zēl gan, ka Kranča mums šeit nav,” nopūšas Orkšķis. “Toreiz ciemā valdīja cita kārtība. Bet bija cūkas, kuras necieta suņus, teica, ka arī ciema policistam jābūt cūkai un ka sunim jāiet. Ko varēja darīt, nobalvoja, pārbalvoja, un mans draugs dabūja atvadieties.”

Viņi paiet gabaliņu, bet Orkšķis ir vecs un resns. Katrs solis tam smaga nasta, un rūķi apstājas, lai tas ievilkto elpu.

“Nelabi kaimiņi ievilkušies, kā dzirdēju?” zinātkāri iejautājas Varis.

“Vilki. Pirms tam tur mājāja tītari, bet vienu nakti tītari sādža bija liels trācis, un pēc tam redzējām tikai vilkus. Jauno kai-

miņu sūtnis ieradās paskaidrot, ka tītari pārdevuši sādžu vilkiem un nakti brīvprātīgi aizceļojuši uz siltākām zemēm. Tagad bez vilkiem mums kaimiņos vēl ir vistas, seski, zirgi, lapsas un aitas. Satiekam labi.”

Orkšķis nu atpūties un var atkal kustēt. Viņš papurina platās ļutausis un pievēršas Kviecim:

“Ierādi viesiem labāko būdu

neslaucīta gadiem, kakti piemē-tāti kukurūzas vāļītēm un ābolu serdēm. Rūķi atsēstas uz bluķīša pie plīts un gaida tumsu. Tā pienāk drīz, un viņi var iet.

“Ššššš,” bridina Māris. “Klusu, tipu, tipam, uz pirkstgaliem. Cik klusu vien var, lai cūkas nemana, ka bēgam. Citādi domās, ka mēs nepieklājīgi viesi...”

Durvis skarbi iečikstas. Rūķi saraujas, bet uztraukums velts

ar Dari redz, kādu virzienu uzņēmis ceļa vadonis. Cauri krūmiem spīd uguns gaisma un dzirdamas tā kā klaigas, kā kliezdieni.

“Paliksim tepat,” nobijies čukst Varis.

“Mums, rūķiem, visi dzīvnieki ir draugi,” saka Māris. “Kas gan mums ko darīs?”

“Iesim arī, bet klusām, lai pieejam pie ugunsкура nemanot,”

bet vilki turpina lēkāt ap uguns-kuru, līdz, galīgi piekususi, atkrīt sūnās. Nu arī vadonis Žņaudzējs attupstas, paceļ galvu pret spožu, pilno mēnesi, kas apaļš un nopietns atmirdz caur koku biežajām lapotnēm, un izgrūž ilgu, garu gaudienu

Aaaaaaaauuuuuuuuuuu...

Rūķi satrūkstas, kā mukt gribdami. Bet to viņi nedrīkst darīt, jo tūdaļ sāksies vilku nakts apspriede un viņiem jādzird pēdējais vārds. Vilku apspriede nav viskāda nieka lieta, ko var palaist garām.

“Tītari jau labi sen kā aizceļojuši,” ierunājas Žņaudzējs, neganti sminēdam.

“Ha, ha, ha...” pretim atņirdz vilku bars.

“Tītari bija varen mierīgi un lētticīgi putni,” tālāk smeļ Žņaudzējs.

“...ar ļoti garšīgu, baltu gaļu...” piebilst kāds no bara. “Ššššššššš, klusu, ka nepadzird vistas.”

“Kur nu, tās jau guļ.”

“Protams. Cibu ciema vārti arī nenoslēgti, kā jau mūsu draudzības līgumā minējām. Sarunas vedās vareni, tikai lielais, baltais gailis lāgā negribēja ticēt, ka vilki pārtiek no ogām un sēnēm...”

“Ha, ha, ha, viņu apēdīsim pirmo!” Rūķi nodreb.

“Šo pašu rītu vistu ciemu, šņiks, šņaks... Un tad beidzot tuvosimies lielajam mērķim – Veprienei! Protams, cūkas visas uz reizi netiesāsim, tas būtu muļķīgi! Viņas mums strādās, rāks grāvjus, audzēs saknes, cels dambjus, kā tas vergiem pienākas. Diezgan slinkojušas un valstījušas dubļos, audzējušas taukus. Tad slinkosim mēs, kungu cilts!”

“Kā tad, lielkungi, bajāri,” piebalso vilku bars.

“Bet cūku ir daudz un viņām ir sēta apkārt ciemam, kurai pārlekt nevarēs. Tāpēc ar viltību un gudrību, biedri!”

“Ar viltību un gudrību, vadoni Žņaudzēji!”

“Vecais Orkšķis nav muļķis, bet viņš visiem apnicis. Veprienē ir jaunāki, kas labprāt sēdētu viņa vietā, ar tiem mums jādraudzējas, ha, ha!”

“Vēlāk apēdīsim visus tā vai tā, ha, ha, ha!”

“Protams, apēdīsim...”

Žņaudzējs vēlreiz iegauzdojas. Tā ir zīme pārējiem vilkiem, ka jāceļas.

“Uz priekšu, varonīgie vilki!” viņš kauc. “Cibas nav tālu, vēderi visiem tukši – uz priekšu.”

Vilku bars tūdaļ ar skubu dodas ceļā, virknē viens aiz otra kā ļauns laupītāju bars.

Daris piebiksta Varim. Varis – Mārim. “Ko darīs?”

“Vilki uzbruks vistām, kas par postu...”

“Baltais gailis Daiļsektis mūsu draugs, to viņi ēdīsot pirmo...”

“Nostāsti, ka vilki ēdot tikai ogas un sēnes, ir nekas vairāk kā pasaka. Viņi apēda tītarus, apris visas, un arī cūku dienas skaitītas...”

(Turpinājums sekos)

// ILLUSTRĀCIJA: Elina Skrapce

naktsguļai, veprēn! Lai viņi justos labi mūsu ciemā un varētu kārtīgi izgulēties!”

Viņš paskatās rūķos, šņukuru nokāris un nelaimīgs, tad piebilst:

“Ja vairs neredzamies, pasveiciniet veco draugu Kranci, un lai viņam labi klājas!”

Viņš paliek stāvam un noskatās, kā rūķi aiziet. Kaut kā viņam zēl no tiem šķirties. Un, ja rūķi paskatītos atpakaļ, viņi pamanītu vientuļu asaru izslīdam no Orkšķa šķībās acs un noslīdam lejup pa saraino, neglīto šņukuru, kur tā paliek karājamies kā spoža, vakara saules apmirdzēta pērliete.

Rūķi, protams, neatskatās. Viņiem rūp naktsmājas, un viņi seko Kviecim, kas tos ievēd zemā būcenī ar salmu jumtu. Rūķi saskatās, bet nekā nesaka. Nebūtu pieklājīgi izrādīt nepatiku, Kviecim klāt esot. Bet, kad veprels atsveicinājis un aizgājis, Varis vairs nevar nociesties.

“Es gan te negulēšu,” viņš protestē. “Kāda cūcība un nekārtība!” spriež Daris. “Kā jau cūku mājokli,” piebilst Māris.

Rūķi sabāz galvas kopā un ilgi sačukstas. “Kad būs tumsas, vāksimies no ciema prom.” “Mežā tirāks gaisms un labāka gulēšana.”

“Kranča uzdevums izpildīts, sveiciens Orkšķim nodoti, vairāk Veprenē nav ko darīt.”

Viņi paskatās visapkārt. Logi aizvilkti zirnekļa tīkliem, grīda

Neviens bēguļus nav pamanījis. Ārā valda tumsa. Ielās viss kluss. Ātri vien rūķu trijotne nonākusi pie vārtiem.

Ššššššš... urrrrrrrrrr... Ššššššš... urrrrrrrr...

Dīvainas, neparastas skaņas! Rūķi apstājas, atvelk elpu. “Kas tas varētu būt?” čukst Varis.

“Kāds meža dzīvnieks,” spriež Daris.

“Palūkosimies,” nolēmj Māris un pieiet vārtiem. Vai manu dienī, kas par skatu! Vārti ir pusvirus, un, pret vārtu stabu atspiedies, saldi jo saldi snauz resns vepris, cūku ciema vārtu sargs.

Rūķi, sargu vērodami, uz pirkstgaliem aizslid tam garām, vārtiem cauri un drīz vien atrodas mežmalā, no kurienes tie vēl joprojām spēj saklausīt sarga krācienu.

“Ja cūkas ciemu nesargās, vilkiem patiesi var uzņākt negantas domas,” spriež Varis. “Lāgā negribas ticēt, ka viņi atmetuši gaļu kā ēsmu un pārtiek tikai no ogām un sēnēm, kā to viņu ziņnesis klāstījis cūku pulkam. Ja vilki melo, tad cūkām būtu jāuzmanās un vārti jāapsargā kārtīgāk.”

Rūķi iet tālāk mežā iekšā. Te ir sausas sūnas un laba vieta guļai.

“Vai nederētu mest mieru un drusciņ atlaisties?” iejautājas Daris.

“Vēl pāris soļu,” saka Māris un tik iet tālāk. Drīz vien arī Varis

atčukst Daris, un rūķi zogas klāt ugunskuram. Piegājuši pavisam tuvu, viņi paslēpjas aiz koku platajiem stumbriem un vēro, kas notiek uguns liesmu apgaismotā laukumā.

Un patiesi dīvainas lietas tur notiek!

Augstu līdz koku pazarēm šaujas uguns kāriģās mēles. Pagales ir sausas un labi deg. Tik labi, ka apgaismo visu raibo virkni, kas aizrautīgā un mežonīgā barā tinas ap to. Vilki!

Rūķi saraujas, bet klusē. Nu vairs atkāpties nevar. Jāredz, kas te īsti notiek.

Ap ugunsкуру kaukdams un rēkdams lēkā bars vilku. Pats lielākais no viņiem, rūķi to tūlīt noprot, ir Vilkaines Žņaudzējs – bara vecākais. Žņaudzējs šovakar uzcirties kā augstos svētkos. Melni spoži zābaki, dzeltena josta ap vidu. Un zobos, ak tu manu tētīt, rūķi redz iekostu platu, spožu dunci!

“Ko mēs gribam, to mēs varam, spēks un drosme vilku baram! Žum, žum, žumžumžum...”

Ko tik sastop, kauj un kod, Ciet tik grāb, pa kaklu dod! Žum, žum, žumžumžum...

Žņaudzējs mums pa priekšu iet, Kas tik priekšā – zobiem ciet! Žum, žum, žumžumžum...

Traks ir dancis ap ugunsкуру, patiesi! Dziesma izskan līdz koku galotnēm kā kaucieniem, rējienu un gaudienu maisījums,

Dr. RICHARDS
PLAVNIEKS

(Continued from No.7)

This viewing repertoire he interspersed with VHS cassette tapes of Green Bay Packers games, mailed to us from America and arriving semi-regularly according to the imponderabilities of the Russian customs process, weeks after the games were played. We weren't just living in another time-zone. We lived on a different plane of time from the one all of our family members back home existed on. Telephone connections were spotty and expensive, and "internet" was still barely a word even on the far side of Europe and the Atlantic Ocean from us.

Egons travelled the width and breadth of Russia on Aeroflot Sukoys and Tupelevs. He endured saunas and birch-branches; zakuski and neverending vodka; and baffling, primitive, and often inoperable toilet facilities in strange "hotels" in a litany of places whose names would have been familiar to Hitler's generals and SS Einsatzkommandos – and Western historians. He made it a point to see Motherland, the gargantuan statue holding a sword aloft that reaches higher than the Statue of Liberty, commemorating the defiant fallen of the Battle of Stalingrad. Of course, business also took him to Kursk, site of the largest tank battle of all time.

By virtue of his work at this "hardship post," Egons was selected to lead sales for P&G's Baltic operation, based in Rīga, beginning in 1995. This was Latvian victory at the end of the Cold War made tangible to all of us: a democratic Latvia, open for business. Egons became a dual citizen.

Kris was a sophomore at university when we moved to Russia, which opened undreamed-of travel opportunities for him. While in a Western hotel bar, he was offered Soviet military equipment, from night-vision goggles to an anti-aircraft missile, for purchase. He declined as politely as one can on such an occasion. On his return trips to the United States, he was free to stop anywhere he liked in Europe on the company's dime – an opportunity he did not waste.

In 1997, Kris moved to London, where he has lived ever since. His Latvian partner, Jogita, joined him in London in 2004 and they have been together ever since. He was charmed by the life in Latvia and has immersed himself in it more and more, to Jogi's delight. Kris has traveled back to Latvia two or three times every year since the mid-1990s. There he created a whole array of friendships in both urban, small-town, and rural settings, including entrepreneurs, artists, a film producer, a former Kolhoz "brigadier," a small-town high school director, a dairy farmer, and many other warm and interesting people.

The Latvia described in the reminiscences of the exiles when we were growing up did not exactly exist, but what we found was far more interesting and human. At this point, Kris's knowledge of the country is so extensive that once, when the four of us were driving around Kurzeme looking at castles, dad jokingly asked if anyone knew any good restaurants in the town we were passing through. The town was Kuldīga, and in fact, Kris knew two.

My interest in Latvia, perhaps perversely, was more bloody: what concerned me most was my paternal blood heritage and the subject of World War Two. The inspiration dad engendered in me was less musical and cultural, as in the case of Kris, and more political and professional. Egons was such a Renaissance man that he could impart all of these things to his sons in different measures.

Rīga was where I spent some of my most formative teenage years. At the International School of Latvia, to the delight of Mimimat, I fatefully opted to learn German instead of French and thus unwittingly participated in a centuries-old practice of Latvians seeking professional and social advancement. Unknown to me at the time, the choice would indeed have profound professional ramifications, since a decade later I would attempt to earn a Ph.D. in Modern German History.

In Latvia, Egons reached the pinnacle of his business career and did something that may have been his proudest contribution to Latvian heritage. In 2001, entirely on his initiative, P&G funded the restoration of the organ of Old Town's cathedral, Rīgas Doma – perhaps the most baroque object in the country.

It was in Latvia that he also lost his first marriage. My mother and I left and resettled in Florida in 1998.

Probably when I was in third or fourth grade, dad took me to the single soccer practice I ever attended. Growing up, I showed the opposite of any athletic inclination. Thus, it astonished dad that I joined Stetson University's Men's Crew team the first semester of my Freshman year, Fall 2000. I remained an oarsman, even getting a tattoo late my Freshman year as a ward against quitting in the face of unbelievable physical torment and early mornings. I needn't have worried: I craved the fellowship I acquired on crew too much to willingly relinquish it. I was elected Captain my senior year.

My destination, graduate school for modern German history, was a settled thing well before my Senior year. The summer spanning my Junior and Senior years, I was given grant money for a research trip to Germany. I went to, among other places, the Federal Military

Archives in Freiburg, Germany, researching the German occupation of Latvia. On my last day there, entirely by accident, I found the name of Bruno Kleimanis on a document citing him for conspicuous bravery in close combat. He was the man Mimimat married after her first husband, my grandfather, died. I had never known that Bruno, too, had been in the Legion. This archival discovery helped confirm my determination to become a professional historian.

Dad's attitude was, at first, dismay at my selection of a non-remunerative profession, but this gradually gave way to esteem and finally admiration as I made

Middle 1980. Egons and Kris playing guitar together

my way across a series of milestones: admission to grad school at the University of North Carolina at Chapel Hill in 2006 under Christopher Browning; the defense of my Master's Thesis in 2008; the defense of my dissertation in 2013, which signaled the start of five years of adjunct gigs back at Stetson and at Rollins College and the University of Central Florida; the publication of my book in 2017; securing a tenure-track position at Florida Southern College starting in Fall 2018; and, six months before his death, delivering a lecture at the State Department's Foreign Service Institute in Arlington. He knew that it was the first address to a professional audience I'd given with more excitement than worry.

My brother Roberts, Egons's third son, was born in Latvia in 2002, several years after Egons and my mother divorced, and when I was at Stetson University. He married a Latvian woman, Anda, and purchased a second home in Old Town Rīga. This apartment has been used ever since by all of us as a base of operations and meeting place for our numerous trips back to Latvia for the last decade and a half.

While thus based in Rīga, dad continued to work abroad for P&G, first in Yemen where he was during the September 11th attacks, and later in Algeria. Shortly before I started graduate school, dad brought Anda and the young Roberts back with him to the United States.

Egons's career with P&G came to a bittersweet end after a 2-year swan song in Baltimore, where the three of them lived in an Inner Harbor-area condo.

In 2008, he set up permanent residence with his mother in the house his father built. Mimimat was 80, Egons was 55, and Roberts was 6. Thereupon, he boldly began his own "Brightstar" franchise that provided in-home care to the elderly and invalid – the last chapter of his career in business.

During my years at Chapel Hill, I frequently stayed with them in Garrett Park, usually because I was doing research at the US Holocaust Memorial

eating at Lido.

Egons also became active in the *Sadarbība ar Latviju* charity and chaired the committee for years until his diagnosis. Several of the public lectures I delivered to the Washington, D.C. Association of Latvian Fraternities and Sororities were used as fundraisers for this enterprise. He was also a major figure in Lettonia.

Dad and I talked for an hour or so every day on the telephone from his diagnosis in January 2020 until his passing in September, and Kris dialed in from London every Sunday. The subject matter oscillated, but was typically driven by current events -- personal and otherwise. We discussed family news. We spoke about his business. We spoke about Roberts's school and his tennis exploits. We spoke about Dad's chemo treatments. We talked a lot about our shared past. One day Kris said he was thinking about buying a remake of the ARP 2600 synthesizer dad used to have, and noted that the original had been used to make all of the R2D2 sounds in Star Wars, the first movie he and dad saw together in the theater.

We spoke about my work. Egons keenly followed the progress of my career and is probably the only person in the world besides Kris who read my 2019-2020 Faculty Activity Report and all 52 attachments. But I don't think dad was ever more proud of me than when, in May 2020, the Latvian-language translation of my book, *Nazi Collaborators on Trial during the Cold War: Viktors Arajs and the Latvian Auxiliary Security Police*, was published.

Egons was also gratified, during what turned out to be the last months of his life, that we were able to substantiate a story that time and deaths had reduced to mere family lore. We had a notion that a relative of ours had been tortured and killed by the NKVD during the Soviet occupation of Latvia in 1940-41. With the help of the Occupation Museum in Rīga; an amateur genealogist in Latvia; and Vecāmāte's sister, the redoubtable Alma Rusley and her nearly supernatural mental acuity at the age of 99; we not only validated the story with documentation, but learned new details. In the summer of 1941, my great-grandmother went to identify the remains of Soviet victims that had been dug up by the invading Germans. She was accompanying my grandfather's sister Elza, the wife of the tortured and murdered man whose body they were looking for. His name was Juris Buce, and he had been so disfigured that Elza could only recognize the decoration she had sewn into the shirt he was wearing. The young woman who would become my Vecāmāte fainted.

(To be continued)

PUBLIKĀCIJA PĒC LASĪTĀJU VĒLĒŠANĀS

Grāmatu drauga dzīves dēkas jeb „The Adventures of my life from Helmars Rudzitis”

(Continued from No. 7)

Many directors would simply encumber the work. If the newspaper needed the “trust,” then I knew that my own name would be better known among those for whom the paper was meant.

Lielnors smirked and told me that I was rather naïve. This was not little Latvia, and there was a lot that I had to learn about how to work in America. Did I even understand the policy that a newspaper would have to maintain in this country? Did I know the politicians with whom I would have to work. The directors whom he had recommended could set guidelines for me. Without the advice and leadership of such experienced people, I would have no chance at all in this land.

I thanked Lielnors for his kind recommendation, and I equally kindly said no. It seemed that the man was looking at me with very sad eyes. After all, as far as he was concerned, I was rejecting a very good recommendation and was instead choosing to rush toward disaster.

As I walked home, I found myself shivering about the thought of sitting at a table with a red or green tablecloth, with a “directorship” of some ten Americanized Latvian directors would put on the most ceremonial and serious facial expressions while determining guidelines for the newspaper individually or in a group. Brr! In that case it would be better to look for a job as a superintendent. How would I explain that to my editor? We had agreed that the newspaper would be fully independent and would not work with politicians from any sector of politics. In that case, Rabācs would probably choose to stick with his existing job, not the newspaper.

Lielnors' warning did not affect me much, and I continued my preparations. We were starting literally from scratch. We had no colleague, no subscriber, no layout machine, and even no matrix with Latvian letter markings for such a machine.

I rented a small family home in the Bay Ridge neighborhood. The family moved there, and the home had room for the office of the upcoming newspaper. Most residents of Bay Ridge at that time were people of Scandinavian heritage, and I think that we were the first Latvians to move into the neighborhood. My office and home are still in Bay Ridge, but now there is a good group of Latvians who live here. Initially the whole process took place in a little place called Bergen Square. It was not even a square, it was a little street. For several years, my home was constantly full of people, including those who worked for the newspaper, but also new arrivals to

whom I had issued immigration guarantees and who spent their first days in the new land in the offices of a newspaper.

Rabācs started to look for colleagues and reporters. I collected the addresses of Latvians who had immigrated into America. Each ship that arrived at port had a passenger manifesto, though it listed people of all nationalities.

Vintage Bay Ridge, Brooklyn

ties. Latvians could be identified only on the basis of their names or their birthplace. Addresses were often very incomplete; most often they were the addresses of guarantors. Various church organizations entrusted these lists to me, and I found addresses there and decided to send the first few issues of the newspaper as samples, inviting people to become subscribers.

I could not find any Latvian typesetter in 1949, so I contacted the publishing house of the Lithuanian newspaper *Vienibe* (Unity). The typesetter was a Lithuanian, and so he was accustomed to diacritical markings on letters. I hoped that he would be able to lay out most of the manuscripts that were written by hand. The printing house was fairly primitive institution. Basically it was not a printing house. The pages that were laid out were brought to a different printing press, where the newspapers were printed with a rotation machine.

Vienibe was published once a week, and its circulation was very small – around 2,000 subscribers, if I remember correctly. The newspaper basically existed on the basis of donations. The publisher traveled all around America to collect donations while his wife was responsible for the layout of the paper, including classified ads that appeared in each issue therein. She added texts that were written by a Lithuanian woman who had recently immigrated. One typesetter, one editor, one layout artist. That was the entire staff of *Vienibe*, though the newspaper had existed for many years.

It was under this fairly humble atmosphere that the first issue of *Laiks* was published. There were

many mistakes in the layout, and after the mistakes were fixed, there were new ones. *Vienibe* was published in the tabloid format, but *Laiks* was a broadsheet newspaper. We had to fill the pages with texts, and we did not have any classified ads. The birth of the first edition after the typesetting was finished began during the day, but we had to keep

Vintage Bay Ridge, Brooklyn

fixing mistakes, and that took all night and almost to the next morning. Finally the first edition of *Laiks*, with a header drawn by Egils Hermanovskis, was ready. Now the heavy racks of typeset pages had to be brought to the printing plant.

Kārlis Rabācs and I traveled home on the subway. We were tired, but happy about the fact that the first edition was finally ready. We were also sad about the circumstances under which it was put together. We discussed the difficult situation for the Lithuanian newspaper and concluded that there was no reason to be surprised. There were far more Lithuanians than Latvians in the United States, they lived in larger groups, and they had more than 60 newspapers in America. Each political direction had its own newspaper – the Social Democrats, nationalists, right-wing people, Catholics and even Communists. All of

them had newspapers. A few of those newspapers were quite impressive, including a newspaper that was published daily in Chicago, but most of the papers were struggling. In New York alone there were five Lithuanian newspapers at that time, one of them with a Communist tone.

Rabācs and I had decided in advance that *Laiks* would be an apolitical national newspaper. That is what we declared in the first issue of *Laiks*. The new newspaper was meant for all Latvians, outside of any party or group interests. It would write about Latvian problems as objectively as possible. We have tried to stick to this principle ever since. It is not possible to satisfy everyone, and there will always be those who believe that only their ideas are correct, and if the newspaper prints the thoughts of someone with different thoughts, then obviously the paper is slanted. Of course, if the newspaper had only expressed the thoughts of these critics, it would not be party-based. I'm sure that we have made mistakes, and only those who do nothing never make any mistakes. Still, these people are usually the ones who are most eager to issue criticisms and instructions.

It was early in the morning, and the subway train was noisy. Rabācs and I were resigned to the fact that the newspaper would probably not survive for very long. The depressing situation that we had seen at the printing house of the Lithuanian newspaper did not suggest that our future was particularly rosy. Still, we knew that Latvians had always respected the printed word, and as long as we did not find that there would be all kinds of Ulmanis-supporting, Social Democrat, new farmer or even tinier party and branch newsletters, then our *Laiks* should survive for at least five years. How humble! As I am writing these lines, *Laiks* still alive and well, and it does not show any signs of

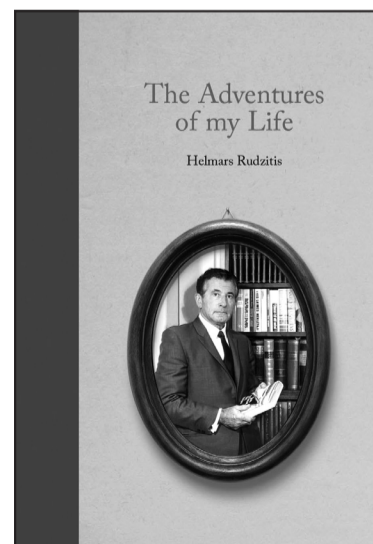
old age. In fact, the Lithuanian *Vienibe* is still surviving, too!

When the rotation machine had produced the first copies of the newspaper, I picked up a copy as if it were a great treasure. As I paged through it, I was truly delighted about the newborn publication. A new adventure. Yes, it really was a new adventure. I had had many adventures with books, but publishing a newspaper was an entirely new adventure.

The first issue of the newspaper was dated November 8, 1949. Another “general” sailed into the New York port that very day, bringing a new cargo of displaced persons, including Latvians. The morning was grey, with clouds above the skyscrapers of New York and just a few rays of sun trying to force their way through them. A northerly wind was churning the grey waters of the Hudson River, where the “generals” berthed at the end of the streets of Manhattan. I had welcomed many ships, both when helping church organizations and when welcoming personal friends. This time I was going to the port with Voldemārs Auziņš, who was one of the old Latvians and owned a taxi. We were in a good mood. We were not going to the port with empty hands. We had copies of the new Latvian newspaper as a gift for the new arrivals.

And there they were, these new Americans. Some smiled, perhaps hiding inner doubts, while others seemed scared. Everyone wondered what life would be like, but everyone was delighted to see Latvians who were there to welcome them and who spoke Latvian. And when I handed them the new newspaper, some were astonished that Latvians in America already had their own newspaper. And thus the first copies of *Laiks* traveled all across America on November 8, to all of the places where fate had brought the newly arrived Latvians.

(To be continued)

Helmars Rudzīša grāmatas „Manas dzīves dēkas” oriģināls, izdots 1984. gadā *Grāmatu Drauga* apgādā, atrodams vai ikviena tautieša grāmatplauktā un kļuvis par bibliografisku retumu Latvijā...

Laika 70 gadu jubilejā apgāds *Laika grāmata* laida klajā tās atjaunoto izdevumu angļu valodā – ar mērķi, lai šis krāšņais vēstījums par latviešu trimdu nonāktu arī pie nākamajām paaudzēm, kam lasīšana latviešu valodā sagādā grūtības.

Šī grāmata, kas aptver nozīmīgu laiku un svarīgus notikumus latviešu vēsturē saistībā ar lielo pasaules vēsturi 20. gadsimtā, būs objektīva un interesanta lasāmviela arī cittautu interesentiem un pētniekiem.

Iegādājieties šo grāmatu un dāviniet saviem bērniem, mazbērniem un draugiem! Tā palīdzēs labāk izprast un iemīlēt mūsu tautu, mūsu talantus un spēku.

Cena USD 35,-

Grāmatu Jums piesūtīs pa pastu (t.sk. pasta izdevumi).
Rakstiet Inesei Zaķis 6051A Sun Blvd #604, St. Petersburg, Florida 33715

LATVIJA DIENU RITĒJUMĀ

Latvijas Okupācijas muzeja biedrībai jauna vadītāja

Latvijas Okupācijas muzeja biedrību (LOMB), kas pārvalda Latvijas Okupācijas muzeju, turpmāk vadīs Dzintra Bungs. Izmaiņas LOMB valdē 2021. gada 16. februārī tika nostiprinātas Latvijas Uzņēmuma reģistrā.

Dzintru Bungs par biedrības priekšsēdi ievēlēja LOMB biedru sapulce 2021. gada 30. janvārī. Sapulce ievēlēja arī trīs citus valdes locekļus: eksplotiķi un finansistu Guntaru Krastu, mākslas vēsturnieku Richardu Pēteronu un aktrisi un teātra producenti Annu Putniņu. Piektais valdes loceklis vēsturnieks Oskars Gruziņš pilnvaru termiņš vēl nebija beidzies.

Dz.Bungs tika ievēlta par priekšsēdi ar biedru balsu vairākumu un nomainīja ilggadējo biedrības vadītāju Valteru Nollendorfu. Viņš vadīja LOMB kopš 2011. gada. Dz. Bungs ir ilggadēja LOMB biedre un viena no lielākajiem muzeja ziedotājiem.

Daudzus gadus Dz. Bungs muzejā ir vadījusi protokola vizišu ekskursijas angļu un franču valodā, tai skaitā arī pērn Francijas prezidentam Emanuēlam Makronam. Viņa ir arī veidojusi muzeja izstādi "Baltiešu aicinājums Apvienotajām Nācijām" (*Baltic Appeal to the United Nations*), kas pērn bija skatāma Latvijas Nacionālajā bibliotēkā.

Dz. Bungs ir dzimusi Latvijā 1940. gada 9. oktobrī, piedzīvojusi bēgļu gaitas. Western Reserve universitātē Flora Stone Mather kolledžā Klīvlendē (ASV) 1961.gadā ieguvisi bakalaura gradu franču valodā un ķīmijā. 1963. gadā maģistra gradu krievu un romāņu valodās, 1972. gadā Fordham universitātē Ņujorkā filozofijas doktora gradu romāņu valodās un literatūrā. Viņa ir mācījusies arī Ārējās tirdzniecības seminārā Vācu akadēmijā Minchenē.

Savās darba gaitās Dzintra Bungs ir strādājusi par franču valodas skolotāju un pasniedzēju, tomēr lielākoties viņa ir bijusi saistīta ar starptautisko politiku un drošību kā politikas apskatniece un eksperte. Divdesmit gadus, no 1975. līdz 1995. gadam, viņa darbojās "Radio Brīvā Eiropa" Minchenē.

Dzintra Bungs ir apbalvota ar Triju zvaigžņu ordeni.

Cildinājuma raksts ilggadējai tiesu medicīnas ekspertei

19. februārī Valsts prezidents Egils Levits, sveicot bijušo Valsts tiesu medicīnas ekspertīzes centra direktori un valsts galveno tiesu medicīnas ekspertu Veltu Volksoni 90 gadu jubilejā un godinot viņas profesionālo devumu Latvijas tiesu medicīnā, piešķīris Valsts prezidenta Cildinājuma rakstu.

"Jūsu vārds ir nesaraucami saistīts ar Latvijas tiesu medicīnu. Augsti novērtēju Jūsu uzticību savam darbam mūža garumā un daudzos profesionālos sasniegumus. Jūs esat autoritāte vairāku paaudžu mediķu, tiesu ekspertu un tiesnešu vidū gan nacionālā, gan starptautiskā mērogā. Cildinānu Jūsu profesionālo devumu un kolleģiālo, atvērto garu. Sirsnīgi sveicu nozīmīgajā dzīves jubilejā!" Cildinājuma rakstā norādījis E. Levits.

Katram bērnam jānodrošina kvalitatīva izglītība arī attālināti

Valsts prezidents Egils Levits tiešsaistē tikās ar izglītības un zinātnes ministri Ilgu Šuplinski, pārrunājot attālināto mācību problēmas un augstskolu reformas gaitu.

Ministre atzīmēja, ka attālināto mācību process ir ievēlciens un nevar vilties bezgalīgi, jo sāk ciest mācību kvalitāte un arvien pieaug bērnu, vecāku un skolotāju psiholoģiskā spriedze, ko apliecina arī pētījumi. Valsts prezidents un ministre apspriedās, kādi drošības noteikumi būtu jāievēro, lai pakāpeniski atvērtu skolas klātienē mācībām. Tāpat

ministre informēja, ka Ministru kabinetam piedāvās klātienē mācību reģionālo principu, kas ļautu klātienē jau drīzumā mācīties novados, kur saslimstība ar COVID-19 ir mazāka.

Igaunijas ārlietu ministre vizītē Rīgā

Pirmajā vizītē Rīgā 17. februārī bija ieradusies Igaunijas jaunā ārlietu ministre Eva Marija Līmetsa (*attēlā*). Augstā viešņa Igaunijas ārlietu ministres amatā pavadījusi mazāk nekā mēnesi. Rīgā šī bija viņas pirmā, iepazīšanās vizīte, kurā viņa ieradās, lai izceltu kopējo projektu turpināšanas nozīmīgumu, kā arī pārrunātu vīrusa problēmātiku.

Sasveicināšanās vīrusa laikā ar Latvijas ārlietu ministru Edgaru Rinkēviču

Ar Latvijas amatpersonām pārrunāta pašreizējā Covid-19 situācija. Saistībā ar to Igaunija uzņemas iniciatīvu izveidot digitālu vakcinācijas pasi, palīdzot atjaunot pārrobežu ceļošanu. Pārrunāti arī kopējie sadarbības projekti, kā arī Eiropas Savienības politika attiecībā ar kaimiņvalstīm Krieviju un Baltkrieviju.

Parunājot ārējo attiecību jautājumus, E. Rinkēvičs uzsvēra ciešo Latvijas un Igaunijas sadarbību nostāju koordinēšanā attiecībā uz Krieviju, tajā skaitā starptautiskos formātos. "Šāda pieeja jāturpina, piesaistot līdzīgi domājošas valstis", sacīja Latvijas ārlietu mi-

nistrs. Attiecībā uz situāciju Baltkrievijā, ministri bija vienisprātis, ka vienīgais reālais krīzes risinājums ir jaunas, godīgas prezidenta vēlēšanas starptautisko novērotāju klātbūtnē.

Vēsturiskajai zemei Sēlijai top ģerbonis

Sēlijai top savs ģerbonis. 55 tūkstošu iedzīvotāju apdzīvoto teritoriju Daugavas kreisajā krastā plānots noteikt par piekto latviešu vēsturisko zemi īpašā likumā. Ģerbonis gan nav vienīgais, ko sēļi prasa sava kultūrvēsturiskā mantojuma saglabāšanai.

"Sēlija ir viena no Latvijas kultūrvēsturiskajām zemēm, kas nes seno sēļu mantojumu Daugavas kreisajā krastā. Sēlijai ir tā priekšrocība, ka tai ir savs karogs, bet nav ģerboņa atšķirībā no citiem kultūrvēsturiskajiem novadiem," pastāstīja muzeja "Sēlija" speciālists Jānis Dzimtais.

Jānis Dzimtais

To pamanījuši arī Saeimā, kā arī Valsts prezidenta kancelejā, iesakot arī Latviešu vēsturisko zemi likumā ierakstīt – Sēlijai jāizveido savs ģerbonis. Šobrīd gan pašiem sēļiem vēl nav pietiekami daudz ideju, bet iniciatīvu uzņēmusies "Stendera biedrība", kurā apvienojušies gan vietējie, gan Sēlijas atbalstītāji Rīgā. Viņuprāt, ģerboni varētu būt attēlots Zemgales ģerboni redzamais alnis, tikai ar pavērstu skatu nevis uz rietumiem, bet austrumiem, kā arī nevis uz zila, bet sūnzaļa fona. Heraldikas komisija diskusiju par ģerboni plāno sākt nākamnedēļ.

SPILGTS CITĀTS

Lai nebūtu netaisnības sajūtas

Žurnāla IR apskatnieks Pauls Raudseps raksta par Saeimas lēmumu pandēmijas laikā katram bērnam piešķirt 500 eiro pabalstu un par šī lēmuma atbalsi sabiedrībā. Apskatīta arī citu valstu pieredze līdzīga jautājuma risināšanā.

Kaismīgās pēdējo nedēļu diskusijas par 500 eiro pabalstu bērniem pandēmijas laikā atsauc atmiņā savulaik populāro, bet šobrīd reti pieminēto jēdzienu – "universālais pamatienākums".

Doma ir vienkārša. Valsts katram iedzīvotājam regulāri izmaksā kādu naudas summu. Gan bagātiem, gan nabagiem, gan strādājošiem, gan darbu meklējošiem, gan vienkārši mājās uz dīvāna guldošiem un TV blenzošiem. Pirms dažiem gadiem tas bija modes

kliedzis Silīcija ielejas it kā sociāli atbildīgāko miljonāru un miljardieru aprindās. Pasaules mediji uzmanīgi sekoja pilotprojektam Somijā, kur valdība divus gadus maksāja diviem tūkstošiem nejausi izvēlētu bezdarbnieku 560 eiro mēnesī. (...)

Tiem, kam bažas, ka šādi maksājumi tikai veicinās slinkošanu un žūpošanu, derētu iepazīties ar Aļaskas pieredzi. ASV štats kopš 1982. gada izmaksā visiem iedzīvotājiem daļu no naftas ieguvē gūtās peļņas, taču cilvēki turpina iet uz darbu.

Pandēmija, kad gandrīz visus vairāk vai mazāk ietekmē ārkārtas situācijas un nauda daudziem nepieciešama pēc iespējas ātri, liktos labs brīdis šādu vispārēju maksājumu izmantošanai. Dažas valstis kaut ko līdzīgu arī ieviesušas. Amerikā, kur daudzi uzskata par sava veida brīvā tirgus kapitālisma etalonu, pērn pavasarī visiem nodokļu maksātājiem nosūtīja 1200 dolaru, gada beigās vēl 600, un jaunā Baidena administrācija rosina šogad izsūtīt vēl 1400. Šādus maksājumus pārvērst par sistēmu, kurā turpina darboties gan sliktos, gan labos laikos, neviens gan nav gatavs. Tas būtu vājprātīgi dārgi – Baidena priekšlikums izmaksātu aptuveni 422 miljardus dolaru. Latvijas valdības ielānotā 500 eiro vienreizējā pabalsta bērniem izmaksas lēš ap 182 miljoniem eiro. (...)

Jācer, ka valdība piemērotos apstākļos turpmāk biežāk izmantos šādus vispārējus pabalstus, kādu nolemts izmaksāt bērniem. Ja pabalsts nepieciešams ātri un palīdzības saņēmēji ir skaidri definējuma grupa, tad procesa birokratizācija tikai vairo sarūgtinājumu un netaisnības sajūtu.

Izskatīs Latvijas kārtējo ziņojumu

No 23. līdz 25. februārim Apvienoto Nāciju Organizācijas (ANO) Ekonomisko, sociālo un kultūras tiesību komiteja (Komiteja) tās 69. sesijā, kas norisināsies attālinātā režīmā, izskatīs Latvijas Republikas kārtējo ziņojumu par 1966. gada Starptautiskā pakta par ekonomiskajām, sociālajām un kultūras tiesībām izpildi Latvijā laika posmā no 2008. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 31. decembrim (Kārtējais ziņojums).

Lietuva svin Valsts atjaunošanas dienu

Lietuva 16. februārī svinēja Valsts atjaunošanas dienu – 103. gadskārtu, kopš pieņemts akts par neatkarības atjaunošanu, proklamējot Lietuvas Republiku. 1918. gada 16. februārī Lietuvas nacionālās atmodas tēva Jona Basanaviča vadītā Lietuvas Padome Viļņā parakstīja dokumentu, kurā pasludināja, ka Lietuva atjauno neatkarību, uz demokrātiem pamatiem balstītu valsti ar galvaspilsētu Viļņā un norobežojas no visām valstiskajām saitēm, kādas tai jebkad bijušas ar citām tautām.

Rīta agrumā Lietuvas valsts vadītāji Viļņas Rasu kapsētā godi-

nāja Neatkarības akta parakstītāju piemiņu. Viļņas televīzijas tornī tika uzvilktas milzīgas Lietuvas karogs. Prezidenta pili tiks pasniegti valsts apbalvojumi, bet tieši pusdienlaikā Simona Daukanta laukumā pie pils tika svinīgi uzvilkti visu triju Baltijas valstu karogi. Lietuvas prezidents Gitans Nausēda aicināja mācīties izturību un vienotību no valsts atjaunotājiem. (*Vairāk lasiet K. Streipa komentārā 5. lpp.*)

Vienojas par jaunām sankcijām pret Krieviju

Reaģējot uz Krievijas opozīcijas līdera Alekseja Navalnija ieslodzīšanu, Eiropas Savienības (ES) dalībvalstu ārlietu ministri 22. februārī panākuši "politisku vienošanos" par jaunām sankcijām pret Maskavu, aģentūrām AFP un DPA pavēstījuši avoti diplomātu aprindās.

Ministri, kas pulcējušies uz kārtējo sanāksmi Briselē, uzdevuši ES augstākajam pārstāvim ārlietās Žozepam Boreljam pabeigt to personu saraksta sastādīšanu, kas tiks pakļautas jaunajām sankcijām, taču neviena tā dēvētā oligarha vārds šajā sarakstā nebūs atrodams, stāsta diplomāti.

(Turpinājums 10. lpp.)

LATVIJA DIENU RITĒJUMĀ

(Turpināts no 9. lpp.)

Latviešu valodas aģentūra sāk jaunu valodas akciju "Izdaļo valodu"

Starptautiskajā dzimtas valodas dienā Latviešu valodas aģentūra sāk jaunu valodas akciju "Izdaļo valodu" ar mērķi turpināt valodas bagātības cildināšanu, aģentūru LETA informēja Latviešu valodas aģentūras projektu koordinatore Ieva Vāvere. Līdztekus akcijas norisei, aģentūra Starptautiskajā dzimtas valodas dienā, 21. februārī, publicēja grāmatu "Mans latviskākais vārds". I. Vāvere norādīja, ka latviskākā vārda meklējumos bija aicināti piedalīties visi, kas prot latviešu valodu vai vēl tikai apgūst to. Kopumā tika iesniegti 1360 vārdu un izveles skaidrojumu no Latvijas un daudzām citām pasaules valstīm, piemēram, Apvienotās Karalistes, ASV, Austrālijas, Beļģijas, Čehijas, Chorvātijas, Igaunijas, Lietuvas, Somijas, Vācijas un Zviedrijas.

Noslēguma balsojumā par latviskāko izvēlēts vārds "rupjmaiže" – kā visa latviskā simbols, ko novērtējam gan mājās, gan ārpus Latvijas. Nozīmīgākie latviskie vārdi nu ir apkopoti un izdoti grāmatā "Mans latviskākais vārds". Vārdi tajā sakārtoti alfabēti, pie katra burta īpaši izceļot tos, kurus iesniedzēji bija dalījušies arī ar sirsniņiem un aizkustinošiem stāstiem vai skaidrojumiem.

Lembergs notiesāts

Pēc 12 gadus ilgušas tiesāšanās pirmās instance tiesa 22. februārī, pasludināja saīsināto spriedumu tā sauktajā Aivara Lemberga tiesas prāvā. Rīgas apgabaltiesa Lembergam piesprieda piecus gadus cietumā, 20 000 eiro naudas sodu un mantas konfiskāciju. Lembergs tika apcietināts tiesas zālē. Tiesa arī nolēma konfiscēt virkni Lemberga īpašumu, tostarp akcijas vairāku miljonu eiro vērtībā, kā arī aproču pogas ar sarkanu akmeni, Opel Tigra un Puzes māju, kurā politiķis dzīvo.

Lembergs tika atzīts par vainīgu kukuļņemšanā, naudas atmazgāšanā, neatļautā dalībā mantiskā darījumā, dokumentu viltošanā, kā arī savu īpašumu slēpšanā. Savukārt Lembergs atzīts par nevainīgu apsūdzībās par lēmumu pieņemšanu, atrodoties interešu konfliktā, un dienesta stāvokļa ļaunprātīgu izmantošanu.

Aivara Lemberga dēlam Anrijam Lembergam tiesa piesprieda reālu brīvības atņemšanu uz diviem gadiem un vienu mēnesi un mantas konfiskāciju, bet tiesas zālē neapcietināja. Savukārt uzņēmējam Ansim Sormulim tiesa piesprieda divu gadu cietumsodu, bet tiesas zālē neapcietināja.

Lembergam soda izciešanā ieskaita jau izciesto apcietinājumu

no 2007. gada 14. marta līdz 10. jūlijam, kā arī mājas arestu laika posmā no 2007. gada 10. jūlija līdz 22. februārim. Proti, kopā tas sanāk nepilns gads. Daļā apsūdzību Lembergs tika attaisnots. Tāpat tiesa nolēma, ka Lembergam jāmaksā apjomīgas naudas summas vairākiem cietušajiem.

Spriedumu iesaistījām pusēm būs iespējams pārsūdzēt apelācijas kārtībā Rīgas apgabaltiesā. Rīgas apgabaltiesa šo lietu sāka skatīt jau 2009. gadā. Nākotnē par apgabaltiesas kā apelācijas instances nolēmumu vēl būs iespējams iesniegt kasācijas sūdzību vai protestu Augstākajā tiesā.

Iepriekš tika ziņots, ka prokurori tiesas debatēs lūguši Aivaram Lembergam piemērot astoņu gadu ilgu brīvības atņemšanu ar mantas konfiskāciju, kā arī naudas sodu 150 minimālo mēnešalgu jeb 64 500 eiro apmērā.

Ja nākamās tiesu instances nemainīs notiesājušo spriedumu koruptīvos noziegumos apsūdzētajam Aivaram Lembergam (*Latvijai un Ventspilij*), viņam tiks konfiscēti īpašumi, uzņēmumu kapitāldaļas, automašīnas, naudas līdzekļi un citas mantas vairāku desmitu miljonu vērtībā.

Skates pirms skolēnu dziesmu un deju svētkiem

šogad nenotiks, – tā lēmuši svētku rīkotāji. Ja Covid-19 saslimstība mazināsies un svētki samazinātā formātā vispār tiks atļauti, piedalīties varēs visas kopas, kas zinās repertuāru un spēs to izpildīt. Taču laikā, kad jau kopš oktobra vidus bērni nav varējuši dziedāt, dejot un mūzicēt klātienē, nav zināms, cik daudz kopu un kādos sastāvos līdz vasarai būs "izdzivojuši".

Baiba Skridei – 40. Koncerts tiešsaistē

Baiba Skride (*attēlā*) jau 25 gadus dzīvo Vācijā. Savas četrdesmitās dzimšanas dienas vakarā vijolniecei bija iespēja kāpt uz skatuves Somijā un atskaņot Sergeja Prokofjeva Otro koncertu vijolei. Māksliniece atzinusi, ka ir liels prieks, ka tiešsaistes koncertu tīmeklī var vērot arī Latvijas skatītāji, tādējādi vismaz attālināti esot kopā šajā svētku dienā. (Pēc *latviesi.com*.)

Pārtop Rakstniecības un mūzikas muzejs

Rakstniecības un mūzikas muzeja pastāvīgā ekspozīcija apmeklētājiem varētu būt pieejama no 2022. gada oktobra. Jaunās ekspozīcijas veidotāji vēlas atspoguļot ne tikai mūzikas un rakstniecības personību radošo darbību, bet arī viņu ikdienas dzīvi.

Muzeja direktore Iveta Ruskule izsaka cerību, ka pastāvīgās ekspozīcijas stāsts apmeklētājiem ļaus iejusties radošajā gaisotnē un varbūt pat sniegs impulsu radīt.

Rakstniecības un mūzikas muzeju (RMM) jaunatklās Mārstaļu ielas sestajā namā.

"Parnell ielas svētki"

ievada SLB darbības gadu

Vietējo koru darbība pagājušā gadā tika pārtraukta, un Austrālijas robežas bija slēgtas ceļotājiem no ārzemēm. Šogad Sidnejas Latviešu biedrības svētku dārgakmens bija **Maijas Kovaļevskas** latviešu mūzikas koncerts, ar pianistu **Rolandu Pilmani** (*Peelman*).

Maija Kovaļevska

Koncertā skanēja komponistu Jāzepa Vītola, Alfrēda Kalniņa, Jāņa Mediņa un Lūcijas Garūtas skaņdarbi, kā arī tautas dziesmu apdares. Ar patiesu sirsniņu un mīlestību uz savu tautu un zemi izskanēja Maijas Kovaļevskas sniegums. Katra no dziesmām, formā nelielām, bet saturā tik dziļām, atklāja brīnišķīgu mūzikālu ainu, krāšņu mūzikālu gleznu, kas tik ļoti aizkustināja klausītājus. Koncerta izskaņā Maija Kovaļevska savu piedevu veltīja bērniem – *Aijā, žūžū*.

Kameransamblis *Trio* *Metamorfoze* uzvar starptautiskā konkursā Francijā

21. februārī, kameransamblis *Trio Metamorfoze*, kuŗa sastāvā mūzicē flautistes Liene Dobičina, Zane Jurēvica un pianiste Zane Rubesa, ieguva galveno balvu *Grand Prix* starptautiskajā *Cap Ferret Music Open* konkursā un festivālā Francijā.

Konkursa laureātes

Žoržs Siksnas izdevis jaunu dziesmu

"Ar jauniem ierakstiem neaizraujos, jo man ir būtiska gan kompozīcijas, gan ieraksta mūzikas kvalitāte, un jaunajā dziesmā šie faktori ir klātesoši," savu jauno veikumu vērtē Siksnas.

Žoržs Siksnas

Dziesmas "Pieskāriens" autors ir Māris Reinbergs, ar kuŗu dziedātājs veiksmīgi sadarbojies arī iepriekš, radot skaņdarbus "Tava balss", "Mirklis vēl" u. c. Reinbergs ir pazīstams arī kā dziesmu vārdu autors.

VĒSTNICĪBU ZIŅAS

POLIJA. Latvijas vēstniecība Polijā informē, ka Polijas Valsts Etnogrāfiskajā muzejā Varšavā no 2021. gada 16. februāra līdz 16. maijam apskatāma izstāde "Tik tālu, bet tomēr tik tuvu: Latvija un Polija. Vairāk kā 100 gadus kopīga vēsture". Izstāde iepazīstina ar Latvijas un Polijas kopīgo vēsturi vairāk nekā 100 gadu garumā.

BEĻĢIJA UN LUKSEMBURGA. Latvijas vēstniecība Beļģijā un Luksemburgā rīkoja ikgadējo Latvijas goda konsulu abās valstīs sanāksmi. Sanāksme šogad notika tiešsaistē un tajā piedalījās Latvijas goda konsuls Beļģijas Flandrijas reģionā Kristofs Van Mehelens un Latvijas goda konsuls Luksemburgā Henriks Diderihs. Sanāksmi atklāja Latvijas vēstnieks Beļģijā un Luksemburgā Andris Razāns.

Kuldīgā atjaunos strūklaku "Meitene ar ūdens trauku"

Maijā 95. jubilejā atcerēsies tēlnieci Līviju Rezevsku, kuŗas dzimtā puse ir Kuldīga. Tās pilsetvidē ir apskatāmi daudzi tēlnieces darbi, taču viens no kuldīdznieku iecienītākajiem ir skulptūra – strūklaka "Meitene ar ūdens trauku".

Jau vairākus gadus strūklaka nefunkcionē, taču nu radušās cerības, ka vasaras beigās tā atkal darbosies. Romantiski sēdošo meiteni ar ūdens krūzi rokās kuldīdznieki mīļi nodēvējuši par Anniņu. Skulptūra 1905. gada parkā nonāca pagājušā gadsimta 50. gados un bija pirmais no Līvijas Rezevskas tēlniecības darbiem, kas papildināja Kuldīgas parkus.

Izdota fotogrāmata "100 stipri stāsti"

2020. gadā tika atzīmēta Smiltenes pilsētas simtgade, un tai par godu pēc Smiltenes novada pašvaldības pasūtījuma ir izdota fotogrāmata "100 stipri stāsti". Tā stāsta par šodienas smiltēniešiem un novadniekiem – stipriem ļaudīm un par vērtībām, ko atzīst un kuŗas īsteno ikdienā, informēja Smiltenes novada domes pārstāvji.

Ziņas īsumā

• Koalīcijas partijas vienojās novirzīt vēl 100 miljonus eiro, lai izmaksātu **vienreizējos pabalstus Covid-19** krīzes dēļ cietušajām sociālajām grupām. Tie varētu būt pensionāri un invalīdi, bet par konkrētajām grupām, kas varētu saņemt šo pabalstu, kā arī par pašu pabalsta apmēru, Labklājības ministrija vēl diskutēs ar sociālajiem partneriem.

• 20. februārī Latvijā reģistrēts līdz šim vecākais cilvēks, kuŗš vakcinēts pret Covid-19 – pirmo poti pret šo slimību saņēmusi **103 gadus veca sieviete**, liecina Nacionālā veselības dienesta (NVD) apkopotie dati.

• Latvijā pašlaik ir **sestā augstākā saslimstība** ar Covid-19 Eiropas Savienības (ES) un Eiropas ekonomiskās zonas (EEZ) valstu vidū, liecina jaunākie Ei-

ropas Slimību un profilakses centra (ECDC) apkopotie dati.

• Atsevišķi skaistumkopšanas pakalpojumu sniedzēji – frizieri, kā arī manikīra un pedikīra speciālisti – pēc teju divu mēnešu piespiedu dikstāves **no 1. marta**, varēs atsākt darbu. Vienlaikus noteiktas papildu prasības drošai pakalpojumu sniegšanai, kā arī kontroles pasākumi. Tā ceturtdien, 18. februārī, pēc vairāku stundu diskusijām lēma valdība. Nākamnedēļ valdība varētu atgriezties pie jautājuma par atļauto skaistumkopšanas pakalpojumu klāsta paplašināšanu.

• Ja valdība neatbalstīs kosmētiķu un skaistumkopšanas pakalpojumu sniedzēju kosmetoloģijā darba atsākšanu, skaistumkopšanas pakalpojumu asociācijas prasīs veselības ministra **Daniela Pavļuta (AP) demisiju**, sacīja Latvijas Kosmētiķu un kosmetologu asociācija (LKKKA) prezidente Renāte Reinsone.

• Latvijas iedzīvotājiem, kuri vēlas piedalīties **Eiropas Kosmosa aģentūras (EKA) astronautu atlasē**, jābūt vismaz maģistra gradam dabaszinātnēs, ne mazāk kā trīs gadu pieredzei savā nozarē, perfektām angļu valodas zināšanām, kā arī izcilai veselībai, informēja Kosmosa industrijas asociācijas prezidents Pauls Īrbins. Atlasē īpaši aicinātas pieņemties sievietes un pirmo reizi pasaules vēsturē – arī cilvēki ar invaliditāti. Visiem pretendentiem nepieciešams apliecināt izcilu veselības stāvokli ar pilotu 2. klases medicīnas pārbaudi. Svarīgs aspekts ir arī teicama angļu valodas zināšanas un vēlamas arī krievu valodas prasmes, jo EKA astronautu sagatavošanā šobrīd cieši sadarbojas ar Krievijas kosmosa aģentūru. "Būtiski arī saprast savu motivāciju – kā mana daļa var palīdzēt Eiropai būt aktīvai konkurētspējīgai kosmosa nozarē," uzsvēra Pauls Īrbins, piebilstot, ka motivācija, kādēļ cilvēks vēlas kļūt par astronautu un darboties kosmosa jomā, ir viens no kritērijiem, kas izradīties izšķirošs iepriekšējā, pirms 11 gadiem notikušajā atlasē, kurā pietiecās 8413 kosmosa ceļotgribētāju.

• Nacionālie bruņotie spēki sākuši Valsts aizsardzības loģistikas un iepirkumu centra iegādāto dezinfekcijas **līdzekļu piegādi Ukrainai**, informē Aizsardzības ministrijas Preses nodaļa. Dezinfekcijas līdzekļus Latvija saskaņā ar Ministru kabineta lēmumu piešķirusi NATO Pandēmijas atbalsta Trasta fondam Covid-19 izplatības ierobežošanai.

Ziņas sakopojis **P. Karlsons**

JURIS
LORENCIS

It kā ikdienišķa ziņa – 11. februārī no Albionas sieviešu ciema Ņujorkas štata izlaista kāda Anna Delvija (Anna Delvey). Patlaban pasaule pārņemta ar Covid-19 pandēmiju un ekonomisko krīzi, tāpēc šī vēsts neguva īpašu ievēribu. Bet pirms gadiem diviem, kad 2019. gada maijā Ņujorkas tiesa skatīja pazīstamās “sabiedrības dāmas”, “salonu lauvu” un “viltus mantinieces” (*fake heiress*) Annas Delvijas lietu, noteiktās aprindās tā izraisīja pamatīgas tenkas un vilņošanas. Delvija tika apsūdzēta krāpšanā un pakalpojumu zādībā. Spriedums – vairāki gadi cietumā un naudas sods 24 000 ASV dolaru apmērā. Tāpat tiesa uzlika par pienākumu Delvijai atmaksāt no paziņam izmānītos 200 000 dolarus. Lieta sevišķi interesanta ar to, ka daudzi upuri naudu krāpniecei atdeva labprātīgi, faktiski uzdāvināja. Vai arī aizdeva uz “godavārda”, neprasot parādzīmes. 200 000 dolaru ir tikai aisberga redzamā daļa, zaudējumi, par kuriem cietušie griezušies policijā un kuņģus izdevies pierādīt. Kā tas iespējams? Izrādās – ir.

Patiesais Annas Delvijas vārds ir Anna Sorokina. Dzimusi 1991. gadā Krievijā. Kad meitenei aprit 16 gadu, ģimene pārceļas uz Vāciju. Nedaudz pamācījusies Londonas Dizaina skolā,

Anna ierodas Parīzē un atrod darbu modes žurnālā “Purple”. Meitene centīgi apmeklēja modes skates un modernās mākslas izstādes, kur “tusiņos” cenšas fotografēt “selfijus” jeb “pašiņus” ar “bagātajiem, skaistajiem un slavenajiem”. Uzņemtos attēlus viņa centīgi izliek sociālajā tīklā “Instagram”, un drīz vien tiek pamanīta. Annu sāk aicināt uz vēl lepnākām pieņemšanām, jaunie paziņas izmaksā restorānus, lidmašīnas biļetes, viesnīcas un ceļojumus. Viss tiek rūpīgi dokumentēts “Instagram” – “es Venēcijā”, “es privātā lidmašīnā”, “es uz jachtas Vidusjūrā”. Cilvēkiem Anna (kas no Sorokinai gluži nemanot jau pārtapsi par Anna Delvey) stāsta, ka esot krievu oligarha un miljardiera meita, kuņģi patlaban radušās islaicīgas grūtības pārskaitīt savus “kabatas naudas” miljonus no Krievijas uz Rietumiem. Jūs jau zināt, kā bankas tagad pēta, no kurienes nauda... Cita leģenda – Vācijā saņemts mantojums, vēl tikai jānokārto daži papīri... Un viņai tic. Nu, kā var neticēt! Tik liels ir attēlu spēks. Pēc Parīzes Anna iepeld dziļākos ūdeņos. Viņa ierodas Ņujorkā, kur veiklajai krāpniecei izdodas saņemt no kādas bankas 100 000 dolaru lielu kredītu it kā “mākslas galerijas atvēršanai”. Divainākais ir tas, ka

ar savu izturēšanos, apģērbu un valodu viņa dažās minūtēs spējusi apvārdot bankas darbinieku. Iegūtā nauda gan esot ātri iztērējusies. Annas Sorokinai pēdējās dienas brīvībā jau atgādāja amoka skrējieni – sievietē pārceļas no vienas greznas viesnīcas uz otru, no kuņģam aizbēg, nesamaksājusi rēķinus. Viņu aizturēja pēc maltītes dārgā restorānā brīdī, kad Anna mēģināja izlavīties ārā pa durvīm.

Kamēr veiklā machinatore sēdēja cietumā un gaidīja tiesu, psihologi, mediju eksperti un kriminālisti pētīja “Annas Delvijas gadījumu”. Kāpēc viņai tik viegli noticēja, kāpēc uzķērās uz lētajām makšķerēm? Atbilde ir paradoksāla – tāpēc, ka ārēji šīs makšķeres nepavisam nebija lētas. Tas, ko cilvēki redzēja sociālajos tīklos, bija zīmolu apģērbi, dārgu viesnīcu istabas, Venēcijas kanāli, privātas lidmašīnas un jachtas.

Mēs dzīvojam laikmetā, kad ticam nevis cilvēkam, bet gan virtuālajai skatlogā izliktam un bieži vien mānīgam tēlam. Visbanālākais piemērs ir iepazīšanās portāli, kuņģos reklamētā “prece” ne vienmēr atbilst īstībai – un tas vēl būtu maigi teikts. Nekas jauns jau tas nav. Visai ikdienišķs noziegums padomju laikos – braši, aizliēnētā

Neskati dāmu no cepures

virsnieka formā tērpušies vīriši Krimas kūrortos savaldzina vientuļas atpūtnieces “labākajos gados” un izkrāpj no viņām naudu. Atšķirība tikai tā, ka tehnoloģijas un mērogi kļuvuši pavisam citi.

Labā ziņa ir tā, ka krāpniece un “viltus miljonāre” Anna Delvija vismaz nerādīja draudus ASV drošībai. Pavisam cita lieta – Marija Butina. Lūk, viņas stāsts. 1988. gadā Sibīrijas pilsētā Barnaulā dzimusi daiļava un šaušanas sporta entuziaste ap 2012. gadu sāk bieži ceļot uz ASV, kur uzņem kontaktus ar Strēlnieku asociāciju (*National Rifle Association*). Kopš 2016. gada viņa jau pastāvīgi uzturas ASV, kur meklē un atrod jaunus paziņas (draugus, miļākos – kas to lai zin) labējās politiskajās aprindās. Butina nefotografē slepenus dokumentus, nemēģina iestāties darbā valsts iestādēs vai pētniecības laboratorijās. Viņas ieroči – pievilcība un šarms. Butinu arestē 2018. gada vasarā ASV galvaspilsētā Vašingtonā. Izvirzītā apsūdzība – darbojusies kā ārvalstu aģente. Tiesā Butina atzīst, ka “piedalījusies savvērestībā pret ASV” un “rikojusies pēc Krievijas varas iestāžu norādījumiem”. 2019. gada aprīlī viņai piespriež pusotru gadu ilgu cietumsodu, tomēr jau pēc sešiem mēnešiem atbrīvo

un deportē uz Krieviju. Tur Butinu sagaida kā varoni, iecel Sabiedriskajā palātā (konsultatīvs iestādījums ar padomdevēja tiesībām), nozīmē par ekspertu Krievijas Cilvēktiesību biroja un uztic vadīt programmu Krievijas propagandas TV kanālā “Russia Today”. 2020. gadā Butina izdod “Cietuma dienasgrāmatu”, savas atmiņas par uzturēšanos ASV. Marijas Butinas vārds pazibēja medijos pavisam nesen, februāra sākumā, kad viņa sarīkoja piketu pie Latvijas vēstniecības Maskavā. Bijusi aģente protestēja pret “krievvalodīgo žurnālistu vajāšanu Latvijā”. Jauni plāni ir arī Annai Delvijai. Kompānija “Netflix” viņai jau samaksājusi 320 000 ASV dolarus par tiesībām izmantot Annas neparasto dzīvēstāstu seriāla uzņemšanai. Lielākā daļa no šīs summas gan pieņāksoties apkrāptajiem upuriem. Tikmēr Maskavā esot nopērkams neparasts pakalpojums – iespēja uztaisīt “selfiju” privātas lidmašīnas salonā. Tas nekas, ka lidaparāts sen norakstīts un atrodas lūžņu placī pilsētas nomalē. “Instagram” jau tādas lietas neredz! Jaunas Annas Sorokinai un Marijas Butinas steidz iekarot pasauli. Ak, kā te noder latviešu paruna – neskati vīru (šajā gadījumā – dāmu) no cepures!

KĀRLIS
STREIPS

16. februārī – Lietuva, 24. februārī – Igaunija, bet rudenī, 18. novembrī Latvija atzīmē neatkarības dienu. Šogad aprit 103 gadi kopš vēsturiskā 1918. Kāpēc mūsu kaimiņvalstis ātrāk par mums ieguva savu valstiskumu?

Iemesls tam bija Pirmais pasaules karš, respektīvi, tas, kur attiecīgajos brīžos atradās frontes līnijas. Latvija šai ziņā bija visnepateicīgākajā situācijā, jo frontes līnija starp boļševikiem un vāciešiem mūsu valsti būtībā pārgriezta uz pusēm. Lietuvā, savukārt, jau labu laiku bija saimniekojuši vācieši, kamēr Igaunijas teritorijā līdz pat 1918. gada sākumam karadarbība īstenībā nemaz nenotika.

1915. gada augustā latviešu un lietuviešu delegācijas tikās Šveices galvaspilsētā Bernē un izstrādāja grandiozu plānu par kopvalsti, kuņģa nosēgtu teju vai 250 tūkstošus kvadrātkilometru teritorijas (apmēram divtik plašāka teritorija nekā tā, ko nosēd mūsdienu Latvija un Lietuva, tā apliecinot faktu, ka leiši nebija aizmirsuši savu kādreiz imperiālo statusu tandēmā ar poļiem). Karām turpinoties, domu par kopvalsti abas puses aizmirsa. Kas attiecas uz Lietuvu, tā kā Krievijā bija notikusi boļševiku revolūcija, vācieši nolēma, ka brāļošanās ar lietuviešiem

būtu labs elements, lai kaitētu Krievijas tālākajām interesēm. No tā, protams, neizrietēja, ka Vācijas imperijai būtu kaut mazākie plāni Lietuvai dot suverēnas un atsevišķas tiesības, taču 1917. gada septembrī lietuvieši saņēma atļauju sarīkot konferenci Viļņā, kuņģa laikā tika izveidota Lietuvas Padome. Šī padome 1917. gada decembrī pieņēma deklarāciju par Lietuvas valsts izveidošanu ciešā saistē ar Vācijas imperiju. Nākamā gada janvārī sekoja vēl viena deklarācija par demokrātiskas Lietuvas izveidošanu, bet šoreiz, vispār nepieminot Vāciju. Loģiski! Vācijas imperija tobrīd turējās uz visai ļodzīgiem pamatiem. Un tad 1918. gada 16. februārī sekoja neatkarības deklarācija, ko parakstīja 20 cilvēki, tostarp Lietuvas padomes priekšsēdētājs Jons Basanavičs. Deklarācija parakstīta divos eksemplāros, vienu no tiem J. Basanavičs glabāja savā seifā. Otru lietoja ikdienas vajadzībām. Lai kā pēc Otrā pasaules kara deklarācija pazuda bez vēsts. Tikai 2017. gadā profesors no Kauņas universitātes to uzgāja kādā bibliotēkā Berlīnē.

Divas nedēļas pēc deklarācijas parakstīšanas parakstīts Brestļitovskas Miera līgums, ar ko jaunveidotā padomju Krievija

atteicās no tālākas līdzdalības karā. Krievija atteicās no tiesībām uz Somiju, Latviju, Igauniju un labu daļu mūsdienu Baltkrievijas un Ukrainas, taču attiecībā uz Lietuvu līgumā bija noteikts, ka tās teritoriju pārdalīs Vācija un Austroungārija. Šī mērķa labad Lietuvā islaicīgi atjaunota karaļvalsts, savukārt Latvijā un Igaunijā izveidota jauna Baltijas hercogiste. Tas gan turpinājās tikai līdz Vācijas imperijas sabrukumam 1919. gada augustā.

Igaunijā Krievijas februāra revolūcijas laikā 1917. gadā izveidota Provinču asambleja – nosacīti autonomas Igaunijas provinces likumdevējs. Pēc oktobra revolūcijas padome sevi pasludināja par valsts suverēnās varas turētāju. Īsi pirms sākās vācu okupācija, šī padome izveidoja Igaunijas glābšanas komiteju, un tā bija instance, kas 1918. gada 24. februārī pasludināja valsts neatkarību. Tika izveidota pagaidu valdība ar Konstantīnu Peksu priekšgalā. Taču Igaunijā, tāpat kā Latvijā, vispirms bija jāaicina brīvības cīņās. Padomju spēki uzmācās no austrumiem, vācieši – no rietumiem. Igaunijai palīdzēja Somija, un pakāpeniski Igaunijas bruņotie spēki sāka gūt pārsvaru. Daļa cīņu risinājās Latvijas teritorijā. Vēl

brīvības cīņu laikā Igaunija ievēlēja Pilsoņu asambleju, kuņģa mērķis, tāpat kā mūsu Satversmes sapulcei, bija izstrādāt valsts pamatlikumu. Pagaidu variants bija gatavs jau 1919. gada jūnijā. Pēc Vācijas kapitulācijas vācieši Igaunijas pagaidu valdībai varu atdeva 1919. gada 19. novembrī – dienu pēc Latvijas neatkarības deklarācijas pasludināšanas. Miera līgumu ar Padomju savienību igauņi parakstīja 1920. gada 2. februārī.

Latvijā, kā zināms, situācija bija visnotaļ chaotiska, vēl kādu laiku pēc valsts neatkarības proklamēšanas savstarpēji konkurēja Kārļa Ulmaņa pagaidu valdība, Pēteris Stučka “padomju” valdība un Andrieva Niedras vācu aristokrātu atbalstītā valdība. 1917. gada martā izveidota Vidzemes Pagaidu zemes padome kā nosacīta pašpārvaldes institūcija. Redzama figūra padomes darbā bija nākamais Latvijas leģendārais ārlietu ministrs Zigfrīds Anna Meierovics. Tā paša gada decembrī boļševiki izveidoja tā dēvēto Iskolata Latviju, bet tas bija pavisam islaicīgs veidojums. Galvenā Latvijas boļševiku grupa, kuņģa vadīja P. Stučka, bija ar citiem, plašākiem plāniem. Latvija galu galā savu Miera līgumu ar padomju Krieviju parakstīja tikai 1920. gada augustā.

Lietuvas starpkaņu stāvokli ietekmēja Versaļas līgums, kuņģa vesela sadaļa bija veltīta Polijai. Laikā pirms Pirmā pasaules kara Polijas teritoriju kontrolēja Krievijas imperija, Prūsijas karaļvalsts un Habsburgu karaļvalsts. Polijas valsts radīta Versaļas sarunu laikā, un 1920. gadā šī valsts okupēja daļu mūsdienu Lietuvas teritorijas. Tas ir iemesls, kāpēc starpkaņu laikā tur, kur patlaban mūsu valstij ir robeža ar Baltkrieviju, robeža bija ar Poliju. Viļņa bija okupēta, kaimiņvalsts galvaspilsēta bija Kauņa. Visā starpkaņu laikā starp Poliju un Lietuvu pastāvēja ļoti naidīgas attiecības, un tas bija viens no galvenajiem iemesliem, kāpēc trīs Baltijas valstis nespēja izveidot jēlkādu savstarpējo alianci drošības u.c. jautājumu risināšanai. Kad pienāca 1940. gads, liktenis visām trim Baltijas valstīm bija viens un tas pats: uzspiesti PSRS kara bazu līgumi, provokācijas uz robežas un tad tanki pāri robežai, un gatavs! Lietuva atguva Viļņu un apkārtējo teritoriju, bet maksa bija valstiskā neatkarība.

Bet man jau sen ir lies, ka svētku dienai visās trīs Baltijas valstīs būtu jābūt 21. augustam, kad pēc Maskavas puča izgāšanās mūsu valstis vienā rāvienā atguva savu neatkarību.

Kaimiņi svin neatkarības dienu

LIGITA KOVTUNA

Nākamēnes, 11. martā, svinības par godu Marka Rotko kapelas (*Rothko Chapel*) Hjustonā, Teksasā, 50. gadadienai skanēs latviešu mūzika – Māra Briežkalna kvinteta (*Maris Briežkalns Quintet*) veidotā un Rīgā ieskaņotā programma *Rothko in Jazz*. Šoreiz – vienu stundu garš koncerts video formātā, ar Meistara gleznām un desmit latviešu komponistu skaņdarbiem, kas tapuši, iedvesmojoties no tām. 12. februārī nu jau leģendārajā Latvijas Radio 1. studijā tapa ieraksts, ko martā timekļa vidē skatīs pasaulē. Kāpēc leģendārā? Kaut vai tāpēc vien, ka šajā studijā Rīgā, Doma laukumā, tapa arī Lolitas Ritmanes mūzikas ieraksts filmai “Dvēseļu putenis”, kas jau pāršalcis pasauli, iekļūstot prestižā *Oskara* balvas finālistu sarakstā. Te tapa vēl viens mūzikas ieraksts ar plašu starptautisku skanējumu – tieši pirms gada Radio 1. studijā ierakstīja ASV diriģentes un producentes Eimijas Andersones (*Amy Andersson*) un Lolitas Ritmanes koncertuzveduma “*Women Warriors: The Voices of Change*” (“*Varones: Pārmaiņu balsis*”) mūziku.

Māris Briežkalns ir šīs studijas vadītājs, un ne tikai – pateicoties Mārim un viņa džeza festivāliem “Rīgas ritmi” (kopš

raksturojošs darbs – stāsts par to, ka glezna ir “dvēseles stāvokļa portretējums”, kā teicis pats autors. Ja esi “viļņa mugurā”, krāsas ir spilgtas un spēcīgas, ja depresijā – melns un pelēks. Georga Pelēča darbu uzskatu par “projekta centrālo tēmu/moto”.

Grūti iedomāties Pēteri Vasku džeza ritmos...

M. B. Vasks, protams, palicis uzticīgs pats sev – mūzikas tema rit lēnā plūdmā, apcerīgi, dziļdomīgi. Ar roku uzrakstīja notis un klāt pielikt savu izjūtu stāstu – par jaunu zēnu, kas iet pār Latgales laukiem un ieklausās dabas skaņās. (“*Rudenīgi*” – (*Autummal*)). Jāteic, mums, mūziķiem, nemaz nenācās viegli sasaistīt dažādo pazīstamo kom-

dāmai Sandijai Baijetai (*Bayot*), kuŗa ir Hjustonas municipalitātes ārlietu departamenta direktore. Tieši viņai pieder ierosme par mūsu piedalīšanos svinībās. Sandija mūsu koncertu noskatījās Ņujorkā, Barišņikova centrā.

Pats arī mūzicējat – pie bungām. Jūsu kvinteta citi mūziķi?

M. B. Pianists Viktors Ritovs, Kristaps Lubovs – saksofons, Raimonds Macats – harmonikas un čells, Andris Grunte – kontrabass. Vēlos piebilst, ka ir ļoti labi, ka ieraksts notika Rīgā, Radio 1. studijā, kur ir ideāla akustika un kvalitatīvi instrumenti (*Steinway* flīģeli ieskaitot!). Ārpus savām mājām mums būtu sarežģīti atrast līdzvērtīgus instrumentus un ieraksta apstākļus, arī video iespējas.

Māris Briežkalns: “*Rotko mākslu – tāpat kā labu mūziku – nevar baudīt gaŗāmejojot, pie tās ir ilgāk jāpakavējas, tai jāļaujas, kā ticībai.*”

2001. gada), Rīga ir iekļuvusi un stabili turas pasaules džeza aprioritē. Viņš ir arī *Rothko in Jazz* idejas “tēvs” un īstenotājs, lai gan džentlmeniski “pirmo roku” dod dāmai no Latvijas kultūras ministrijas – Selgai Laizānei, kuŗa esot bijusi rosinātāja. Proti, 2015. gadā, kad Latvija bija Eiropas Savienības rezidējošā valsts un kad pavērs plašas iespējas mūsu kultūru, īpaši mūziku, parādīt pasaulei, viņa uzrunājusi Māri ar priekšlikumu dot idejas kādam spilgtam starptautiskam mākslas projektam, vēlams, piesaistot, piemēram, M. Rotko Mākslas centru Daugavpilī... Māris atminējies, ka viņš ar sava kvinteta mūziķiem jau kādreiz spēlējis mākslas izstādēs, piemēram, Maijas Tabakas. Un pār-

liecinājies, cik organiski džeza mijiedarbojas ar glezniecību. Tāpēc “Rotko ideja” attīstījies ļoti ātri.

M. Briežkalns. Sazinājos ar Marka Rotko dēlu Kristoferu, kuŗš atsūtīja 30 – 35 gleznu reprodukcijas, ko mums bija tiesības izmantot savā projektā, izraudzījāties desmit no gleznām, kas tapušas laika posmā no 1945. līdz 1969., Marka Rotko dzīves pēdējam gadam. Sanāca tāda retrospekcija, kuŗā interesanti vērot, kādas krāsas mākslinieks lietojis, gleznās ieliekot savas dzīves attiecīgo posmu izjūtas. Tad uzrunāju desmit latviešu komponistus, piedāvājot katram izraudzīties vienu darbu mūzikālajai inspirācijai. Pirmo uzrunāju Lolitu Rit-

mani, un viņa izvēlējās, nu, ļoti avangardisku gleznu, rezultātā tapa “*Pret straumi*” (*Against The Current*), kas arī ir mūsu programmas pirmais skaņdarbs. Ēriks Ešenvalds uzrakstīja “*Mīlestības tēmu*” (*Love's theme*), Arturs Maskats – “*Dzeltensarkans*” (*Yellow-and-Red*), un tapa “*dže-zīga*”, dzīvespriecīga tema, Richards Dubra uzrakstīja “*Atmiņu ainavu*” (*Memories Landscape*), Jēkabs Jančevskis – “*Sarkanbalts*” (*Red-and-White*), Vilnis Šmīdbergs uzrakstīja “*Valsi*”, Jēkabs Nīmanis “*Divi trijos*” (*Two in Three*), bet Georgs Pelēcis izvēlējās Rotko dzīves pēdējā – 1969. gadā tapušo gleznu un nosauca to “*Melns un pelēks*” (*Black and Grey*), piebilstot, kā tās ir viņa krāsas. Īstenībā tapa ļoti

ponistu skaņdarbus vienā ciklā, aranžēt, izvērst tēmu. Vaskam “*likām klāt*” vismazāk, centāties, lai klausītājs tiktu vests pa pamattēmas noskaņu...

Un ciklu noslēdz Raimonda Paula “Dvinskas svings” (*Swing of Dvinsk*), ar ko, droši vien, gāja visvieglāk, ņemot vērā, ka mūsu Maestro ir arī izcils džeza meistar.

M. B. Jā, Paulam tika pēdējā izvēle no desmit, un viņš, protams, ar sev raksturīgo humoru teica, ka nekas nenākot prātā, bet galvā griežoties tie 80 miljoni dolaru, par ko tieši ap to laiku tika pārdots katrs no diviem Rotko darbiem... Pauls “*inspirējās*” no 1968. gadā tapušas gleznas, un cikls izskan ar cerīgu, gaišu prieku – Maestro stilā.

***Rothko in Jazz* jau skanējis pasaulē arī “dzīvajā” – Ņujorkā, Barišņikova centrā, 2018. gadā.**

M. B. Un vēl citās ļoti prestižās zālēs – Vašingtonas Kenedija centrā, Briseles *Bozar*, Londonas džeza festivālā, Polijā, Vācijā, protams, arī Latvijā. Ceram, ka klātienē mūzicēsīm arī Hjustonā un citviet ASV šā gada novembrī – tas ir mūsu plānos. Un te vietā pateikties mūsu projekta atbalstītājiem – fondam „Mūsdienu mūzikas centrs”, kas sadarbojas ar *Rothko Chapel* Hjustonā, Latvijas Goda konsulam Teksasas pavalstī Pēterim Ragašam un latviešu izcelsmes

Un tomēr – lai komponētu, iedvesmojoties no cita mākslinieka (Rotko nebūt nav tas visvieglāk iedvesmojošais!), lai aranžētu un radītu jaunu darbu, jābūt kādai privātai izjūtai, kas uzrunā...

M. B. Mākslinieki ir tik sensitīvi... un aiz katras krāsas vai skaņas atrod vēl citus, dziļākus slāņus. Redzi, pirms 450 gadiem ir izgudrotas 12 notis, ar kuŗām joprojām tiek radīta daudzveidīga un vienreizīga mūzika, jo jāprot radīt ar tām skaņām un niansēm, kas ir aiz šīm 12 notīm! Gluži tāpat ir ar Rotko krāsām. Rotko darbi nav baudāmi tīmeklī, tie uzrunā arī ar savu apjomu, ne tikai ar krāsu. Arī mūzikā katrai tonalitātei ir sava krāsa, un kas var būt vēl labāk, ja abas mākslas ar savām krāsām saskaņojas un pārklājas! Ideāla iespēja jaunu darbu iedvesmai! Rotko mākslu – tāpat kā labu mūziku – nevar baudīt gaŗāmejojot, pie tās ir ilgāk jāpakavējas, tai jāļaujas, kā ticībai.

“Man Marks Rotko ir patiešām iedvesmojošs mākslinieks, abstraktās glezniecības ģēnijs ar suģestējošu krāsu un emociju blīvumu, kuŗa māksla ir ļoti daudznozīmīga, daudz dziļāka, nekā pirmajā acumirkli varētu likties,” saka komponists Arturs Maskats.

Mediju atbalsta fonda ieguldījums no Latvijas Kultūras ministrijas budžeta līdzekļiem

TRIMDAS ARCHĪVU MĀJUPCEĻŠ

“Domāju un jūtu latviski, un īsti pilnīgi tomēr varu izteikties – tikai latviski” Indra Gubiņa

Rakstnieces Indras Gubiņas rokrakstu fonds

Latvijas Universitātes Akadēmiskās bibliotēkas Misiņa bibliotēkā

GUNTA
JAUNMUKTĀNE*

“... tie mirkli, kad varam justies daļa no kā lielāka, liekas bezgala dārgi. Šāda sajūta parasti rodas kopīgos svētkos, kad mūs sasnien kopīgi prieki vai sāpes, kad mēs kopīgi varam ar dziesmām vai dzejām dzīvot, dzīvot savā latviskajā skanēšanā. Ja tad sajūtu, ka tiešām no mana darba citam kas ticis, tad tāds mirklis ir tiešā atmaksa par darīto, jo dzīvot man nozīmē – ņemt un dot”, tā rakstniece Indra Gubiņa rakstīja 1976. gadā.

Latvijas Universitātes Akadēmiskās bibliotēkas Misiņa bibliotēkas Rokrakstu krājumā jau no 1994. gada glabājas rakstnieces Indras Gubiņas (dz. Bencone; 1927.8.VIII – 2017.12.XII), pašas dāvināts rokrakstu fonds, kas vēlāk papildināts 2000. un 2009. gadā un pēc viņas nāves, tuvinieku dāvināts, 2019. gadā.

Indra Gubiņa dzimusi Līvberzes pagastā, augusi un skolojusies Jelgavā, kur sāka izglītība Jelgavas skolotāju institūtā. 1944. gadā kopā ar ģimeni emigrējusi uz Vāciju, kur pēc dažiem gadiem beigusi Lībekas latviešu ģimnaziju. Vēlāk viņa atmiņās pieminēja, ka “Vācija bija bēgļu pārpildīta, uzturs nepietiekams” un viņām ar māsu Bīrutu “pēc trīs gadu badošanās vajadzēja kaut kur – paēst”. Tāpēc kā Eiropas brīvprātīgās strādnieces abas devās uz Angliju, kur strādāja tekstilfabrikā un birojā. “1950. gada rudenī apprecējos ar valmierieti Gunāru Gūbinu. Tā kā tas neizklausījās latviski, gaŗumzīmi nometu, un tā iznāca Gūbina vietā Gubiņa.” Šajā laikā viņa arī sāka rakstīt un savus tēlojumus un apceres sūtīt “Londonas Avīzē”.

1952. gadā jaunā Gubiņu ģimene pārcēlās uz Kanadu, Toronto. Strādādama birojā, vakaros Indra Gubiņa apmeklēja rakstniecības kursus pie Toronto Universitātes un turpināja rakstīt dzejoļus, stāstus un pat romānu, ko publicēja periodikā. Ceļojumā pa Eiropu gūto iespaidu ierosināta, jaunā rakstniece sāka studēt mākslas vēsturi un pabeidza Toronto Universitātē Mākslas zinātņu fakultāti, iegūstot bakalaura gradu mākslas zinātnē (1963) un, turpinot studijas, arī bibliotēku zinātnēs (1968). Turpmākie darba gadi aizritēja Toronto Mākslas galerijā, Toronto Universitātes Mākslas departamentā un Toronto Universitātes bibliotēkā, vēlāk avīzes “Latvija Amerikā” izdevniecībā. Rakstniece aktīvi piedalījās dažādos ar trimdas dzīvi saistītos pasākumos, rakstnieku cēlienai un atsevišķos, viņas daiļradei veltītos sarīkojumos dažādās zemēs un pilsētās – Kanadā, ASV, Anglijā, Dānijā, Vācijā, Zviedrijā, Austrālijā, Venecuēlā u.c. Kopš 1960. gada Indra Gubiņa sastāv korporācijā “Gundega”.

Draudzība ar rakstnieku GUNARU JANOVSKI (8.02.1916 – 27.04.2000.)

Dzīvodama Kanadā, Indra Gubiņa vienu gadu uzņēmās *Daugavas Vanagu Mēnešraksta* literārās daļas vadību. Meklējot rakstus *Mēnešrakstam*, aizsākās sarakste ar rakstnieku Gunaru Janovski. Pirmajai 1964. gada 28. oktobrī sūtītajai vēstulei drīz sekoja Janovska atbilde, un pamazām aizsākās sarakste, kas ilga 35 gadus, līdz pat 2000. gada janvārim.

Misiņa bibliotēkas Rokrakstu fondā glabājas 331 Indras Gubiņas vēstule Gunaram Janovskim no 1964. gada 28. oktobra līdz 2000. gada janvārim un 319 atbildes vēstuļu. Plašā, interesantā

un ļoti vērtīgā sarakste atklāj gan Anglijas un Kanadas kultūrvēsturiskos notikumus, gan abu rakstnieku personīgos pārdzīvojumus, atziņas, šaubas un stāstījumus par dažādiem ar literatūru un rakstniekiem saistītiem notikumiem u.c.

Vēstuļu draugi cenšas viens otru gan uzmundrināt, gan reizēm arī pazobot, piemēram, Gunars Janovskis 1965. gadā: “Jūsu vēstules lasot, reizēm tā vien liekas, ka Jūs – liels, pieaudzis un slavens sievišķis – kaut kur dziļi (es nezinu, kā to lai sauc: sirdī vai dvēselē skan banāli) [...] tātad: kaut kur dziļi esat vēl tirais bērns, kas sapņainām acīm raugās pasaulē, gaida brīnumu un brīnās, kāpēc tas nenāk. Pie tam Jūs lāga

nemaz nezināt, kāds šis brīnums lai izskatītos un ko Jūs īsti iesāktu, ja tas piepeši nākta. Bet tā jau ir mūsu – sapņotāju priekšrocība (varbūt arī nelaime), ka mēs it kā dzīvojam divas dzīves, esam gluži laimīgi vienā un gaužām izmisuši otrā. [...]”

Vai es sapostīju Jūsu illūzijas? Reizēm der mazliet paņirgt un pasmaidīt. Tas palīdz atrast lietu pareizos samērus.”

Indras Gubiņas vēstules ir emocionālas, brīžiem depresīvas, brīžiem uzmundrinošas. Daži atzinumi no rakstnieces vēstulēm:

“Un ir tādas sāpes, ko es nevaru izraudāt uz vīra pleca. Tā es te smoku pati sevī, un jau gadiem ir bijis tā, ka Tu esi vienīgais, kam tā visu uzticu, kam uzkrauju reizēm savu smagumu, vai mēģinu iedot prieku.”

“...man allaž licies, ka Tava draudzība manā mūžā ir viena no skaistākajām dāvanām.”

“Redzi – un es pavisam skaidri tagad zinu, ka es neesmu rakstniece, es tikai par tādu esmu izlikusies. Kaut kāda dzirkstelīte jau mani ir bijusi, bet pārsvārā gan – organizētība un darba griba. Ar gribu var daudz, to Tu zini! Tagad es varu par sevi pasmieties, un man nesāp, ja to dara arī citi.”

“Cik zinu, Tev kādi darbi tiekot pašlaik Rīgā gatavoti. Kaut nu tā

būtu! Tur, Gunār, ir lasītāji, tur mūsu darbi neizputēs visos vējos, bet paliks. Vienalga, kurā bibliotēkā. Un, ja izdos tur, ja cilvēki Latvijā varēs pirkt, tad – kāds eksmplārs kaut kur paliks vēl krietni ilgi! [...] Kas būs pēc mūsu nāves – tas uz mums, kā cilvēkiem, vairs neattieksies. Dzīvos (ja dzīvos) darbi.”

“Tu vari tikt pāri savam īgnam, savam rūgtumam, Tev būtībā ir gaiša sirds, tikai ļauj tai atrasties. Domā gaiši! [...] Gunar, Tu esi vajadzīgs latviešiem.”

“Ņem katru dienu ar tās prieku un gaismu. Un tici man, katrā dienā ir gan gaisma, gan prieks. Mēģini to saskatīt. To Tu vēl vari. [...] Esi pateicīgs par tiem aizva-

dītajiem gadiem, par tiem rītiem, kad Tu atmstiegies, vēl esi un jūti dienu! Dziedi! Dziesmās ir tik daudz spēka un gaišuma, un Tev ir tik laba balsis. Ej pa ceļu, pa mežu, staigā pa istabu un dzied! Domā – ka Tu dzied man, un tici – es dzirdēšu. Ir tādas balsis, ko dzird pāri tūlumiem.”

“Mūsu vēstulēs jau nav nekā tāda, ko nevarētu citiem rādīt, un, ja Tu piekristu, ka vēstules aiziet uz Misiņa bibliotēku, varbūt tur tām būtu kāda nozīme. Kas zina, varbūt kaut kad nākotnē kāds rakstis disertāciju par Tevi vai mani, varbūt meklēs trimdnieku dzīvi. Tavās vēstulēs bija vērtīgi apraksti par Gunti Zariņu, Pēteri Aigaru – par tiem skandāliem ap viņiem un *Londonas Avīzi*.”

Atkal Latvijā

1975. gada pavasarī Indra Gubiņa pošas ceļā uz Latviju. Gunars Janovskis vēstulē silti iesaka neņemt līdz savas grāmatas, jo uz robežas tas slikti var beigties, bet rakstniece jau ir izlēmusi – “Ne-raizējies par tām grāmatām, es to lietu darišu tāpat kā Zīverts, izlasīju viņa autobiografijā. Grāmatas kofera virsū, lai tūliņ redz. Pase rokā – es esmu autors. Ja kāda vēstule no kāda “sakarnieka” – parādu. Man ir vēstule no Fundamentālās bibliotēkas, kurā viņi prasa manus darbus. Tā rakstīta kādā 1968. vai 69. gadā, bet viņi nav gadu uzrakstījuši. Vēstules blanka krieviski un latviski – skaidrs, ka oficiāla būšana. Dikti labs papīritis. Ja tas neli dzēs, tad vismaz pierādīs, ka nekādu šmuguli netaisu.”

Un tā pirmo reizi pēc 30 gadiem 1975. gada maijā beigās, jūnija sākumā Indra Gubiņa kopā ar meitu Noru atkal ir Rīgā. Vēl no Maskavas. Mājupceļā viņa vēstulē Janovskim raksta, cik ļoti sāk šķiršanās no Latvijas, cik dziļi sāk viss redzētais, un apraksta, kā pēdējā brīdī abas ar meitu aiznesušas atvadu sveicienu – sarkanas rozes un vienu lielu, baltu nelķi un nolikušas uz Brīvības pieminekļa malas.

1990. gada 29. janvārī Indra Gubiņa raksta Latvijas Zinātņu akadēmijas Fundamentālās bibliotēkas direktoram Jurim Koktam atbildes vēstuli, kurā izsaka pateicību par sniegtajām ziņām par Misiņa bibliotēku un viņas grāmatām. Vēstulei rakstniece arī pievienojusi īsu savu biografiju, dzejoli rokrakstā un divas savas fotogrāfijas. Pie tam, dzejolis “Vien pašiem glabāt” no krājuma “Vai ilgi vēl” veltīts Fundamentālai bibliotēkai:

“Nav jau svešniekiem daļas, vai būsim nākotnē mēs. Vien pašiem, pašiem mums glabāt tos graudus no pagātnes.”

(Turpinājums 14. lpp.)

“Domāju un jūtu latviski, un īsti pilnīgi tomēr varu izteikties – tikai latviski” Indra Gubiņa

(Turpināts no 13. lpp.)

1991. gada 2. augustā steigā Indra Gubiņa kladītē ieraksta: “Es atstāju savu māju – varbūt es braucu mājai pretim. Pēc 15 minūtēm man būs pakaļ – lidošu uz Rīgu. Ne esmu priecīga, ne bēdīga. Vienaldzīga. Mājas – ne īsti šīs – ne tās tur vairs. Savāda sajūta – tā kā darītu ko aplamu. Šajā mājā nodzīvoti 27 gadi. Tajā – Latvijā – nepilni 17. Un nu es aizbraucu.” Bet jau 23. septembra vēstulē Janovskim priecīgi ziņo: “Latvijā paguvu būt 2 pilnas nedēļas, ļoti pārlādētas ar tikšanos, ar braukšanu pa dažādām vietām. Bet nu vismaz varu teikt, ka esmu redzējusi Latviju. Līdz šim jau tikai pazinu Jelgavu un Rīgas jūrmalu, drusciņ – Rīgu. Cik skaists ir Piebalgas rajons! Un kas par latviskiem cilvēkiem ir Kurzemē. Tur jau tajā laikā visi ceļu uzraksti bija – tikai latviski, krieviskie bija pārkrāsoti! Redzēju daudz, satiku daudz, izbaudīju cilvēku sirsniību, bet – dīvainā kārtā pārbraucu un skaidri jūtu, ka mana mīlestība uz manu zemi un tautu dīvainā veidā ir saplakusi. Vismaz pašlaik, šādos apstākļos es tur negribētu būt. Nav nekāda varonība nevajadzīgi apmainīt normālus dzīves apstākļus pret nenormāliem. Nevienam no tā nekāda labuma nebūs. Un – man liekas, ka esam par ilgu dzīvojuši ārpusē, esam svešķaki tur, nekā te, kā cilvēki, kā indivīdi mēs tur nevienam neesam vajadzīgi. Vajadzīgi ir jaunie, kas var mācīt, strādāt, rādīt un radīt. Un visa tā grāmatu lieta – arī man tagad pilnīgi vienaldzīga. Kaut kā liekas – viss par vēlu! [...] Es pašlaik jūtos tāds nokaltis zieds.”

Un tomēr Indra Gubiņa Latvijā viesojās arī 1994. gada jūnijā, pabija arī Misiņa bibliotēkā un bija apmierināta, redzot krātuvē savas un citu trimdinieku grāmatas. Bet – vēstulē Janovskim: “Rīgā tas krievu daudzums, nepieklājība, nevižība – nē, nē, kaut kas mani sašķīda pavisam. Par ilgu esam bijuši projām, mēs nepiederam ne tur, ne te!”

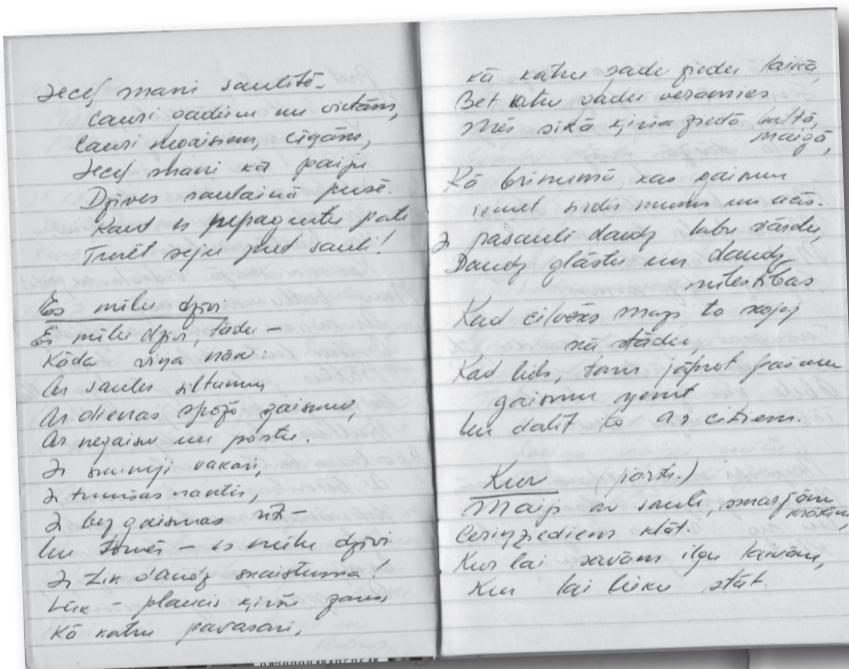
Pēdējā cemošanās notika 2000. gadā. Janvāra vēstulē Sarmītei un Gunaram Janovskiem viņa atklāj, ka vasarā cer aizbraukt uz Latviju, jo “.. gribas aizbraukt vēl – patiešām pēdējo reizi, kamēr vēl spēju. Manu grāmatu izdošana te vai tur man kļuvusi vienaldzīga. Zinu, ka visi mani darbi ir Akademiskajā bibliotēkā, arī šur tur citur, tā tad gluži pazuduši tie nebūs, arī ja Latvijā paliktu tikai daži eksemplāri.” Un tā 25. maijā rakstniece ielidoja Rīgā un pirmdien, 29. maijā, viesojās Misiņa bibliotēkā, lai atkal aplūkotu savu devumu bibliotēkai un nodotu glabāšanai saraksti ar Gunaru Janovski.

“Kā es sāku dzejot”

Ar šādām pārdomām rakstniece dalījās 1995. gadā “Straumēnos” un Rakstnieku cēlienā Anglijā: “Ar to dzejošanu bija tā: mums jau no pašas mazotnes mamma lasīja visādus pantīņus, un tad vidējā māsa – apmēram

Ciemojoties laikraksta Literātūra un Māksla redakcijā Rīgā, 1991. gada vasarā. No kreisās: Ligita Kovtuna, Indra Gubiņa, Māris Čaklais. Otrā rindā: Guntars Pupa, nezināms, Lija Bīdaka un Gunārs Janaitis

divpadsmit gadu vecumā sāka rakstīt pati – tādus par tēvzemes mīlestību, par saules skaistumu! Ja viņa – tad es arī! Tikai manējie bija daudz pesimistiskāki, tādi, kas droši vien atkal dotu psihologiem darbu. Piemēram – paraugs, ko esmu rakstījusi vienpadsmit gadu vecumā: ko droši vien uzrakstīju, kad vecākā māsa mani iedunckāja vai bija kaut ko atņēmusi:

“Aizdegtas, kad zvaigznes mirdz,
iesim projām, mana sirds,
Mums nav vietas šai zemē –
Nāc man līdzī pazemē.
Kad pār zemi viesuls joņos,
tad mūs kaps būs vienos kroņos.”

Misiņa bibliotēkas Rokrakstu krājumā Indras Gubiņas fondā glabājas vairāk nekā 400 dzejoļu – gan atsevišķas lapiņas, gan daudzas piezīmju grāmatiņas ar dažādos gados rakstītu dzeju. Dzejoļi ir gan autores rokrakstā, gan mašīnrakstā un pēc pašas rakstniece rakstītā – daudzi ir

nepublicēti grāmatās, daži pārstrādāti publicējumos periodikā.

Trimdā tapušas arī dziesmu kompozīcijas ar Gubiņas tekstiem: laika posmā no 1962. līdz 2003. gadam tapušas 26 dziesmas jautkam korim, viru korim, sieviešu korim, solo, duetam u.c. Starp komponistiem minami Jānis Norvilis, Alberts Jērums, Jānis Kalniņš, Helmers Pavasars un citi.

Zintu Aistari, Valdi Bajāru, Gunāru Gubiņu, Jāni Liepiņu, Olgu Lisovsku, Laumu Reinfeldi, Zigmundu Skujiņu, Eglonu Spēku, Anslavu Eglīti un citiem.

Fotografijas, zīmējumi

Vairāk nekā 250 fotogrāfijās aplūkojama ne tikai Indra Gubiņa dažādās dzīves situācijās, bet arī rakstniece kopā ar daudziem

draugiem – rakstniekiem, māksliniekiem un mūziķiem. Līdz šim mazāk redzēti ir viņai veltītie šarži.

Interesantas ir Regīnas Černavskas un Gundegas Cennes zīmētās dažādās oriģinālilustrāciju variācijas Indras Gubiņas piecām grāmatām: “Pār plašu jūru”, “Ar gliemežvāku”, “Ar ēzeli uz akropoli”, “Dziesma, tevī esmu”, “Kaza kāpa debesīs”.

Raksti un sīkmateriāli

Indras Gubiņas dzīves un daiļrades pētniekiem saistošas un intriģējošas ziņas var atklāties izpētot viņas piezīmes, līgumus, autoratlīdzības, rakstniecei veltītos apsveikumus un citus materiālus.

Zināmu priekšstatu par Gubiņas interešu loku liecina gan viņas raksti par dažādām tēmām, kas tapuši laika posmā no 1966. līdz 2015. gadam, gan literāras pārdomas un esejas, gan apceres par trimdas literāriem jubiliāriem, piemēram, astoņdesmitgadniekiem Ēriku Dzeni un Ingridu Viksnu un citiem.

Izpētei nozīmīgas ir arī dažādu autoru kritikas, recenzijas un raksti par rakstniecei daiļradi kopumā un par atsevišķiem viņas romāniem, stāstu krājumiem un dzeju grāmatām.

Kaut arī Indra Gubiņa reizēm vēstulēs uzsvēra, ka viņa nav rakstniece, bet ir tikai cilvēks, kam patīk rakstīt un lasīt savus darbus, tomēr sabiedrība un literārās organizācijas ir lēmušas citādi, un rakstniece saņēmusi par saviem literāriem darbiem dažādus apbalvojumus: 1973. gadā – PBLA Kanādas kopas balva prozā par stāstiem “Ar diviem punktiem teikums”

1979. gadā – J. Jaunsudrabiņa balva prozā par romānu “Iztiksim bez mēness”

1987. gadā – PBLA Kultūras Fonda Kr. Barona prēmija par romānu “Uz akmeņa stāvēdams”

1993. gadā – K. Goppera Fonda balva par ceļojumu stāstiem “Ar ēzeli uz akropoli”

1994. gadā – PBLA Kultūras Fonda balva par romānu “Vai slidēja mākonis”

1999. gadā – PBLA Kultūras Fonda balva par dzejoļu krājumu “Dīvainā spēle”

2004. gadā – PBLA Kultūras Fonda atzinības raksts par romānu “Sārtā svītra debesīs”

2010. gadā – PBLA Kultūras Fonda Kr. Barona prēmija par stāstījumiem “Vēlreiz turp un atpakaļ”.

Ir nodzīvots bagāts, ražīgs mūžs, uzrakstītas divdesmit septiņas grāmatas (divi dzejoļu krājumi kopā ar Gunaru Janovski), vairākas grāmatas izdotas atkārtoti vai arī publicētas dažādās izdevniecībās. Daudz ceļots, daudz rakstīts. Un tagad – gan grāmatas, gan rokraksti ir atgriezušies mājās – Latvijā, lai priecētu laiku laikos.

“Mums vajag vairāk mīlestības, Dievs. Tās nepietiek. Tās tiešām nepietiek.” Indra Gubiņa

*Gunta Jaunmuktāne ir LU Akadēmiskās bibliotēkas Misiņa bibliotēkas vadītāja

SALLIJA
BENFELDE

21. gadsimts. Baltkrievija. Trīs sieviešu stāsti par cilvēkiem un brīvību

OTRAIS STĀSTS

Anastasija Zahareviča (28), žurnāliste, strādāja "Zaļajā Portālā", vēlāk rakstīja reportāžas baltkrievu neatkarīgajam portālam *tut.by*, arī Spānijas ziņu aģentūrai EFE.

Mani aizturēja divas reizes, abās reizēs darīju savu žurnālistes darbu. Pirmā reize bija 5. septembrī, Sieviešu marša laikā. Kad mani aizturēja, tika apgalvots, ka esmu nozagusi videoreģistratoru konflikta laikā ar miliciju un privātā gērbtiem vīriem protesta marša laikā. Tika aizturēta grupa žurnālistu, un es to no malas filmēju. Kad žurnālistus milicija sāka grūst mašīnā, cilvēki metās palīgā, lai to nepieļautu, sākās grūstīšanās. Pēc tam sapratu, ka mani droši vien izglāba tas, ka visu notiekošo nofilmēju – nofilmētajā bija skaidri redzams, ka kādam privātā gērbtam milicim tiek norauts videoreģistrators. Mani aizturēja vēl pēc minūtem piecpadsmit valūtas maiņas punktā un tika apgalvots, ka esmu nozagusi videoreģistratoru, pārdevusi to citiem žurnālistiem par 50 eiro un tagad šo naudu mainu pret Baltkrievijas rubļiem. Ar vārdu sakot, tika sacerēts vesels stāsts, kāpēc tieku aizturēta. Tiesa gan, pēc tam oficiālajos dokumentos tas vairs netika pieminēts. Naksti pavadīju milicijas nodaļā, un visu to laiku mani kolēģas un radnieki mani meklēja. Marša laikā biju aizsūtījusi savas atrašanās vietas ģeolokācijas datus – Telegram interneta vietnes ziņojumos ir iespējams to izdarīt, un es draugiem katram gadījumam šos datus biju aizsūtījusi. Tādēļ bija redzams, ka mans telefons atrodas tajā milicijas nodaļā. Kad kolēģas atbrauca uz milicijas nodaļu, viņiem apgalvoja, ka manis tur nav. Kolēģas sāka mani meklēt, iesaistot arī Iekšlietu ministrijas preses sekretāru, sakot, ka pazudusi žurnāliste. Tā bija sestdiena.

Pirmo naksti nosēdēju metalla stieplu būrī, visu nakti ik pa laikam pie manis nāca miliči, sacīja, ka no rīta man būs svarīga saruna, lai es atceros, kur esmu likusi nozagto videoreģistratoru un ka situācija man ir ļoti slikta. Skaidroju, ka tā nav, rādīju video ierakstu savā telefonā un jautāju, kā gan es reizē varēju atrasties gabaliņu tālāk un nofilmēt notiekošo un tajā pašā laikā atrasties pūlī un noraut to reģistratoru, kas bija piesprausts privātajā gērbtajam cilvēkam.

Milicijas nodaļa un izmeklēšanas komiteja atrodas vienā ēkā, un nākamajā dienā mani aizveda uz citām telpām, uz izmeklēšanas komiteju. Izmeklētājs pieņēma lēmumu pret mani neierosināt kriminālietu un sacīja, ka viņam saistībā ar kriminālpārskāpumu vairāk jautājumu nav, bet notikušais tomēr kaut kā esot jārisina saistībā ar administratīvo pārkāpumu – piedalīšanās masu pasākumā. Atbildēju, ka es taču tajā nepiedalījos un viņam tas ir zināms, bet atbilde skanēja, ka gan jau noskaidrošot un iz-

lemšot. Tika sastādīts protokols par piedalīšanos nesankcionētā masu pasākumā. Protokolu parakstīju, gan pierakstot, ka tajā rakstītajam nepiekrītu, savu vārdi neatzīstu. Saprotiet, ka situācija bija sarežģīta. No vienas puses, visi ļoti labi saprot, ka esmu žurnāliste un vienkārši darīju savu darbu, bet, no otras puses, es nevarēju ļoti uzstāt, ka esmu žurnāliste, tas bija bīstami. Pie mums žurnālists var strādāt tikai tad, ja viņam ir akreditācija, bet to žurnālistiem nedod, to saņem tikai tie, kuŗi strādā Lukašenko atbalstītajos medijos. Par to, ka žurnālists strādā bez akreditācijas, Krimināllikumā ir atsevišķs pants.

Tika ierosināta administratīvā pārkāpuma lieta, un nakti no svētdienas uz pirmdienu, jau uz rīta pusi mani pārveda uz īslaicīgās aizturēšanas izolatoru Okrestinā. Milicijas nodaļā biju pavadījusi jau vairāk nekā 30 stundas, visu laiku mani meklēja un ne kolēģi, ne radnieki, pat ne mans advokāts mani nevarēja atrast, arī tad, kad pirmdienā jau biju Okrestinā. Uz milicijas nodaļu ar apģērbu un vēl dažām vajadzīgām lietām atbrauca mana māte, viņai sacīja, ka milicijas nodaļā manis nav un viņi nezina, kur es atrodos. Māte uzrakstīja iesniegumu, ka esmu pazudusi. Vēlāk izrādījās, ka ministrijas preses sekretārs bija zvānījis

Tas viss bija ļoti nomācoši, visu laiku gaidīju, ka varēšu doties mājās, bet uz rīta pusi kopā ar vēl astoņiem vīriem mani aizveda uz Okrestinu. Aizturētie vīrieši bija no glābšanas dienesta uz ūdens. Sieviešu marša laikā specvienība OMON sāka aizturēt cilvēkus, un viņi lēca ūdenī, bet glābšanas dienesta vīri šos cilvēkus ievilkā laivās. OMON kļiedza, ka izglābtie jāved krastā pie viņiem, bet glābēji aizveda

vokāts bija atvedis uz dokumentus par to, ka man ir patstāvīgs darbs un alga, ka man vajadzīga medicīniskā palīdzība un centās panākt, lai būtu jāsamaksā sods. Kā vēlāk izrādījās, pusstundu pirms tiesas man tika mainīts tiesnesis – tā bija zināma un ļoti pazīstama tiesnese – ar to, ka viņai ļoti patik notiesāt žurnālistus. Viņa man piesprieda septiņas diennaktis, no kuŗām divas jau es faktiski biju nosēdējusi.

Kāds no uzraugiem laikam saprata, ko nozīmē palikt bez zālēm un no rīta, atvēra kameras lodziņu, pasauca mani, ieģrūda rokās tādu mazu papīra turziņu un teica, ka manas zāles nav atrastas, bet viņš atnesis baldriāna tabletes, zinot, ka tas nav tas pats, kas manas zāles, bet gan jau noderēšot.

Kamerā bijām astoņas, arī lāviņas bija astoņas. Kādu dienu kamerā ielika manu darba priekšnieci, tas bija šokējoši. Starp citu, viņa ir pusmūža sieviete, kuŗai jā rūpējas par savu gados ļoti veco māti. Formāli viņu iesēdināja par attēlu no Sieviešu marša, kuŗu es biju nofotografējusi, un foto tika ielikts Facebook, bet mēs sapratām, ka patiesībā iesēdināja tāpēc, ka tā gribēja. Atvainojos viņai, ka manis dēļ tagad jācieš, bet viņa gandrīz vai kļiedza, lai beidzot atvainoties, ka neesmu taču vainīga.

Nosēdēju savas septiņas diennaktis. Fiziski mani tur neaiztika, pāris reizes mūs pat izveda pastaigāties. Ļoti nepatīkami bija, ka, uz cietumu atvestai ir pilnībā jāizģērbjas, liek pietuities, apskata. Psiholoģiskais spiediens gan bija smags, jo viņi nepārtraukti rikoja tā, lai cilvēks zaudētu jebkādu cerību, nevarētu piemēroties un nesaprastu notiekošā jēgu un loģiku. Kaut ko apsolā, bet rikoja pavisam citādāk. Sarunu sāk mierīgi, bet tad pēkšņi sāk pilnā balsī kliegt un lamāties visrupākajiem vārdiem. Nav iespējams izveidot kaut kādu izturēšanās stratēģiju, kas pasargā. Žoģina ir īsts cietums, mēs gan bijām it kā īslaicīgās aizturēšanas izolatora daļā, tas bija cietums, ko bija aizdevuši uz laiku, jo aizturēto, kam piespriedas aresta diennaktis, bija ļoti daudz, nepietika vietas esošajos izolatoros. Izejot no kameras, bija jāstāv ar seju pret sienu, rokas augšā, kājas plati. Darbinieki, protams, bija tie paši, kuŗi strādā cietumā, viss notika daudz skarbāk, ja salīdzina kaut vai ar Okrestinu. Klīda runas, ka daļa no viņiem, piemēram, ir bijušie specvienību cilvēki.

Dienā, kad mani izlaida, bijām bariņš cilvēku, jo pa vienam parasti neizlaiž, savāc vairākus. Stāvējām, gaidījām savas mantas. Izrādījās, ka manas personīgās mantas bija aizmirstas Okrestinā. Tā mēs stāvam, rokas gar sāniem, jo tā mums lika darīt. Man garām iet kaut kāds virsnieks un ar kļiedzienu – "Rokas aiz muguras!" iesit ar kulaku man pa muguru starp lāpstiņām. Tas bija tik pazemojoši! Mani izlaida, braucu uz Okrestinu pēc savām mantām. Pavisam nācās uz turieni braukt četras reizes, līdz man tās atdeva. Tas bija īsts cirks – tad viņiem nebija laika, lai meklētu, tad nebija cilvēka, kuŗš to varētu izdarīt, tad vēl kaut kas, līdz beidzot tiku pie savām mantām.

Lēnām un pamazām sāku atgriezties dzīvē.

(Turpmāk vēl)

uz milicijas nodaļu un viņam pateikts, ka es tur atrodos un ka viss kārtībā, ka man neko nevajag, ne siltu apģērbu, ne ko citu, savukārt man visu laiku apgalvoja, ka tūlīt būs jāparaksta daži dokumenti un varēšu doties uz mājām. Milicijas nodaļā, kuŗā atrados divas nakts, ļoti nosalu – jāsež būrī, dežurants kaut kur aizgāja, logs palika vaļā, bet es biju plānā blūzītē. Otro naksti milicijas nodaļā pavadīju kamerā, kuŗā arī bija ļoti auksti. Tur nebija pat soliņa vai krēsla, vienīgi ar flīzēm izlikts izcilnis sienā. Izlūdzos, lai man iedod manu jaku, kas bija mugursomā. Neilgu laiku pirms aizturēšanas biju beidzot izārstējusi cistītu, bet milicijā pārslu, sāka sāpēt nieres, kļuva slikti.

cilvēkus uz pretējo krastu, un viņus par to aizturēja. Lūk, kopā ar šiem vīriem mani aizveda uz Okrestinu.

Pirmdienas rītā attālināti notika tiesa. Mana māte, advokāts, kolēģi un tiesnese atradās tiesā, es Okrestinā. Jāpiebilst, ka mani redzēja tikai tiesnese, jo dators bija uz viņas galda, māte pat mani neredzēja. Mani ievēda kamerā, tur atradās metalla būris un mani tajā ieslēdza. Tur bija galds, uz tā dators, un visi kaut kur aizgāja. Tā es viena pati tajā kamerā, ieslēgta būrī, nosēdēju diezgan ilgi. Tad mani aizveda uz citu kameru, kādu laiku tajā atrados viena, tad mani pēkšņi aizveda uz karceri, sakot, lai neuztraucos, tas tikai uz pusstundu. Vakarpusē notika tiesa. Ad-

Dzirdēju, ka tiesnesei tiek skaidrots, ka man vajadzīgas vairākas zāles, tās jālieto katru dienu un ka man vajadzīgs kāds siltāks apģērbu gabals un redzēju arī, ka māte novilkā jaku, lai to nodod man. Bez zālēm biju nodziņojusi jau vairāk nekā divas diennaktis, man sākās t.s. atcelšanas sindroms. Zāles tika nodotas, bet Okrestinā tās pazaudēja, man skaidroja, ka mani pārvedīs uz Žoģinas cietumu, tādēļ zāles nosūtītas uz turieni. Lai es neuztraucoties, jautājums tikšot nokārtots. To nokārtoja tā, ka jau vakarā mani aizveda uz to cietumu. Žoģinā zāles tika meklētas vēl diennakti. Kļuva ļoti slikti, jo man bija vajadzīgas arī zāles insulīna regulēšanai (metaformīns), ne tikai antidepressanti.

PBLA Kultūras fonds paplašinās darbību

Tiekoties attālināti, lai pārrunātu darbības plānus 2021. gadam, Pasaulē brīvo latviešu apvienības (PBLA) valde atzinīgi novērtēja un ar vienbalsīgu lēmumu konceptuāli atbalstīja PBLA Kultūras fonda iniciatīvu pārstrukturēt fonda darbu un paplašināt tā nosaukumu uz "PBLA Kultūras fonds un padome" (KF&P). Valde piekrita arī Kultūras fonda ieteiktajam mainīgam KF&P misijas definīcijā, kas tiks iekļauta fonda un padomes darbības noteikumos, atvietojošot novecojušo.

PBLA valde balsoja, ka Kultūras fonds un tā padome ir PBLA vispārējās struktūras sastāvdaļa, kas darbojas PBLA kultūras darba koordinācijai, kā arī līdzekļu sagādei un piešķiršanai.

PBLA Kultūras fonda un padomes priekšsēdis Juris Ķeniņš uzsvēra, ka kultūras darbs līdz ar izglītības darbu ir neatņemama un svarīga PBLA darbības sastāvdaļa un piedāvāja aktīvi zēt radošos cilvēkus latviešu sabiedrībā pasaulē šī darba veikšanai un koordinēšanai.

Sadarbībā ar PBLA dalīborganizācijām tika formulēti šādi galvenie PBLA KF&P uzdevumi:

- koordinēt PBLA kultūras darbu pasaulē;
- pārstāvēt ārvalstu latviešu (diasporas) kultūras darba intereses Latvijā;
- atbalstīt latviešu kultūras saglabāšanu un jaunradi ārpus Latvijas un veicināt tās atpazīstamību;
- godalgot izcilus latviešu kultūras sasniegumus un darbiniekus pasaulē.

Diskusijā par KF&P nākotni, kas notika 5. februārī, PBLA valde aicināja Kultūras fonda valdi un padomi sadarboties un strukturēties tādā sastāvā, kas veicinātu KF&P misijas pildīšanu.

Tuvākajā nākotnē tiek plānota darba grupas izveide priekšsēža Jura Ķeniņa vadībā. Šī darba grupa sazināsies ar kultūras darba veicējiem un sabiedrības organizētājiem pasaulē, kā arī esošajiem fonda nozaru vadītājiem, lai apzinātu viņu interesi un iespējas darboties tālāk. Kad KF&P būs veikusi apzināšanas darbu, tiks izveidoti fonda prezidijs un padome, kā arī sadalītas kultūras nozares vadītāju atbildības fonda pārstrukturēšanai un nākotnes darbībai.

PBLA Kultūras fonds dibināts 1972. gadā. Tā uzdevums vairāk nekā 40 gadus bija atbalstīt latviešu kultūras saglabāšanu un jaunradi, kā arī latviskās izglītības pasākumus ārzemēs, kas veicināja latviešu sabiedrības nacionālo pastāvēšanu trimdā.

No PBLA KF līdzekļiem ik gadu vismaz ASV \$20,000 apmērā tiek atbalstīts kultūras darbs un projekti gan mītnes zemēs, gan Latvijā. KF piešķir arī nelielas balvas kultūras darbiniekiem ārzemēs par viņu īpašajiem sasniegumiem latviešu kultūras laukā.

PBLA pārstāvniecība Latvijā

PBLA aicina latviešu organizācijas pasaulē iesniegt projektus Dziesmu svētku tradīcijas ilgtspējai un profesionālās mākslas pieejamībai diasporā

PASAULES BRĪVO LATVIEŠU APVIENĪBA

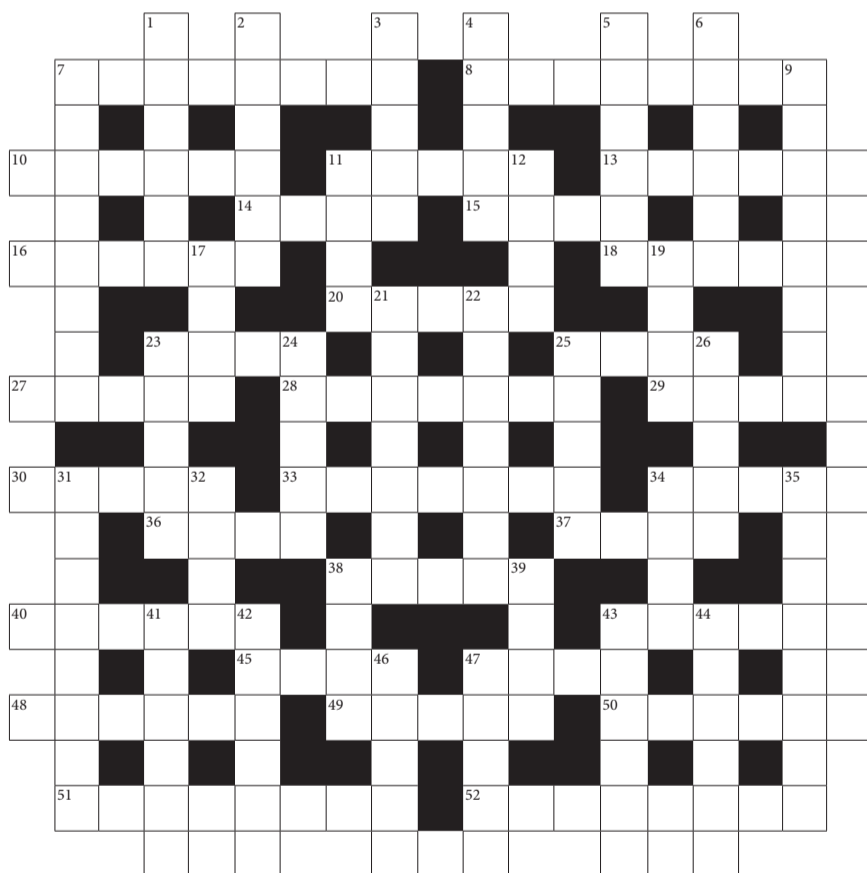
PBLA pārstāvniecība Latvijā aicina latviešu diasporas organizācijas un biedrības visā pasaulē pieteikties 2021. gada dziesmu svētku tradīcijas ilgtspējas un profesionālās mākslas pieejamības projektu konkursam, ko PBLA īsteno kā valsts pārvaldes uzdevumu sadarbībā ar Latvijas Republikas Kultūras ministriju. PBLA vienlaikus aicina visas dalīborganizācijas ļoti rūpīgi apsvērt, kādus jēgpilnus un saturīgus pasākumus un norises pandēmijas apstākļos šī kopprojekta ietvaros viņiem patiešām būs iespējams īstenot.

Projektu pieteikuma un tāmju parauga veidlapas iespējams saņemt, griežoties pie attiecīgās PBLA dalīborganizācijas (Eiropā – pie Eiropas Latviešu apvienības, ASV – pie Amerikas Latviešu apvienības, Austrālijā – pie Latviešu apvienības Austrālijā un Jaunzēlandē, Kanādā – pie Latviešu Nacionālās apvienības Kanādā utt.). Projekti, tos iepriekš saskaņojot ar attiecīgo PBLA dalīborganizāciju, jāiesniedz PBLA pārstāvniecībā Rīgā līdz šī gada 15. martam (e-pasts: pbla-latvija@pbla.lv). Projektu konkursa rezultāti tiks paziņoti viena mēneša laikā kopš pieteikumu saņemšanas. Jautājumu gadījumā laipni lūdzam sazināties ar PBLA pārstāvniecību, e-pasts: pbla-latvija@pbla.lv.

PBLA pārstāvniecība

KRUSTVĀRDU MĪKLA

Sastādījis KĀRLIS PĒTERSONS

Limēniski. 7. Gaumīga, smalka. 8. Gleznniecības tehnika. 10. Ezers Armēnijas kalnienē. 11. Pilsēta Portugāles ziemeļos. 13. Kalsnas. 14. Potēt ar pumpuru. 15. Varēt. 16. Episkās literatūras paveids. 18. Rīgas pilsētas daļa. 20. Ģeodēzijas instruments. 23. Senas gaļuma mērvienības Latvijā. 25. Transportlīdzeklis. 27. Noteikts cilvēka uztura režīms. 28. Apdzīvota vieta Alūksnes novadā. 29. Rotaļa ar stīpas mešanu. 30. Bibeles tēls. 33. Jūrmalas pilsēta daļa. 34. Kalnu sistēma Turcijas dienvidos. 36. Priežu mežs. 37. Ķīmiskais elements. 38. Cilvēks, kas saka nepatiesību.

40. Lieli buru kuģi. 43. Sporta sacensību sākuma moments. 45. Vītulu dzimtas koks. 47. Vulkāns Sicīlijā. 48. Vērīgas, uzmanīgas. 49. Teātra mākslinieku kopa. 50. Samērā šauras sloksnes. 51. Pilnīgi norēķināties. 52. Saputotas. **Stateniski.** 1. Zeva spārnotas zirgs sengrieķu mitoloģijā. 2. Izžuvas. 3. Cīnīties. 4. Minerāls. 5. Braši, slaidi. 6. Liliju dzimtas sukulents. 7. Kūrortpilsēta Krievijā, Stavropoles novadā. 9. Vergu sacelšanās vadonis Senajā Romā. 11. Vakcīna. 12. Dabiskas ūdensplūsmas. 17. Donavas pieteka. 19. Stāvoklis šaha spēlē. 21. Apdzīvota vieta Aizputes no-

vadā. 22. Debespuse. 23. Gredzenveida korāļu sala ar lagūnu. 24. Igaņu rakstnieks (1922-1971). 25. Lielas cilvēku grupas, kam ir kopīga izcelšanās un kopīgas iedzimtas ārējās fiziskas pazīmes. 26. Ceļi pilsētās. 31. Lielākais ezers Ungārijā. 32. Būvkonstrukcijas elements. 34. Asināt. 35. Vācu fiziķis (1845-1923). 38. Sviests. 39. Latviešu gleznotājs (1896-1944). 41. Sevišķi garšīgs, izmeklēts ēdiens, dzēriens. 42. Matu sakārtojums. 43. Novada centrs Kurzēmē. 44. Tēls J. Raiņa lugā "Jāzeps un viņa brāļi". 46. Mīlas dievs sengrieķu mitoloģijā. 47. Plašs dzejas darbs par tautas varoņu cīņām un varoņdarbiem.

Krustvārdu mīklas (Nr. 7) atrisinājums

Limēniski. 4. Reina. 5. Zilupe. 7. Liepna. 10. Varna. 11. Sonāte. 12. Nianse. 13. Teksasa. 16. Plīcis. 19. Lieste. 22. Krajova. 23. Scēnas. 24. Mēmele. 25. Klasika. 26. Asinis. 28. Tenkas. 30. Pienava. 35. Asorti. 37. Subate. 38. Kliķe. 39. Sparta. 40. Rēvija. 41. Viesi.

Stateniski. 1. Krevete. 2. Kipra. 3. Talants. 5. Zosēni. 6. Lini. 8. Pāns. 9. Acenes. 14. Kravate. 15. Afonija. 17. Locis. 18. Inari. 20. Ibēre. 21. Talka. 27. Islams. 29. Kupeja. 31. Isikava. 32. Vesperis. 33. Moka. 34. Pati. 36. Bites.

LETA
nacionālā informācijas aģentūra

Marijas iela 2, Rīga, LV – 1502

marketing@leta.lv

+371 – 672 225 09

www.leta.lv

Uz salas Daugavā pie Kokneses top Likteņdārzs – gaišas atceres vieta, kur svinēt latviešu tautas izturību un spēku. Tas ir arī Tavas ģimenes un dzimtas Likteņdārzs, veltīts visiem latviešiem, kas 20. gadsimtā gājuši bojā vai cietuši svešu varu dēļ. Likteņdārzs top kopdarbībā un par ziedojumiem, tā atbalstītāju skaits jau pārsniedz 500 tūkstošus. Mūsu nākamais lielais kopdarbs — uzcelt Saieta namu! **Palīdz Ziedot!**

Nodibinājums "Kokneses fonds"
Adrese: Lāčplēša iela 75B, Rīga, LV-1011, Latvija
info@koknesesfonds.lv

Ziedojumiem EUR:

AS "Citadele banka"

Konts: LV94PARX0015211160001

SWIFT: PARXLV22

Starpniekbanka ziedojumiem USD:

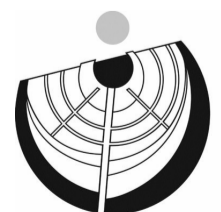
USA CITIBANK, N.A., NEW YORK

Konts: 36392149

SWIFT/BIC: CITIUS33

Vairāk informācijas

www.liktendarzs.lv

LIKTEŅDĀRZS

SPORTS

Par Rūjienas bobsleju raksta pasaulē!

No Rūjienas nākuši vairāki slaveni sportisti, zināmākie – brāļi basketbolisti Dairis un Dāvis Bertāni. Taču nu jau mēnesi slavenākais rūjēnietis pasaules medijos ir Aivis Bērziņš. Rūjienā Bērziņu ģimene ar savām rokām ir izveidojusi bobsleja trasi, kas vijas viscaur piemājas pagalmam.

Visšācis ar reģionālās televīzijas Re:TV šizetu, ko uzķērusi ziņu aģentūra Reuters. Tālāk jau sācies sniega bumbas efekts. “Man te ziņoja, ka no Reuters šizetu esot paņēmušas 156 televīzijas kompānijas visā pasaulē. Ceru, ka daudzi tagad portālā Google meklē Latviju un Rūjienu. Īstā laikā un īstā reizē esmu izšāvis,” rūjēnietim Aivim Bērziņam ir arī gandarījums, ka viņa dzīvesvieta un hobijs izskan visā pasaulē.

Par to raksta pasaules mediju giganti Reuters un CNN. Ziņas par Aivja aizraušanos pārpublicē Ķīnas, Austrālijas, Nīderlandes, Lielbritānijas, Francijas un citu valstu lielākie ziņu portāli. Jautāties, kāpēc? Atbilde – bērni, azarts, darīt gribēšana un aizrautība ar renes sporta veidiem. Aivis Bērziņš jau sesto gadu savas mājas pagalmā izveido bobsleja, skeletena un kamanīņu trasi, kas šogad jau sasniegusi cienījamus 170 metrus un labu starta estakādi. Pirmajos gados nobraucieni ir bijis vien pārdesmit metrus garš. Tomēr gadu no gada trasei “audzēti” klāt papildus metri.

Trases autors Aivis Bērziņš atklāja, ka trasi veidot sāk jau rudenī. Vispirms tīkot uzstādīti borti, tad trases pamatu izkaisa ar smiltīm, bet, kad to atļauj laikapstākļi, no sniega un ūdens tīkot veidota pati trase. Ģimenes ricībā ir arī divi paštaisīti bobi, kas veidoti no motocikla Java blakusvāģa. Par sliecēm kalpo ūdens caurules. Kamēr ar vienu brauc lejā, otru jau var vilkt kalnā.

Aivim pamatdarbā lauksaimniecībā ir deviņu mēnešu darbs,

Aivis Bērziņš savā lolojumā – bobsleja kamanās // FOTO: REUTERS/SCANPIX/LETA

bet trīs ziemas mēneši iekrīt brīvi. “Esmu veiksmīgi salicis visu kopā, ka varam iztikt. Trasei izmaksas nav lielas – vecās mēbeles, dēļi, špāles, no atlikumiem, kuņģus nenokurinu, bet lieku lietā. Lielākās izmaksas bijušas par skrūvēm,” stāsta Bērziņš.

Bertāns sasniedz lielisku NBA rekordu

Dāvis Bertāns no Vašingtonas Wizards komandas sasniedzis unikālu Nacionālās basketbola asociācijas (NBA) rekordu. Viņš aizvadīja vienu no savas karjeras spilgtākajām spēlēm. Gūstot 35 punktus, Bertāns palīdzēja Wizards komandai ar rezultātu 130:128 pārspēt spēcīgo Denveras Nuggets vienību.

Wizards izcīnīja trešo uzvaru pēc kārtas. Tik garu panākumu seriju Vašingtonas vienībai izdevies sasniegt pirmo reizi kopš 2018. gada decembra. Bertāns kļuvis par pirmo spēlētāju NBA vēsturē, kuŗš, iesaistoties spēlē no rezervistu soliņa, iemetis vismaz deviņus tālmetienus, bet neizpildīja nevienu metienu divu punktu vērtībā. Gūti 35 punkti ir Bertāna karjeras jauns rekords. Līdz šim viņš vienā NBA spēlē nebija guvis vairāk par 32 punktiem.

Dāvis Bertāns (centrā) // FOTO: EPA/Scanpix

Bertāns trāpīja deviņus no 11 tālmetieniem un astoņus no astoņiem soda metieniem. Iepriekš viņa karjeras rekords NBA bija astoņi trāpījumi no tālās distances, šādu rādītāju izdevies sasniegt trīs reizes.

Latvijas basketbolisti netiek uz Eiropas čempionātu...

Latvijas vīriešu basketbola izlase zaudēja izšķirīgajā cīņā par ceļazīmi uz 2022. gada Eiropas čempionāta (EČ) finālturnīru. Latvijas valstsvienība kvalifikācijas turnīra spēlē ar 65:66 (17:15, 23:21, 19:15, 6:15) Arēnā Rīga zaudēja Bulgārijas izlasei. Iepriekšējo reizi Latvijas vīriešu basketbola izlase Eiropas čempionātam nekvalificējās 1999. gadā, bet Bulgārija finālturnīrā piedalīsies pirmo reizi kopš 2011. gada meistarsacīkstēm, kuŗas notika Lietuvā.

Latvijas vīriešu basketbola izlases galvenais treneris Roberts Štelmachers pēc piedzīvotās sāpīgās neveiksmes, kas liedza valstsvienībai kvalificēties 2022. gada Eiropas čempionāta finālturnīram, apsvērs demisiju, pēc spēles preses konferencē atzina speciālists.

Eiropas čempionāta finālturnīrs no šī gada tika pārcelts uz 2022. gadu. Finālturnīrs nākamgad notiks no 1. līdz 18. septembrim Čehijā (Prāgā), Gruzijā (Tbilisi), Itālijā (Milānā) un Vācijā (grupas turnīrs Ķelnē, izslēgšanas spēles Berlinē). Tajā piedalīsies 24 komandas.

Pēdējā Eiropas čempionāta kvalifikācijas spēlē Latvijas vienība Rīgā spēlēja ar Griekijas vienību. Mūsu basketbolisti kvalifikācijas ciklu noslēdza ar zaudējumu pagarinājumā – 94:97. Rezultatīvākais Latvijas izlasē ar 21 gūto punktu bija Zoriks, kuŗam arī septiņas rezultatīvas iespējas. 16 punkti un septiņas atlēkušās bumbas Freimanim, pa 13 punktiem guva Šķēle un Meiers, bet deviņi punkti Mārītam Laksam.

Štelmachers atkāpjas...

Latvijas vīriešu basketbola izlases galvenais treneris Roberts Štelmachers pēc Eiropas čempionāta kvalifikācijas turnīra pēdējās spēles ar Griekiju paziņoja par atkāpšanos no amata.

Oficiālās spēlēs Štelmachera vadībā Latvijas izlase Eiropas čempionāta kvalifikācijas turnīrā ierobežotas labāko spēlētāju pieejamības apstākļos sešās spēlēs izcīnīja vienu uzvaru un cieta piecus zaudējumus.

“Būt Latvijas izlases trenerim bija liels gods, par ko arī vēlos pateikties Latvijas Basketbola savienības vadībai. Atteikties no šāda piedāvājuma būtu mulķīgi, jo pēcāk nāktos nožēlot neizmantoto iespēju. Tas bija solis, lai kļūtu par labāku treneri. Domāju, ka tāds kļuvu, bet rezultāts nebija. Cikls nesānāca. Mans darbs kā Latvijas izlases galvenajam trenerim ir izģāzies,” skarbs pret sevi bija spe-

ciālists. “Visš process un apstākļi bija ideāli, tikai ne rezultāts.”

Latvijas basketbolistiem ir augstāks līmenis nekā vietējiem treneriem, intervijā “11 TV” sacīja Latvijas Basketbola savienības (LBS) ģenerālsēkretārs Kaspars Cipruss. LBS ģenerālsēkretārs atzīst, ka Latvijas vīriešu basketbola izlases nākamais galvenais treneris varētu būt kāds ārzemju speciālists. Eiropas čempionātam komanda nekvalificējās Roberta Štelmachera vadībā, bet pirms tam neizdevās iekļūt arī 2019. gada Pasaules kausa izcīņā, kad atlases ciklā komandu vadīja Arnis Vecvagars.

(Turpināts 20. lpp.)

XV VISPĀRĒJIE LATVIEŠU DZIESMU UN DEJU SVĒTKI ASV

2022. g. no 29. jūnija līdz 4. jūlijam Minesotā

latviansongfest2022.org

Nākamie ASV Dziesmu svētki tuvojas – 2022. gada vasarā St.Paulā, Minesotā!

Ieskatieties svētku tīmekļa vietnē, lai uzzinātu visu jaunāko par sarīkojumiem un apmēšanos!

PĒRK DZĪVOKĻU NAMU

**Pērk daudzdzīvokļu namu vai tā daļu Rīgā;
**Namu apsaimniekošana, juridiskie pakalpojumi;

A.Batarags 201-788-5315 (NJ)
abatargas@optonline.net
A.Padegs 845-462-3317 (NY)
apadegs@optonline.net

LATVISKA MASKA PAR ATBALSTU ALPF

LRFA.org/donate

LRFA.org
215.635.4137
info@LRFA.org

IZDEVĪGI APDROŠINĀJUMI

Veselības | Medicare | Dzīvības | Ceļojumu

LATVIAN AMERICAN SHIPPING LINE

Kravas pārvadājumi starp ASV un Latviju!

Visāda veida kravas sūtījumi: **pārceļšanās** (uz vai no Latvijas), **jūras transports, gaisa kravas** un arī naudas pārsūtījumi (caur Baltic Financial Services).

Stākāka informācija atrodama LASL mājas lapā, paciņu nodaļā: www.lasl.com vai zvanot: 973 744 6565.

Pieņemsim paciņas un grāmatu sūtījumus iestādēm, kā arī komerciālos un personīgo mantu sūtījumus. Lūdzam iepriekš pieteikt lielāka apmēra sūtījumus! Ievērosim sabiedriskās attālinājuma normas, lai nevienam nebūtu jābaidās mūs satikt pie mantu nodošanas!

IN MEMORIAM

JĀŅA KRĒSLIŅA (1924–2021) piemiņai

2021. gada 17. februāris atnesa skumju ziņu no Amerikas – Mūžībā aizgājis literāts, publicists, kultūras laikmeta liecinieks un pētnieks, bibliofils un bibliografs, spožs intelektuālis, mākslas zinātnieks, sirdi rūvenietis – Jānis Krēslis sen., kuŗš atzinis – “Mana identitāte balstās valodā un vēsturē.”

Jānis Krēslis dzimis farmaceita ģimenē, Mālpilī 1924. gada 19. augustā. Viņš atminējies, ka “bērnībā vasaras svarīgākas par ziemām, tās pavadītas pie dažādiem radiem, vec- un vecvecmāmiņām un tantēm. Gandrīz iespaidis, ka ar šo radu palīdzību nedzīvoju vis neatkarīgajā Latvijā, bet kādus 100 gadus agrāk – dažādās muižās, mežsarga mājās, braukādams uz Vidzemes simtgadīgajām dzirnavām, smēdēm, mazpilsētiņām un gadatirgiem. Tā nostāsti par senās dzīves fragmentiem saplūda kopā ar īstenībā piedzīvoto un pieredzēto un visām lietām, piedeva citas, daudz tālākas dimensijas.”

Jānis Krēslis sevi pamatoti uzskatīja par ziemeļvidzemnieku, jo dzimtas saknes abu vecāku un vecvecāku dzimtās aptver Mazsalacu, Strenčus, Rūjienu, Straupi, Dzērbeni, Mālpilī, arī sievas Skaidrītes (gaiša piemiņa arī viņai, jo Mūžībā aizgāja šī gada 13. februārī) radi ir ziemeļvidzemnieki. Viņš mācījies Rūjienas pamatskolā, Rūjienas vidusskolā, beidzis Rīgas 2. pilsētas ģimnaziju, kaŗa beigās nokļuvis Vācijā. Sarunā ar Paulu Rausepu atzinis, ka savulaik vēlējies kļūt par etnografu – griezis no žurnāliem dažādus tautisko rakstu zīmējumus un ar draugu Teni Grasi braucis pa Rūjienas apkārtni etnografiskās ekspedīcijās.

Pēc Otrā pasaules kaŗa Jānis Krēslis Tībingenas Universitātē (1946–1949) studēja anglistiku

un vēsturi. 1949. gada 1. maijā izceļoja uz ASV, Ņujorku, kur dzīvoja līdz mūža nogalei – “Tā mēs cauri bezgalīgajām jūras pļāvām iebraucām Ņujorkas ostas ūdeņos, un vakara debesīs jau ilgas stundas iepriekš dega reklāmu un citu milzīgās pilsētas ugunu ziemeļblāzmas.” Studijas Jānis Krēslis turpināja Kolumbijas Universitātē ASV (1951–1963). Jāņa Krēslis, tāpat kā katra jaunatbraucēja, sākumlaiks jaunajā zemē nebija viegls. Iemīlota vieta bija Ņujorkas Botāniskais dārzs – tur patvērusies neskarta daba, “mūža meža gaisotne”. Savukārt interese par Baltijas valstu un Latvijas vēsturi un literatūru vienmēr bijusi viņa privāta lieta, brīvā laika aizraušanās, ne maizes darbs. Atdzejojis no angļu, vācu, franču un latīņu valodas. Bijis *Jaunās Gaitas* (1959–1962) literārās un tēlotājas mākslas nodaļas vadītājs.

Jāņa Krēslis pirmās publikācijas, galvenokārt par latviešu glezniecību un mākslas izstādēm, arī gleznotāju Jāni Kalmīti, kopš 1946. gada lasāmas latviešu bēgļu izdevumos, savukārt 1948. gada 10. septembrī laikrakstā *Nedēļas Apskats* publicētais dzejolis “Uz akmens plākšņu galdā” varētu būt pirmā dzejas publikācija. DP nometņu laikā Jāņa Krēslis publikācijas galvenokārt žurnālos *Ceļš* (Virčburga), *Laika Mēnešraksts* (Eslingena), laikrakstā *Nedēļas Apskats* (Detmolda), *Latvju Ziņas* (Stokholmā).

1960. gadā ar meitas Māras vāka zīmējumu Ņujorkā iznāca Jāņa Krēslis dzejas krājums ar zīmīgu nosaukumu “Tomēr, es atceros”. Šis atceršanās motīvs raksturīgs visām Jāņa Krēslis darbošanās šķautnēm. Gunars Saliņš to nosauca par *labirintu dzeju*, kuŗā gan smalka ironija,

gan dziļa vienkāršība.

2004. gadā Rīgā apgādā “Valters un Rapa” *Dr. philol.* Daces Lūses sakārtojumā iznāca “Rakstu” pirmais sējums “Ceļi un necelji”, par kuŗu Pēteris Bankovskis recenzijā rakstīja: “..

viešiem dažādos laikmetos, tēlotājmākslu un māksliniekiem, kā arī dzejokšji.

“No 1970. gada līdz 2002. gadam biju redaktors un autors nodaļai *Recent Books on Baltic History* (“Jaunākās grāmatas par

Affairs avotziņu nodaļas redaktors (1986–1992).

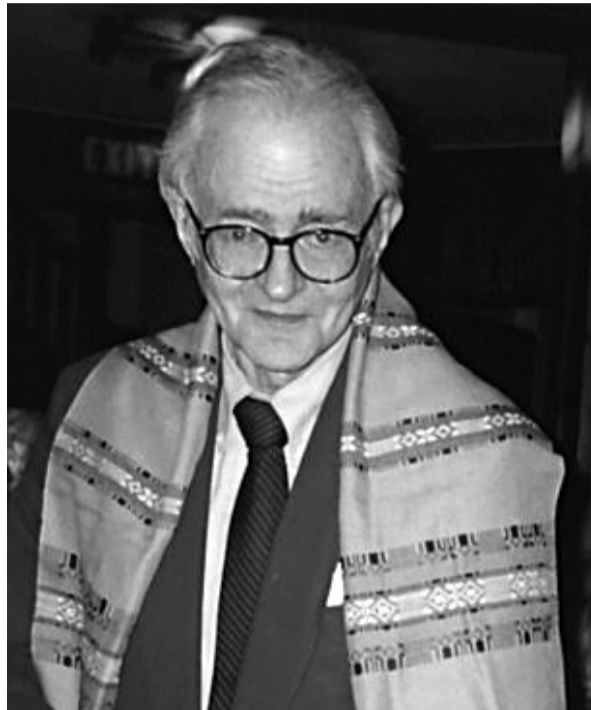
Jāņa Krēslis sen. mūža veikums novērtēts ar atzinībām – Ērika Raistera piemiņas fonda prēmijas laureāts (1995), Triju Zvaigžņu ordeņa kavalieris (1998), Anslava Egliša un Veronikas Janelisnas fonda laureāts (2009), viņš bija arī Latvijas Zinātņu akadēmijas Ārzemju loceklis. Par sevi Jānis Krēslis teicis: “Es sevi uzskatu par literātu. Vēsturi esmu daudz studējis, bet man nav augsta akadēmiska grāda vēsturē. Man vēsture ir svarīga.”

Mūžībā aizgājusi spilgta personība, cilvēks ar enciklopēdiskām zināšanām, prasīgs pret sevi un citiem, spožs intelektuālis, atstājot paliekošu un nozīmīgu veikumu Latvijas kultūrvēstures apzināšanā. Personība, kas apzinājās grāmatas vērtību, fakta vērtību un pētnieciskā darba vērtību. Manā atmiņā paliks sastapšanās ar Jāni Krēslu 2002. gada rudenī Bronksā, kādas atklātnes pa gliemežpastu vai īsvēstulītes e-pastā, kuŗas parakstītas ar Pelikāna vārdu. Katrs vērojums, precizējums, padoms vai vēlējums man bija ļoti svarīgs, jo tajā jautu arī labvēlību. Tā visa pietrūks. Gaišu ceļu Aizmūžā!

Laikraksta *Laiks* izdevēji un redakcija skumst par sava autora, domubiedra un iedvesmotāja Jāņa Krēslis aiziešanu Mūžībā. Viņš ar savu uzņēmību, laikmeta un kultūras izpratni savulaik iedvesmoja arī Helmaru Rudzīti, un abu dižgaru ieliktais pamats ir tik stiprs, ka vēl joprojām, jau 72. gadu avīze *Laiks* turpina būt ierindā. Paldies par mūža veikumu!

INGUNA

DAUKSTE-SILASPROĢE

Krēslis dzeja ir gudra, erudīta cilvēka darināts slazds citiem tikpat gudriem un erudītiem – iespējamiem lasītājiem. Ja viņš šajā slazdā iekrīt, tad nav jābaidās no gaŗo ziemas vakaru gaŗlaicības – būs ko analizēt, meklēt avotos, filoloģiski izvērtēt. Otrais “Rakstu” sējums ar nosaukumu “Vēstures vārtos” (2006) ietver periodikā publicētos, lasītos referātus – par baltvāciešiem, Bibeles temu, luterāņiem un hernhūtiešiem, piemiņas rakstus. “Rakstu” 3. sējumā (2008), kam dots apakšvirsraksts “Laikmeta liecības”, ietverta sarakste, raksti par valodniecību, grāmatniecību, bibliotēkām, lat-

Baltijas vēsturi”), *Association for the Advancement of Baltic Studies* (“Baltijas Studiju veicināšanas biedrība”) izdevumos *Bulletin of Baltic Studies*, *AABS Newsletter*, *Journal of Baltic Studies* un *Baltic Studies Newsletter*,” stāstījis Jānis Krēslis.

Jānis Krēslis sen. bija ilgga-dējs padomnieks Baltijas vēstures un grāmatniecības jautājumos Ņujorkas Publiskajā bibliotēkā, 40 gadus nostrādāja par bibliografu un bibliotekāru *Council on Foreign Relations* Ņujorkā, bija padomnieks Baltijas vēstures un grāmatniecības jautājumos Ņujorkas Publiskajā bibliotēkā, žurnāla *Foreign*

Jānis Krēslis

Svētdiena

Mūsu māju tuvumā milzīgs dārzs
ar pļāvām, upēm, mežiem, kalniem, lejām.
Uz šo dārzu svētdienas rītos
mums četriem pirmais ceļš:
man, Zuzei, Mārai, Jānim.
Mēs sakām: šis dārzs pieder mums,
jo kas gan viņu tā vēl mīlo kā mēs!
Mēs pazīstam savā dārzā visas takas, ceļus,
visus kokus, puķes un putnus. (..)

Redzot debesskrāpjus
visapkārt augstu sliecamies,
mēs pilsētas virsūnē nokļūst tiecamies.
Mēs tiecamies,
un dažos mirkļos
nokļūstam turpat vai debesīs.
Mēs šodien dzīvojam burvju valstībā.
Mūsu priekšā Ņujorka,
ko apskalo ūdeņi
ar kuģiem un laivām.

Mēs jūtam okeāna aurus
un vērojam auto skudras
pilsētas ielās.

Tālumā pilsētas malā
mūsu dārzs.
Tad redzam –
dārzā nogrimst saule.
Putni, kas mūsu virsūni aplido,
kļūst sarkani.
No tālā dārza
liesmainiem kātiem, sārtiem ziediem,
uz debesīm sāk augt puķes.
Debesskrāpju sienas kvēlo,
tad – bez trokšņa sabruk.
Viņu vietā izaug
sarkanas magones.
Mūsu dārzs ir atnācis pilsētā
un pilsēta saulei rietot zied.

Mums patīk savus brīvos brīžus
aizvadīt dārzos:
man, Zuzei, Mārai, Jānim.

(Tomēr, es atceros, 1960)

Līdzjūtība

Izsakām visdziļāko līdzjūtību
Trīs Zvaigžņu ordeņa kavaliera,
vēsturnieka, dzejnieka un bibliotekāra
Jāņa un Skaidrītes Krēslis ģimenei,
brālim Kasparam Krēslim un bērniem Zuzei,
Mārai un Jānim, tēvu un māti mūžībā pavadot.
Jāņa un Skaidrītes Krēslis dzīve,
sasniegumi un aktīvā sabiedriskā dzīve
latviešu kopienā ASV var kalpot
par iedvesmu daudziem no mums.

Novēlam vieglas smiltis
Jānim un Skaidrītei Krēslim
un mierpilnu atvadišanos tuviniekiem.

Latvijas vēstnieki un diplomāti vēstniecībā Vašingtonā
un pārstāvniecībā Ņujorkā

SARĪKOJUMI / DIEVKALPOJUMI

SARĪKOJUMI

Redakcija lūdz lasītājus sazināties ar sarīkojumu un dievkalpojumu rīkotājiem, precizējot, vai paredzētie sarīkojumi notiks, vai tie ir atcelti!

LOSANDŽELOSA (CA)

Losandželosas latviešu namā (1955 Riverside Dr., Los Angeles, CA 90034). Mūsu draudze vēl nedrīkst rīkot dievkalpojumus.

SIETLA (WA)

Sietlas latviešu sabiedriskais centrs (11710 3rd Ave. N. E. Seattle, WA 98125). Mājas lapa: www.seattlatviancenter.com.

SV. PĒTERSBURGA (FL)

Sv. Pētersburgas latviešu biedrība (5220 Brittany Dr. S, Apt. 1410, St. Petersburg, FL 33715), tālr.: 727-827-2338.

Uzmanību! Mainījies biedrības Facebook lapa, lūdzam sekot mūsu jaunajai lapai "Latviešu Biedrība St. Petersburg FL". Sikāku informāciju par pasākumiem var uzzināt Biedrības Facebook lapā vai zvanot Dacei Nebarei Tel: 917-755-1391.

TĒRVETE

Valdes sēdes – katru ceturtdienu 19:30 Centrā. Pensionāru sanāksmes pirmdienās, 13:00, Info: 514-992-9700. www.tervete.org.

ZIEMEĻKALIFORNIJA

(425 Hoffman Ave, San Francisco), Info: www.zklb.wordpress.com, ZKLB sekr. un informāc. daļas vadītāja Una Veilande tālr.: 408-813-5104, e-pasts: una-veilande@gmail.com.

DIEVKALPOJUMI

Bostonas latv. ev. lut. Trimdas dr.: (58 Irving st, Brookline MA 02445). Info: 617-232-5994, e-pasts: bostonas-trimdasdraudze@gmail.com, tālr.: 617-232-5994. Māc. Ivars Safins. Tālr.: 617-935-4917. E-pasts: igorssafins@gmail.com.

Dievkalpojumi tiek elektroniski piesūtīti draudzes locekļiem. Tāpat Bībeles stundu pārrunas. Lūdzu sekot iknedēļas draudzes ziņām.

Cikāgas latv. ev. lut. Ciānas dr.: (6551 W Montrose Ave, Chicago IL 60634), tālr.: 773-725-3820; e-pasts: cianasdraudze@gmail.com; www.facebook.com/Cikāgas-Ciānas draudze 255043897965234. Dievk. Notiek svētdienās 10:00. Pēc dievk. kafijas galds. Māc. Gundega Puidza, tālr. biroja: 773-736-

1295; mājās: 708-453-0534, E-pasts: puidza@yahoo.com

Cikāgas latv. ev. lut. Sv. Pētera dr.: (450 Forest Preserve Dr, Wood Dale IL 60191). Tālr.: 630-595-0143. Māc. Ojārs Freimanis. Dr.pr. Uldis Pūliņš. Dievk. notiek svētdienās 10:00. Pēc dievk. kafijas galds.

Cikāgas latv. baptistu dr.: (820 Ontario St, Oak Park, IL 60302). Māc. Oļģerts Cakars. Tālr.: 708-383-5285.

Denveras latv. ev. lut. dr.: (10705 West Virginia Ave, Lakewood, CO 80226). Birojs atvērts ceturtdienās no 10:00 līdz 14:00. E-pasts: reglite@aol.com **Dievk. notiek svētdienās 9:30.** Pēc dievk. sadraudzība.

Detroitas Sv. Paula latv. ev. lut. dr.: (30623 W. Twelve Mile Road, Farmington Hills, MI 48334). Dievk. notiek svētdienās 10:00. Seko sadraudzības stunda.

Dienvīdfloridas latv. ev. lut. dr.: *Shepherd of the Coast Luth. Church* (1901 E Commercial Blvd, Ft. Lauderdale FL 33308). Info: Ilze Folkmane Gibbs, e-pasts: folkmane@hotmail.com Info: *Andrejs Jugs*, tālr.: 561-447-9050. *Dievk. notiek 14:00. Pēc dievk. visi lūgti pie kafijas galda!*

Dienvīdkalifornijas latv. ev. lut. dr.: baznīca (1927 Riverside Dr., Los Angeles CA 90039). Dievkalpojumi notiek plkst. 11:00. Mūsu baznīcā vēl arvien nedrīkst rīkot dievkalpojumus. Turpinām izsludināt virtuālos dievkalpojumus.

Džamaikpleinas Trīsvienības latv. ev. lut. dr.: *Unitarian Congregational Parish of Norton* (2 W Main St, Norton, MA 02766). Svētdienās 11:00 Dievk. ar dievg. Kalpo mācītājs Dr. Jānis Keggi, draudzes sekretāre Zigrīda Kručukova, tālr.: 617-323-0615.

Filadelfijas latv. ev. lut. Sv. Jāņa dr.: (301 N Newtown Street Road, Newtown Square, PA 19073), tālr.: 6103532227.

Grandrapidu latv. ev. lut. dr.: *Faith Lutheran Church*. 2740 Fuller Ave NE, Grand Rapids MI 49505. Tālr: 616-361-6003. Māc. prāv. Ilze Larsen, tālr: 269-214-1010. Dr. pr. Ivars Petrovskis, tālr: 616-975-2705. **Dievk. notiek 2x mēnesī 10:00.** Pēc dievk. kafijas galds.

Kalamazū latv. apv. ev. lut. dr.: (122 Cherry Hill St, Kalamazoo MI 49996). Māc. A. Graham. Dievk. notiek 10:00. Pēc

Dievk. kafijas galds.

Kalamazū latviešu ev. lut. apvienotā draudze seko noteikumiem un pašlaik nenotur dievkalpojumus baznīcā, bet arī mums nav nolemts datums, kad dievnamu atkal atvērs.

Svētdienu svētbriži māc. A. Graham vadībā notiek plkst. 10:00 (pēc Austrumu laika) virtuālā vidē. Facebook mājas lapa *Latvian Lutheran united church in Kalamazoo*, un YouTube, atrodot kanālu *Latviešu apvienotā draudze Kalamazoo*.

Klīvlandas apvienotā latv. ev. lut. dr.: (1385 Andrews Ave, Lakewood, OH 44107) Draudzes dievk. notiek svētdienās 11:00. Bībeles stundas notiek 10:00 katrā mēneša otrajā un ceturtajā trešdienā. Baptistu dr.: *Bethel Baptist Church* (2706 Noble Rd, Cleveland 44121) Dievk. notiek svētdienās 14:30.

Linkolnas apv. latv. ev. lut. dr.: (3300 C St, Lincoln NE 68510). Māc. Gija Galiņa, tālr.: 402-475-8106. Dr. pr. Kārlis Indriksons, tālr.: 402-438-3036. Dievk. notiek 1. un 4. svētdienā 10:00. Otrajā svētdienā dievk. angļu valodā. Pensionāru saiets katru otro ceturtdienu.

Mančesteras latv. ev. lut. dr.: (21 Garden St, Manchester, CT 06040). Dr.pr. Astra Vilinskis, tālr.: 413-568-9062.

Milvoku latv. ev. lut. Sv. Trīsvienības dr.: (1853 N 75th St, Wauwatosa WI 53213), tālr.: 414-258-8070. Māc. Janis Ginters tālr: 2607975695 Draudzes priekšnieks: Andrejs Junge tālr: 4144166157 Dievk. notiek svētdienās 10:00.

Mineapoles – St. Paulas latv. ev. lut. dr.: (3152 17th Ave S, Minneapolis MN 55407). Pēc dievk. sadraudzība.

Mineapoles-St. Paulas latviešu evaņģēliski luteriskās draudzes video dievkalpojumi notiek katru nedēļu, tos var skatīties mndraudze.org.

Montrealas latv. Trīsvienības ev. lut. dr.: *Trinity Latvian Church* (P.O. Box 39, Station NDG, Montreal QC H4A 3P7), tālr.: 514-992-9700. www.draudze.org vai www.tervete.org

Dievk. vada dr. pr. Jānis Mateus un Vik. Zvirgzds. tālr.: 51448-12530, e-pasts: prez@draudze.org. Dievkalpojumi Centrā.

Ņūbransvikas un Leikvudas latv. ev. lut. dr.: Dievkalpojumi draudzē šobrīd klātienē nenotiek. Ja vēlaties saņemt mājas svētbrižu materiālus, lūdzu sazināties ar mācītāju. Māc. Ieva Pušmucāne-Kineyko e-pasts: *latvianlutheranchurch@gmail.com* telefons: 908-638-1101. Draudzes adrese: Latvian Lutheran Church, P.O. Box. 1008, Maplewood, NJ 07040. **Svētbrižis un draudzes pilnsapulce** klātienē plānoti **11. aprīlī** plkst. **11:00** Priedainē.

Ņujorkas latv. ev. lut. dr.: Jonkeru bazn. 254 Valentine Ln, Yonkers NY Salas bazn. 4 Riga Ln, Melville NY St. Andrew bazn. 335 Reynolds Ave, Parsippany NJ Seafarers. 123 East 15th Street, New York, NY Priedaine. 1017 State Rte 33, Freehold NJ Salas bazn. plkst.10.30dievk., māc. Saliņš.

Ročesteras ev. lut. Krusta dr.: *Atonement Lutheran Church* (1900 Westfall Rd, Rochester NY 14618).

Saginavas latv. ev. lut. dr.: (128 N Elm St, Saginava, MI 48602)

Mācītāja Biruta Puiķe-Wilson, mob. (269)2675330. Kontaktpersona *Mary Beth Dzirnīs*, mob. (989)781-1163. E pasts: dzirnīs@chartermi.net

Dievkalpojumi vienreiz mēnesī, 1.00 pēcpusdienā, seko kafijas galds ar groziņiem.

Sandiego latv. ev. lut. dr.: *Ascension Lutheran Church* (5106 Zion Ave, San Diego, CA 92120), Dr. pr. Jānis Legzdīņš, tālr.:1-619-630-8143, e-pasts: janislegzdins@hotmail.com.

Sentluīsas latv. ev. lut. dr.: *Christ Lutheran* bazn. (#1 Selma Ave, Webster Groves, MO 63119). Dievk. vadīs Māc. Dace Skudīņa. Dr. pr. I. Kalniņa, tālr.: 314 457 1830, kalninsirene@gmail.com.

Sietlas ev. lut. dr.: (11710 3rd Ave. N.E. Seattle, WA 98125).

Dievkalpojumi notiek 10:30.

Prāveste D. Cilne, tālr.: 206-674-9600; e-pasts: cilnis@earthlink.net. Baznīcas mājaslapa: www.seattlatvianchurch.org.

Skenektedijas latv. ev. lut. dr.: *Trinity Lutheran Church* (35 Furman St, Schenectady NY 12308). Diakone Linda Sniedze-Taggart.

St. Pētersburgas latv. ev. lut. dr.: draudzes mācītājs Aivars Pelds. 727-368-0935. Sazināties ar Andri Ritumu 727-797-1933.

Sv. Pētersburgas Latviešu ev. luterāņu Draudzes ziņas: Sakarā ar vīrusu visi dievkalpojumi un Bībeles stundas notiks *Faith Lutheran* baznīcā, kas atrodas 2601 49th Street North, St. Petersburg, FL.

Tērvete – Trīsvienības draudze: Dievkalpojumi centrā.tālr: 514-992-9700, www.draudze.org. Māc. Zvirgzda tālr: 613-400-3288, e-pasts: zvirgzds@me.com. Māc. Jānis Mateus.

Toronto – Sv. Jāņa ev. lut. latv. dr.: (200 Balmoral Ave, Toronto, ON M4V 1J6), tālr.: 416-921-3327, E-pasts: baznīca@bellnet.ca. Info: www.stjohnslatvian.ca Māc. Ģirts Grietiņš (adrese: 40 Hollyberry Trail, North York ON M2H 2S1), tālr: 6479865604, E-pasts: grietins@gmail.com. Dr. pr. Kārlis A.Jansons, tālr.: 9053385613, e-pasts: kjan27@gmail.com. Pr.vietn. Sibilla Korule. Dāmu kom.pr. Maija Sukse, tālr.: 4162214309.

Vašingtonas (DC) latv. ev. lut. dr.: 400 Hurlay Avenue, Rockville, MD 20850 – 3121. Tālrunis: 301-251-4151, epasts: dcdraudze@gmail.com, www.dcdraudze.org. Prāveste Anita Vārberga Pāža (tālr.: 301-302-3270). Draudzes priekšniece Dace Zalmane.

Draudzes virtuālie svētbriži notiek Zoom platformā – trešdienās plkst. 10:00 un svētdienās plkst. 11:00. Pieslēgšanās norādes ir atrodamas draudzes mājas lapā.

Lūgums sūtīt SARĪKOJUMU un DIEVKALPOJUMU ziņas uz e-pastu: rigaven@aol.com – Inese Zaķis – ne vēlāk kā PIEKTDIENĀS.

Mūžībā aizgājis mūsu

Modris Kārlis Lorbergs

Dzimis 1950. gada 1. jūlijā Rozenheimā, Vācijā, miris 2021. gada 22. janvārī Toronto, Kanādā

Laiks gadus virknēs,
Un dienas skries,
Bet atmiņās laiks apstāsies.

V. Hermance

radi un draugi Kanādā, Amerikā un Latvijā

Mūža mīlestībā viņu piemin
sieva Kristīne,
meitas Amanda (Kit),
Aina un Andra (Mārtiņš),
mazdēliņš Emīls,
māsa Anda ar meitu Taru,

Mūžībā aizgājuši

SKAIDRĪTE KRĒSLIŅA,
dzim. Celma

Dzimumi 1927. g. 15. novembrī Rīgā, Latvijā,
mirusi 2021. g. 13. februārī Ņujorkā, ASV

JĀNIS ANDREJS KRĒSLIŅŠ Sr.

Dzimis 1924. g. 19. augustā Mālpilī, Latvijā,
miris 2021. g. 17. februārī Ņujorkā, ASV

Viņus mīlā piemiņā paturēs
bērni ZUZE, MĀRA, JĀNIS
mazbērni BRENCIS, KRIŠJĀNIS, MIKUS, DĀRTA, JŪLE, LIENE, JUSTĪNE, ANCE
mazzmāz bērni JONNA, TĀLIS, TAMMO
JURIS ROZĪTIS, AUSTRĀ KRĒSLIŅA, JŌRDIS LEHMANN, IMANTA NĪGALE

LATVIJAS SPORTISTI LATVIJĀ UN PASAULĒ

(Turpināts no 17. lpp.)

„Mēs noteikti šo jautājumu aktuālizēs vairākās komisijās. Izvērtēsim pēc iespējas plašāku [kandidātu] loku. Skatīsimies ļoti padziļināti arī ārzemju treneru virzienā. Ja mēs darbā ņemam kādu ārzemju speciālistu, tad viņam jābūt galvas tiesu pārkam par latviešu treneriem. Latviešu basketbolisti ir pārauguši vietējo treneru līmenī,” sacīja Cipruss.

Igaunijas vīriešu basketbola izlase cieta zaudējumu 2022. gada Eiropas čempionāta kvalifikācijas turnīra pēdējā spēlē, taču izcīnīja ceļazīmi uz finālturnīru. Igauni Permā savā B grupas pēdējā cīņā zaudēja Ziemeļmaķedonijai ar 84:86, taču iekļuva finālturnīrā labākas gūto punktu starpības savstarpējās spēlēs dēļ. Zaudējums igauņiem bija līdzvērtīgs uzvarai, jo pirmajā spēlē viņi ziemeļmaķedoniešus bija pārspējuši ar 81:72. Igauni spēlēs finālturnīrā pēc septiņu gadu pārtraukuma.

Rastorgujevs apliecina stabilitāti PČ biatlonā

Latvijas biatlona izlases līderis Andrejs Rastorgujevs 17. februārī pasaules čempionātā Slovēnijā izcīnīja 18. vietu 20 kilometru individuālajā distancē, kur šaušanā pieļāva divas kļūdas.

Pokļukā aizvadītajās trijās sacensībās Andrejs ne reizi nav bijis zemāk par vietu otrajā desmitā. Rastorgujevs startēja viens no pēdējiem un pirmajā šautuvē trāpīja visos mērķos, pakāpjoties uz piekto vietu. Otrajā ugunslijnā, šaujot stāvus, Andrejam palika neskarts vidējais mērķis, kas viņu atvirzīja uz 22. vietu. Pēdējā mērķī Latvijas sportists netrāpīja trešajā šautuvē un atkāpās kopvērtējumā uz 33. vietu. Ceturtajā ugunslijnā Andrejs sašāva visus mērķus un atgriezās otrajā desmitā. No uzvarētāja, Norvēģijas biatlonista Sturla Holmsa Legreida (sašāva visus 20 mērķus), Rastorgujevu finišā šķīra trīs minūtes un 38,9 sekundes. **Edgars Mīse** un **Aleksandrs Patrijuks** ieguva attiecīgi 51. un 84. vietu 101 dalībnieka konkurencē.

Pokļukas trasē Slovēnijā aizvadītajās pasaules čempionāta biatlonā 15 km klasiskās distancēs sacensībās sievietēm pārstēdzoši zelta medaļu izcīnīja čehiete Marketa Davidova, kuŗa šāva nevainojami.

Savukārt Latvijas vadošā biatloniste **Baiba Bendika** katrā no ugunslijnām kļūdījās vismaz pa vienai reizei, kopumā pievienojot piecas soda minūtes, kas šajā distancē liedza iekļūt pirmajā piecdesmitniekā, tomēr ļāva iekļūt starp 12,5 km masu starta dalībniecēm. Bendika pēc veiksmīgajiem pirmajiem diviem startiem šajā pasaules čempionātā divas kļūdas pieļāva jau pirmajā šautuvē, atvadoties no cerībām iespraukties pirmajā desmitniekā. Baibai pa vienai kļūdai katrā no nākamajām trim šautuvēm, kas beigās deva 52. vietu. Vēlāk noskaidrojās, ka Bendika ir viena no 15 sportistēm, kuŗai bez augstas vietas Pasaules kausa kopvērtējumā izdevies kvalificēties 12,5 km sacensībām ar kopēju startu. 15 vietas no Bendikas atpalika **Sandra Buliņa**, kuŗa ugunslijnās pieļāva trīs kļūdas. Trīs misēkli arī **Annijai Keitai Sabulei**, kuŗa finišēja 86. vietā. Startēja 97 biatlonistes. Bendika masu startā iekļuva ar 29. numuru.

Bendika tuvu medaļai!

Slovēnijā pasaules čempionātā biatlonā **sacensībās ar masu startu** Latvijas biatloniste Baiba Bendika izcīnīja augsto devīto vietu. Par sacensību uzvarētāju kļuva austriete Līza Terēza Hauzere, kuŗa bija nekļūdīga ugunslijnā. Baiba šautuvē ieradās, jau esot 23. pozīcijā. Viņa nekļūdīgi un ātri sašāva mērķus, un trasē atgriezās jau esot devītajā pozīcijā, un viņa turpināja kāpināt tempu. Baiba arī otrajā šautuvē bija ātra un precīza, un trasē atgriezās, esot otrajā pozīcijā, pa priekšu palaižot tikai austrieti Hauzeri. Trešajā šautuvē Bendika ieradās, esot ceturtajā pozīcijā, taču atkal bija perfekta, un trasē atgriezās atkal jau kā otrā. Diemžēl pēdējā ugunslijnā izrādījās neveiksmīga – divas kļūdas, kas deva divus soda aplus, un sapnis par goda pjedestalu izgaisa. Trāsē viņa atgriezās astotajā pozīcijā. Finišēja Bendika devītajā pozīcijā, atpaliekot no Hauzeres minūti un 14,3 sekundes.

Bendika un Patrijuks pāru stafetē

Latvijas biatlonisti **Aleksandrs Patrijuks** un **Baiba Bendika** Pokļukā izcīnīja 14. vietu pasaules čempionāta jauktajā pāru stafetē, bet par čempioniem tika

Baiba Bendika trasē demonstrēja gan labu ātrumu, gan bija sekmīga šautuvē.
// FOTO: AFP/Scanpix

kronēti franči Antonēns Gigonā un Žūlija Simona.

Latvijas duets mēroja vienu soda apli un ņēma palīgā astoņas rezerves patronas, čempioniem zaudējot divas minūtes un 32,9 sekundes. Startēja 28 dueti.

Latvijas sievietes biatlona valstsvienība pasaules čempionātā Pokļukā ieņēma 22. vietu **4x6 km** stafetes sacensībās, tiekot apdzīta par apli. Pirmos divus posmus veica Sanita Buliņa un Annija Sabule, bet uz starta netika Inese Golubeva un Baiba Bendika.

Vērtē Rastorgujeva sniegumu

Latvijas izlases vadošā biatlonista Andreja Rastorgujeva treneris Intars Berkulis portālam *Sportacentrs.com* pastāstīja par Slovēnijā notiekošā pasaules čempionāta pirmo pusi.

“Protams, ka pasaules čempionāta sākums ir bijis patīkams, tas ir sezonas galvenais starts, un tas dod papildus pašpārliecinātību, ka izdevies labi sagatavoties tieši uz šīm sacensībām,” sacīja Intars Berkulis, komentējot Andreja Rastorgujeva divas izcīnītās vietas *Top 15* sarakstā sprintā un iedzišanās. “Manā skatījumā tās ir patiešām augstas pozīcijas, un vēl jau palikušas divas disciplīnas. Cerēsim arī uz vietu masu startā, kur Andrejs ir pagaidām ir ļoti laba kvalifikācijas pozīcijā.”

Kalnu slēpošana

Latvijas kalnu slēpotājs **Miks Zvejnieks** Kortinā d'Apmeo kvalificējās gaidāmajam pasaulē čempionāta sacensībām milzu slalomā.

Miks Zvejnieks

Kvalifikācijā pārliecinoši ātrākais bija kanadietis Džeimss Krofordss, kuŗš uzvarēja abos atlases braucienos. Zvejnieks abos braucienos sasniedza 20. rezultātu, bet summā ieņēma 23. vietu, Krofordam zaudējot 4,33 sekundes. Pamatsacensībām kvalificējās 26 labākie kalnu slēpotāji.

Latvijas 17 gadus vecā kalnu slēpotāja **Dženifera Ģērmane** Itālijā karjērā pirmajā pasaules čempionātā lieliski debitēja un konkurencē ar izcilākajām meistartēm izcīnīja dalītu 24. vietu slalomā (*attēlā*).

Ģērmane otrā brauciena finišā uzvarētājai summā zaudēja 5,68 sekundes, bet pamatoti bija labā noskaņojumā un smaidīga par sasniegto rezultātu. Dženifera ir meita savulaik izcilajai Latvijas kalnu slēpotājai Ullai Ģērmanei (tolaik Lodziņai), kuŗa 1988. gadā kļuva par pasaules junioru čempionāta bronzas medaļnieci.

Riteņbraukšana

Lieliski prestižo pasaules tūres daudzdienu velobraucienā *UAE Tour* iesācis Latvijas šosejas riteņbraucējs **Emīls Liepiņš**, kuŗš izcīnīja ceturto vietu 176 km garajā un ļoti vējainajā pirmajā posmā (*attēlā*).

Triumfēja Nīderlandes čempions Metjū van der Pūlss, portālu *Delfi* informēja Latvijas Riteņbraukšanas federācijā.

Parabobslejs

Latvijas parabobslejisti **Alvils Brants** un **Artūrs Klots** Šveicē Pasaules kausa pirmajā posmā ierindojās attiecīgi devītajā un 10. vietā. Brants pirmajā braucienā bija devītais, bet otrajā noslidēja vēl divas pozīcijas zemāk un divu braucienu summā ierindojās devītajā pozīcijā. Viņš uzvarētājam zaudēja 2,72 sekundes. Uzreiz aiz Branta ierindojās Klots, kuram braucienos attiecīgi astotā un 12. vieta. Viņš uzvarētājam kanadietim zaudēja 2,86 sekundes un ieņēma desmito vietu. Sacensībās piedalījās 17 parabobslejisti. Uzvaru divu braucienu summā svinēja kanadietis Lonijss Bisonnete, kuŗš par 0,12 sekundēm apsteidza mājinieku Kristoferu Stjuartu.

Skrituļslidošana

Pasaules vadošais frīstaila skrituļslidošanas medijs *Be-Mag* paziņojis jomas gada balvas nomināciju uzvarētājus.

Nils Jansons

Viņu vidū vadībā pārliecinoši izvirzījies latviešu skrituļslidotājs **Nils Jansons**, iegūstot uzvaru galvenajā nominācijā – gada skrituļslidotājs, portālu TVNET informēja sportista pārstāvis Miks Ojers. 28 gadus vecais jūrmalnieks Jansons uzvarējis septiņās nominācijās, tostarp “Gada skrituļslidotājs”, “Gada stilīgākais skrituļslidotājs”, “Gada ietekmīgākais skrituļslidotājs”,

“Gada filma”. *Be Mag* ir pasaules vadošais frīstaila skrituļslidošanas medijs, kas darbojas kopš 1996. gada.

Teniss

Latvijas tenisiste **Aļona Ostapenko** kopā ar ukrainieti Lūdmilu Kičenoku cieta zaudējumu Austrālijas atklātā čempionāta dubultspēļu turnīra trešajā kārtā. Ostapenko, kuŗa pāri ar Kičenoku bija izsētas ar 13. numuru, astotdaļfināla spēlē ar rezultātu 2:6, 4:6 piekāpās turnīra ceturtajām raketēm Nikolai Meličerai no ASV un Demi Šūrsai no Nīderlandes. Vienspēlēs Ostapenko cieta zaudējumu jau pirmajā kārtā. Tāpat viņa pāri ar nīderlandieti Matvi Midelkoku nepārvarēja jauktu dubultspēļu pirmo kārtu. Kā vienspēlēs, tā arī dubultspēlēs pirmajā kārtā zaudēja **Anastasija Sevastova**.

LATVIJAS OLIMPISKĀ KOMITEJA

Latvijas Olimpiskā komiteja sāk jauno sporta talantu atbalsta programmu

Latvijas Olimpiskā komiteja (LOK) sāk jaunu programmu “Olimpiskais drafts”, ar kuŗas palīdzību centīsies palīdzēt individuālā sporta jaunajiem talantiem pārejas procesā uz pieaugušo sportu, portālu *Jauns.lv* informēja LOK. Ar privāto uzņēmēju atbalstu sāktās “Olimpiskā draфта” programmas mērķis ir identificēt un atbalstīt individuālo olimpisko sporta veidu jaunos, talantīgos atlētus vecumā no 16 līdz 20 gadiem, motivējot viņus sasniegumiem pārejas periodā uz pieaugušo sportu.

LOK prezidents Žoržs Tikmers (*attēlā*) par “Olimpiskā draфта” izsakās sekojoši: “Jauno sporta talantu atbalsta programma ir Latvijas Olimpiskās komitejas atbilde sporta sabiedrībai aktuālai temai – kā identificēt, motivēt un noturēt patiesi talantīgus jauniešus pārejas periodā no jauniešu uz pieaugušo sportu. Kā viens no būtiskiem iemesliem tam ir nepietiekams finansējums treniņu darbam. LOK ir spējis radīt interesi respektabliem uzņēmumiem, kuŗi ir gatavi kopā ar LOK atrast un atbalstīt Latvijas topošās sporta zvaigznes.”

Sporta ziņas sakopojis
P. KARLSONS